

กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขชาสุณี

THE TECHNIC OF FANTASY NOVEL CREATION:

CASE STUDY OF KALYANEE SUKSASUNEE

โดย

สุพิชญา จันทราช

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม

หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

วิทยาลัยนิเทศศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2561

**THE TECHNIC OF FANTASY NOVEL CREATION:
CASE STUDY OF KALYANEE SUKSASUNEE**

**BY
SUPITCHAYA JUNTARACH**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF COMMUNICATION ARTS
COLLEGE OF COMMUNICATION ARTS**

GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY

ACADEMIC YEAR 2018

วิทยานิพนธ์เรื่อง

กลวิธีการแตงนนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุธษาสูณี

โดย
สุพิชญา จันทราช

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2561

รศ.ดร.ลักษณา คล้ายแก้ว
ประธานกรรมการสอบ

รศ.อรรถัย ศรีสันติสุข
กรรมการ

รศ.ดร.สมสุข หินวิมาน
กรรมการ

ผศ.ดร.อมรรักษ์ เจริญโชติธรรม
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต.หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

12 มกราคม 2562

Thesis entitled

**THE TECHNIC OF FANTASY NOVEL CREATION:
CASE STUDY OF KALYANEE SUKSASUNEE**

by

SUPITCHAYA JUNTARACH

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Communication Arts

Rangsit University

Academic Year 2018

Assoc.Prof.Lucksana Klaikao, Ph.D.
Examination Committee Chairperson

Assoc.Prof.Oratai Srisantisuk
Member

Assoc.Prof.Somsuk Hinviman, Ph.D.
Member

Asst.Prof.Amorrrat Charoentothum, Ph.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plit.Off.Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

January 12, 2019

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงขึ้นมาได้ด้วยความเมตตาและความกรุณาจาก ผศ.ดร.อมรรักษ์ เจริญโชติธรรม ที่ทำให้ผู้วิจัยได้หัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์และกรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้ข้อมูลและคำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่องานวิทยานิพนธ์และผู้วิจัย ตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องและข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่และความเมตตาตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระคุณของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้แก่ รศ.ดร.ลักขณา คล้ายแก้ว ประธานกรรมการสอบ รศ.อรทัย ศรีสันติสุข กรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และ รศ.ดร.สมสุข หินวิมาน กรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ซึ่งได้กรุณาให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทาง ตลอดจนข้อสังเกตต่างๆ ที่ทำให้ผู้วิจัยนำไปคิดและไตร่ตรองปัญหาข้อบกพร่องต่างๆ ในงานวิทยานิพนธ์ได้อย่างรอบคอบมากยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้เขียน คือ คุณกัลยาณี สุขขาสุณี ที่เสียสละเวลาให้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ ตลอดจนให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณคุณกัลยาณีมิตรของ ผู้วิจัยทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยในทุกเรื่องด้วยความปรารถนาดีตลอดมา

สุดท้ายผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมมาตร และคุณแม่นางเยาว์ จันทราช ที่ท่านช่วยสนับสนุนในทุกๆ ด้าน และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยความรัก ความห่วงใยเสมอมา

สุพิชญา จันทราช

ผู้วิจัย

5707209 : สาขาวิชาเอก: นิเทศศาสตร์; นศ.ม.

คำสำคัญ : กลวิธีการแต่ง นวนิยายแฟนตาซี ความเชื่อ

สุพิชญา จันทราช: กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขษาสุณี (THE TECHNIC OF FANTASY NOVEL CREATION: CASE STUDY OF KALYANEE SUKSASUNEE) อาจารย์ที่ปรึกษา: ผศ.ดร.อมรรักษ์ เจริญโชติธรรม, 164 หน้า.

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่มุ่งศึกษาวิเคราะห์กรอบแนวคิดในการกำหนดกลวิธีการแต่งนวนิยายแนวแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี 2) เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี และ 3) เพื่อวิเคราะห์ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) นวนิยายแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา จำนวน 5 เล่ม

ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี มี 4 ลักษณะ คือ 1) เป็นนวนิยายที่อยู่ในเรื่องราวของโลกสมมติ 2) เป็นนวนิยายที่อยู่ในเกณฑ์ของความเป็นแฟนตาซีระดับสูง หรือ High Fantasy 3) เป็นนวนิยายที่ตัวละครเอกมีการเดินทางทะลุมิติ และ 4) เป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยของวีรบุรุษ วีรสตรี หรือผู้กล้า โดยนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี ได้ใช้กลวิธีการแต่งที่หลากหลาย ได้แก่ การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยายฉาก การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ ในส่วนของการดำเนินเรื่องนั้น ผู้เขียนได้มีการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่องเป็นการใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม และความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง ในจุดวิกฤติผู้เขียนได้มีการสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง เพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินไปด้วยความตื่นเต้น สนุกสนาน ผู้เขียนนิยมใช้การปิดเรื่องด้วยความสุข ความสมหวัง สามารถคลี่คลายปัญหา และความสงสัยที่เกิดขึ้นในเรื่องราวได้อย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล ในส่วนของแก่นเรื่อง ผู้เขียนต้องการสื่อถึงความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตัวละคร และการเสียดสีความสุขส่วนตนเพื่อความสุขส่วนรวม ในส่วนของตัวละครผู้เขียนสร้างตัวละครลักษณะแบนและตัวละครลักษณะกลมซึ่งทำให้ตัวละครมีการกระทำที่หลากหลายรูปแบบ ในด้านการสร้างฉากหรือสถานที่ ผู้เขียนสร้างฉากที่เป็นฉากธรรมชาติ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร และฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ผู้เขียนได้ใช้มุมมองหรือการเล่าเรื่องหลากหลายแบบ

ลายมือชื่อนักศึกษา.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ผสมกัน โดยใช้มุมมองผู้แต่งเป็นผู้เล่า ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า ซึ่งการเล่าเรื่องหลากหลายมุมมองผสมกันทำให้ผู้อ่านไม่เบื่อกับวิธีการเล่าเรื่องแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ในลีลาการเขียนผู้เขียนใช้ภาษาไทยที่ดี มีการใช้ถ้อยคำ การใช้คำเปรียบ การใช้ประโยค ที่สละสลวยและเข้าใจได้ง่าย มีการใช้กลวิธีการสร้างความสนใจในการจบบทแต่ละบท โดยช่วยให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นต่อไป เพื่อเพิ่มความสงสัยและกระตุ้นความอยากรู้ในเรื่องราวต่อไปให้กับผู้อ่าน

กรอบแนวคิดที่ผู้เขียนใช้ในการแตงนวนิยายแฟนตาซี ผลการวิจัยพบว่า ผู้เขียนนำเสนอความเชื่อแบบไทยซึ่งเป็นความเชื่อเหนือธรรมชาติ 7 ประเภท คือ 1) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย 2) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ 3) ความเชื่อเรื่องดวงสังหรณ์ในด้านของความฝัน 4) ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ 5) ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง 6) ความเชื่อเกี่ยวกับเวทย์มนตร์คาถา และ 7) ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต นอกจากนี้ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาลงไปนวนิยาย ได้แก่ 1) ความเชื่อเรื่องกรรม และ 2) ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ โดยผู้เขียนได้มีการผสมผสานความเชื่อลงไปในเรื่องราวของนวนิยายได้อย่างเนียนเนียนและสมเหตุสมผล

ลายมือชื่อนักศึกษา.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

5707209 : MAJOR: COMMUNICATION ARTS; M.COM.ARTS

KEYWORDS : CREATION TECHNIQUE, FANTASY NOVEL, BELIEF

**SUPITCHAYA JUNTARACH: THE TECHNIC OF FANTASY NOVEL
CREATION: CASE STUDY OF KALYANEE SUKSASUNEE. THESIS ADVISOR:
ASST.PROF.AMORN RAT CHAROENCHOTITHUM, Ph.D., 164 p.**

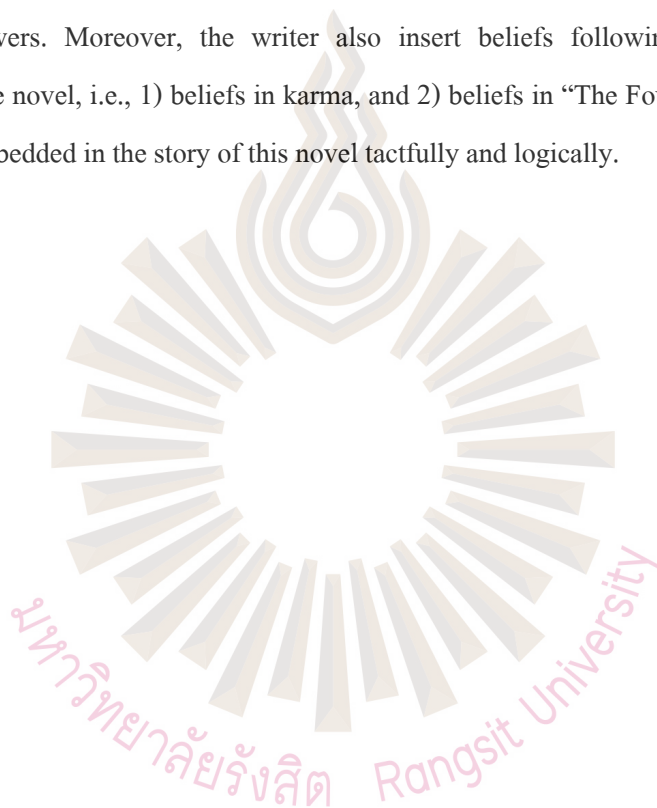
This research is a qualitative research, aimed to study and analyze the conceptual framework for Kalyanee Suksasunee's fantasy novel creation techniques. The objectives were to 1) analyze the characteristics of Kalyanee Suksasunee's fantasy novel; 2) analyze Kalyanee Suksasunee's fantasy novel creation techniques; and 3) analyze Thai beliefs in Kalyanee Suksasunee's fantasy novel based on textual analysis of 5 books of Sevena the Magical City.

The findings indicated 4 characteristics of Kalyanee Suksasunee's fantasy novel, i.e., 1) the story in a fictional world, 2) a high fantasy novel, 3) the characters can travel to different world, and 4) the adventures of heroes, heroines, or paladins. Kalyanee Suksasunee's fantasy novel creation techniques were various, i.e., the exposition through setting and atmosphere description; through personality description; and through storytelling. For the rising action, the writer brought conflicts between humans and humans; humans and Environment; and human and themselves. For the climax, the writers used cruxes or conflicts for the excitement and joy of the story. For the denouement, the writer ended with happiness, fulfillment, and disentanglement of all issues as well as doubts with unambiguity and reasonability. For the theme, the writer wanted to convey responsibilities of characters and self-sacrifice for common interests. For characters, the writer initiated both flat characters and round characters, leading to their different actions. For setting or site design, the writer designed natural, invented, livelihood, and intangible environmental settings. The writer combined diverse points of view or types of storytelling, i.e., the writer's point of view as a narrator, characters as narrators, and a specifically determined character as a narrator. Storytelling through mixed points of views made readers not to get bored with just a certain type of it. For the writing style, the writer presented satisfactory Thai usage through wording, comparison, along with well-arranged and comprehensible sentences. The writer

Student's Signature..... Thesis Advisor's Signature.....

also caught reader attraction at the end of each chapter in order to arouse their curiosity, increase their doubts, and motivate their eagerness to know what happened next.

With respect to the writer's conceptual framework for the fantasy novel creation, the findings revealed that the writer introduced 7 types of supernatural Thai beliefs, i.e., 1) beliefs in life after death, 2) beliefs in sacred items, 3) beliefs in ominous signs from dreams, 4) beliefs in miracles and supernatural power, 5) beliefs in amulets/ jujus,(6) beliefs in spells, and 7) the belief in psychic powers. Moreover, the writer also insert beliefs following moral principles of Buddhism in the novel, i.e., 1) beliefs in karma, and 2) beliefs in "The Four Noble Truths." These beliefs were embedded in the story of this novel tactfully and logically.

Student's Signature..... Thesis Advisor's Signature.....

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญรูป	ญ
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 โจทย์การวิจัย	12
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	12
1.4 ขอบเขตการวิจัย	12
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	13
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	13
บทที่ 2	
แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความหมาย องค์ประกอบ และประเภทของนวนิยาย	15
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับนวนิยายแฟนตาซี และลักษณะนวนิยายแฟนตาซี	23
2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย	27
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อแบบไทย	40
2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	52
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีการวิจัย	62
3.1 ระเบียบวิธีวิจัย	62
3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	63
3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล	64

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.3 การนำเสนอข้อมูลรายงานวิจัย	64
บทที่ 4 ภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัยรังสิต	66
4.1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี	67
4.1.1 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในโลกสมมติหรือการสร้างโลกใหม่	68
4.1.2 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในเกณฑ์ความเป็นแฟนตาซีระดับสูงหรือ High Fantasy	69
4.1.3 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการเดินทางทะลุมิติ	70
4.1.4 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับการผจญภัย เวทมนตร์ การต่อสู้ ปาฏิหาริย์	71
4.2 การวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขษาสุณี	72
4.2.1 โครงเรื่อง (Plot)	75
4.2.1.1 ตอนเปิดเรื่อง (Beginning)	77
4.2.1.2 ตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action)	82
4.2.1.3 จุดวิกฤตของเรื่อง (Climax)	85
4.2.1.4 จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action)	86
4.2.1.5 ตอนจบเรื่อง (Ending)	87
4.2.2 แก่นเรื่อง (Theme)	88
4.2.3 ตัวละคร (Character)	90
4.2.3.1 ตัวละครแบบแบน (Flat character)	91
4.2.3.2 ตัวละครแบบกลม (Round Character)	93
4.2.4 ฉากและสถานที่ (Setting)	95
4.2.4.1 ฉากที่เป็นธรรมชาติ	96
4.2.4.2 ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์	97
4.2.4.3 ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร	98
4.2.4.4 ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม	100

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.2.5 มุมมองหรือการเล่าเรื่อง (Point of View)	101
4.2.5.1 ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง	102
4.2.5.2 ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า	103
4.2.5.3 ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า	103
4.2.6 ลีลาการเขียน (Style Tone)	105
4.2.6.1 การใช้ภาษา	107
4.2.6.2 กลวิธีการเขียน	109
4.2.6.3 กลวิธีการสร้างความสนใจ	111
4.2.6.4 แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายแฟนตาซี	113
4.3 ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	119
4.3.1 ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ	122
4.3.1.1 ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย	122
4.3.1.2 ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์	123
4.3.1.3 ความเชื่อเรื่องตางสังหรณ์	124
4.3.1.4 ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์	125
4.3.1.5 ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง	127
4.3.1.6 ความเชื่อเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา	128
4.3.1.7 ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต	129
4.3.2 ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา	134
4.3.2.1 ความเชื่อเรื่องกรรม	135
4.3.2.2 ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่	137
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	140
5.1 สรุปผลการวิจัย	140
5.1.1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซี	140
5.1.2 วิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุธษาสุณี	141

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.1.3 ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธงษาสุณี	145
5.2 การอภิปรายผลการวิจัย	147
5.2.1 ลักษณะเด่นของนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธงษาสุณี	147
5.2.2 นวนิยายแฟนตาซี: โลกแห่งจินตนาการ	151
5.2.3 ความเชื่อในสังคมไทยกับนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธงษาสุณี	153
5.3 ข้อเสนอแนะ	156
บรรณานุกรม	158
ประวัติผู้วิจัย	164

สารบัญรูป

รูปที่		หน้า
4.1	ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุธษาสุณี	67
4.2	องค์ประกอบนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	74
4.3	องค์ประกอบและโครงสร้างของโครงเรื่องนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุธษาสุณี	76
4.4	ลักษณะตัวละครในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	91
4.5	ฉากและสถานที่ในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	96
4.6	มุมมองหรือการเล่าเรื่องในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	102
4.7	ลีลาการเขียนในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	106
4.8	ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี	121

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

พัฒนาการของนวนิยายในประเทศไทย เป็นวรรณกรรมแบบเก่า มีรูปแบบการแต่งเป็นร้อยกรองขนาดยาวเนื้อหาเกี่ยวกับจักรๆ วงศ์ๆ โดยใช้เค้าเรื่องจากนิทานชาดก และนิทานพื้นเมือง ทั้งนี้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นราชธานีจนถึงสมัยต้นรัตนโกสินทร์ในรัชกาลที่ 4 ส่วนวรรณกรรมที่เป็นร้อยแก้ว นอกจากตำรายาและพงศาวดารของไทยเองแล้ว ในรัชกาลที่ 1 ก็มีการแปลพงศาวดารต่างชาติคือเรื่อง “สามก๊ก” และ “ราชาธิราช” (เถลิง พันธุ์เถลิงอมร, 2541, น. 69)

นวนิยาย เป็นบันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่าเป็นงานเขียนที่มีได้มุ่งเน้นข้อเท็จจริง แต่เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ นวนิยายจึงมีลักษณะของการสมมติหรือเรื่องแต่ง โดยนัยนี้อาจเรียกอีกอย่างว่าเป็น “วรรณกรรมแห่งจินตนาการ” โดยในการแต่งจะอาศัยจินตนาการของผู้แต่งเป็นสำคัญ และจินตนาการนั้นก็มิมีพื้นฐานมาจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม โดยมีความเกี่ยวข้องกับโลกและชีวิตจริงของมนุษย์ มีความหมายเพื่อเป็นตัวแทนชีวิตมนุษย์ ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ อาจเคยเกิดขึ้นหรือไม่เคยเกิดขึ้นเลยก็ได้ (ธัญญา สังขพันธานนท์, 2539, น. 161)

เปลื้อง ณ นคร (2535, น. 191) ได้ให้ความหมายของนวนิยายว่า นวนิยาย หมายถึง เรื่องราวที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่สมมติแต่งขึ้น แต่อาจมีมูลความจริงแฝงอยู่ก็ได้ไม่กำหนดตัวละคร มีความยาวตั้งแต่ 40,000 คำขึ้นไป ความมุ่งหมายเพื่อความเพลิดเพลินแต่บางทีนักเขียนก็ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับเย้ยหยันเสียดแทง แนะนำสั่งสอน หรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองหรือหลักธรรมต่างๆ

สุพรรณิ วราทร (2519, น. 1) นวนิยายเป็นศัพท์ใหม่ในภาษาไทยที่คิดขึ้นสำหรับเรียกวรรณกรรมเรื่องสมมติหรือบันเทิงคดี (Fiction) ที่เป็นร้อยแก้วแบบพรรณนาโวหาร ซึ่งในภาษาไทยแต่เดิมเรียกว่าเรื่องอ่านเล่นหรือเรื่องประโลมโลก

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, น. 564) ได้ให้คำจำกัดความของคำนวนิยายได้ว่า “นวนิยายเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วขนาดยาวรูปแบบหนึ่ง มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่องและสถานที่ ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง”

ธวัช ปุณ โณทก (2527, น. 87) ได้นิยามไว้ว่า นวนิยายเป็นโครงเรื่อง จำลองจากชีวิตจริง สามารถแสดงให้เห็นเหตุผลที่ปรุงแต่งชีวิตนั้นขึ้นจากหลักความจริงทั้งปวงและมีการวิเคราะห์พฤติกรรมตามหลักจิตวิทยา

ดังนั้น นวนิยายจึงเป็นบันเทิงคดี ที่แต่งในรูปแบบของร้อยแก้วขนาดยาว โดยนวนิยายเป็นสื่อมวลชน ในด้านของสื่อสิ่งพิมพ์ (Printed Media) ที่เป็นสื่อมวลชนแบบดั้งเดิม เป็นสื่อมวลชนแบบเก่าแก่ ที่มีการใช้ และการเผยแพร่มาอย่างยาวนาน ซึ่งนวนิยายนั้น เป็นเรื่องราวที่มีลักษณะสมจริงมากกว่านิทาน บางครั้งนวนิยายจะอาศัยฉากหรือเหตุการณ์จริง หรืออิงความเป็นจริง มีบทสนทนา และบรรยายเหตุการณ์อย่างปูดุชนทั่วไป มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่อง และสถานที่ ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง ซึ่งนวนิยายจะมีการพัฒนาบท โครงเรื่อง เหตุการณ์ต่างๆ ไปตามบริบททางสังคมที่เกิดขึ้น อิงตามความเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยนวนิยายจะเน้นให้ความสำคัญสนุกสนาน ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน พร้อมทั้งมีการสอดแทรกแนวคิดต่างๆ ลงไปในนวนิยายด้วย

ลีลาการเขียนของผู้เขียนแต่ละคนจะสะท้อนบุคลิกของผู้เขียนออกมา โดยผู้เขียนจะเขียนนวนิยายที่แตกต่างกัน ทั้งท่วงทำนองในการเล่าเรื่องราว การลำดับเหตุการณ์ การใช้ตัวละคร หรือสถานที่ที่เกิดขึ้นในนวนิยาย ซึ่งจะมีความแตกต่างในการแต่งของแต่ละคน โดยสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นถึงท่วงทำนองการแต่งนวนิยายที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้เขียนแต่ละคน โดยผู้เขียนนวนิยายแต่ละคนนั้นจะต้องแต่งออกมาจากความคิด ความรู้ของตัวเอง ถ้ามีการลอกเลียนแบบการแต่งมาจากผู้เขียนท่านอื่นแล้ว นวนิยายเรื่องนั้นก็จะมีอะไรแปลกใหม่ เป็นนวนิยายที่ไม่สร้างสรรค์ เป็นนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วไม่ได้ความรู้ ไม่ได้ข้อคิดกลับมา แล้วยังเป็นการเสียดสีของผู้แต่งอีกด้วย ที่ทำการลอกเลียนแบบงานเขียนของผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง

นวนิยายปัจจุบันนี้มีหลากหลายประเภท และมีความแตกต่างกันออกไป สมพร มั่นตะสูตร (2525, น. 98) ได้แบ่งประเภทนวนิยายตามเนื้อหา ดังนี้

1) นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (Historical Novel) คือ นวนิยายที่นำเนื้อเรื่องตอนใดตอนหนึ่งของประวัติศาสตร์ หรือบุคคลในประวัติศาสตร์มาผูกเป็นเรื่องราว เป็นโครงเรื่อง โดยอาศัย

จินตนาการของผู้ประพันธ์ปรุงแต่ง “ศาสตร์” ให้เป็น “ศิลป์” และเพิ่มบุคลอื่นลงไปในเรื่อง เพื่อแสดงพฤติกรรมที่น่าเร้าใจ ตื่นเต้น ก่อให้เกิดความประเทืองอารมณ์มากกว่าที่จะเสนอข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์

2) นวนิยายสังคมและการเมือง (Politics and Sociological Novels) คือ นวนิยายที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับปัญหาทางการเมือง ปัญหาเศรษฐกิจ การปกครอง ตลอดจนปัญหาการขัดแย้งของสังคม ในการดำเนินเรื่อง นักเขียนอาจจะใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องอย่างแยบยลในการนำเสนอปัญหาดังกล่าวผ่านตัวละครมาสู่ผู้อ่าน คือ ผู้อ่านทราบถึงปัญหาทางสังคม การขัดแย้งทางความคิด ทางการเมือง นักเขียนอาจจะเสนอในรูปแบบการถกเถียงเกี่ยวกับปรัชญาทางการเมืองและลัทธิของตัวละครในเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้แนวทางด้านการเมือง หรืออาจจะเสนอในรูปแบบการต่อสู้ทางการเมืองของตัวละคร ส่วนนวนิยายสังคมนั้น ส่วนใหญ่ผู้เขียนพยายามที่จะชี้ให้เห็นถึงปัญหาชีวิต สภาพชีวิตในสังคม โดยเสนอให้เห็นถึงบทบาทของการดำเนินชีวิตในสังคม ปัญหาความไม่เป็นธรรมในสังคม การนำเสนอแนวคิดดังกล่าว นักเขียนมักจะเสนอผ่านพฤติกรรม หรือแนวคิดของตัวละคร เพื่อเป็นการชักนำให้ผู้อ่านทราบถึงปัญหาของสังคมนั้นๆ

3) นวนิยายลูกทุ่ง (Peasant Novel) คือ นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับสภาพชีวิตในสังคมชนบท ซึ่งผู้เขียนมุ่งที่จะเสนอสภาพทางสังคม แนวคิด ปรัชญาชีวิตของสังคมอีกมุมหนึ่ง เป็นการสะท้อนสภาพชีวิตที่ยากแค้น การต่อสู้ดิ้นรน เพื่อการเนินชีวิตให้อยู่รอด หรืออาจจะเสนอสภาพชีวิตของสังคมในชนบทที่มีความรื่นรมย์ทางธรรมชาติ และสังคมที่ไม่ต้องดิ้นรนมากนัก

4) นวนิยายต่างแดน (Exotic Novel) คือ นวนิยายที่ใช้ฉาก หรือสถานที่ต่างประเทศในการดำเนินเรื่อง ฉะนั้น คตินิยมจึงมีลักษณะประสมประสานระหว่างแนวคิดแบบไทย และต่างประเทศอยู่มาก ผู้เขียนจึงมุ่งจะเปรียบเทียบคตินิยม และปรัชญาชีวิตของสังคมนั้นๆ ด้วย นอกจากนี้นวนิยายต่างแดนยังมีส่วนในการเสนอฉาก สถานที่ต่างประเทศ เป็นลักษณะสารคดีนำเที่ยวอยู่บ้าง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการชักนำให้ผู้อ่านสนใจในเรื่องราวอีกด้วย

5) นวนิยายอาชญากรรมและนักสืบ (Detective and Crime Novel) เป็นนวนิยายที่ผู้เขียน ผูกโครงเรื่องให้ซับซ้อน ซ่อนเงื่อน ซ่อนปม เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความระทึกใจ สะเทือนอารมณ์ไปตามตัวละครและเนื้อเรื่อง ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการจารกรรม การสืบสวน นวนิยายประเภทสืบสวนในสมัยแรกๆ ได้แปลมาจากตะวันตก

6) นวนิยายอิงศาสนา (Moral Novel) คือ นวนิยายที่มุ่งเสนอสาระทางจริยธรรมแก่สังคม แต่ไม่ได้เขียนแบบเทศนาโวหาร แต่กลับผูกเรื่องเป็นนวนิยาย มีตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านจับประเด็นสำคัญของเรื่องเอาเอง หรือผู้เขียนพยายามเสนอแนวคิด คติธรรม จริยธรรม โดยผ่านพฤติกรรมของตัวละครในเรื่องสู่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย โครงเรื่องส่วน

ใหญ่จะนำมาจากเรื่องราวที่มีอยู่ในศาสนา และผู้เขียนนำมาปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติมตัวละครเหล่านั้นให้มีบทบาทที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

7) นวนิยายมหัศจรรย์ (Fantasy Novel) หรือบางครั้งเรียกว่า นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติ (Surrealism) คือ นวนิยายที่มีโครงเรื่องลึกลับ โดยผู้เขียนอาจจะจินตนาการเอาเองหรือใช้ความฝันประเภทฟุ้งเฟ้อของผู้เขียน นำเรื่องราวเหล่านั้นมาผูกเป็น โครงเรื่อง โดยไม่มีเจตนาจะให้ เป็นความจริง ผู้เขียนมีเป้าหมายให้ที่จะทำให้เกิดความเพลิดเพลิด และจินตนาการแปลกๆแก่ผู้อ่านมากกว่าสาระ เช่น นวนิยายภูตผีปีศาจ (Exorcism) ผู้เขียนพยายามจะนำเสนอความลึกลับเกี่ยวกับ ภูตผี ปีศาจ และความมหัศจรรย์ของไสยศาสตร์ อันได้แก่ เวทมนตร์ คาถาอาคมต่างๆ โดย จุดมุ่งหมายก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนอารมณ์แก่ผู้อ่าน แต่ผู้อ่านก็นิยมเป็นอย่างมาก เช่น เรื่องเกี่ยวกับผี ผิดิบคีนซีฟ วิญญาณพยาบาท เป็นต้น

ปนัดดา สดุดิวิดิชัย (2545, น. 11) กล่าวว่า แฟนตาซีนั้นแรกเริ่ม คือ การเล่าเรื่องพื้นบ้านที่ เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ และเรื่องเหนือธรรมชาติก่อนที่จะมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเรื่อง เล่าที่สืบทอดต่อๆ กันมาจนกลายเป็นงานเชิงจินตนาการ คงเป็นการยากหากจะให้คำจำกัดความของ แฟนตาซีที่เฉพาะเจาะจง วรรณกรรมแนวแฟนตาซีจึงเป็นวรรณกรรมที่ไม่มีกรอบ หรือกฎเกณฑ์ ใดๆ มาบังคับ ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเกิดขึ้นได้ตามความปรารถนาของผู้แต่งและจินตนาการของ ผู้อ่าน โดยสิ่งที่ผู้อ่านต้องยอมรับ คือ การละความคลางแคลงใจต่อสิ่งมหัศจรรย์อย่างเต็มที่ เปิดใจ ให้เชื่อในโลกจินตนาการที่ผู้แต่งสร้างขึ้น เช่น หากผู้แต่งบอกว่า หมูมีปีกบินได้เหมือนนก ผู้อ่านก็ ต้องยอมรับว่าหมูบินได้ และถึงแม้วรรณกรรมแฟนตาซีจะกล่าวถึงสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลก แห่งความเป็นจริง แต่ผู้แต่งก็มักจะบรรจุความจริงและความเป็นเหตุเป็นผลของตัวมันเองลงไป ใน จินตนาการนั้น ด้วยการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือ ปั้นแต่งรายละเอียด ประวัติความเป็นมาประหนึ่ง ว่าสิ่งเหล่านั้นมีตัวตนอยู่จริง ถือเป็นกลวิธีหนึ่งที่ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ และโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิด การยอมรับว่าสิ่งประหลาดทั้งหลายที่เป็น ไปไม่ได้สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกอื่น ซึ่งเป็นโลกแห่ง จินตนาการ

ทฤษฎี เสมอ (2541, น. 3) กล่าวถึง การเขียนนวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติว่า ผู้เขียนต้อง ใช้จินตนาการในการสร้างเรื่องราวให้น่าสนใจ มีสีสัน ตื่นเต้น สนุกสนาน เร้าใจ มีเหตุการณ์ ปรากฏการณ์หรือภาวะพันวิสัยของความลึกลับเกี่ยวกับภูตผีปีศาจประกอบกับความเชื่อในเรื่องผี วิญญาณที่ยังปรากฏอยู่ในสังคมทุกชาติทุกภาษาวรรณกรรมแนวนี้จึงได้รับความนิยมจากผู้อ่านมา ทุกยุคสมัย

ฉันทิชา รุ่งแสง (2554, น. 3) กล่าวว่า วรรณกรรมแฟนตาซี (Fantasy Fiction) เป็นงานวรรณศิลป์ประเภทหนึ่ง ที่มีเค้าโครงหรือเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ และเรื่องเหนือจริงมักมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในยุคกลางของยุโรป หรือมีลักษณะที่แสดงถึงยุคเดียวกันนั้น เช่น สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้าง เครื่องแต่งกาย หรือเทคโนโลยี โลกแห่งแฟนตาซีมักยอมรับสภาวะเหนือจริง และเวทมนตร์ต่างๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ เสน่ห์ของนิยายแฟนตาซี คือ ความหลากหลายของโครงเรื่อง และตัวละคร แต่ในความเป็นแฟนตาซีเกินจริงนั้น สิ่งสำคัญที่ผู้อ่านต้องการ คือ ความสมเหตุสมผลตัวละครนั้น ถึงแม้จะไม่ใช่มนุษย์ แต่ก็ต้องมีที่มาที่ไปตามหลักที่มนุษย์เข้าใจได้ ปัจจัยในด้านเนื้อหาการผูกปมของเรื่องจึงเป็นสิ่งที่ผู้อ่านให้ความสำคัญมากที่สุดรองลงมาคือ แนวคิด แก่นของเรื่อง การวางโครงเรื่องด้วยเนื้อเรื่องที่เหนือความจริง และระดับภาษาที่ใช้ในบทสนทนาและบทบรรยายตามลำดับ

การแบ่งประเภทของนวนิยายนั้น ผู้วิจัยสนใจศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซี (Fantasy Novel) เนื่องจากนวนิยายแนวแฟนตาซี เป็นนวนิยายที่จินตนาการจากโลกที่คิดขึ้นมาเองของผู้แต่ง และในนวนิยายสิ่งที่มีอยู่ และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ หรือมนุษย์ชาติอื่นๆ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมรอบตัว จะไม่เป็นไปตามความจริงที่อยู่ในโลกใบนี้ จะเป็นเรื่องราวที่อยู่ในโลกแห่งจินตนาการ โดยเนื้อเรื่องจะดำเนินเรื่องเพิ่มเติมไปด้วยเวทมนตร์ อภินิหาร และปาฏิหาริย์ ที่เปี่ยมไปด้วยความน่าพิศวง น่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น

เสน่ห์ของนิยายแฟนตาซีที่หนีไม่พ้นเลยคือ การเกิดอิสระภาพทางความคิด ไม่ยึดติดกับสิ่งใดมากจนเกินไป ผู้เขียนจะสนุกไปกับการสร้างโลกในจินตนาการของตนเอง แต่ที่จริงแล้วจินตนาการเหล่านี้มาจากกรอ่านหนังสือที่มากมาย มาจากภูมิหลังของผู้เขียน ซึ่งจะมีการจินตนาการถึงสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่ไม่มีอยู่จริงในชีวิตประจำวันออกมา เป็นโลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนจะต้องถ่ายทอดเรื่องราวสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับสิ่งนั้นได้จริงๆ โดยจะสื่อและเล่าเรื่องราวผ่านทางตัวหนังสือ ไม่ว่าจะอยู่ในด้านของเวทมนตร์ สัตว์วิเศษต่างๆ สิ่งของวิเศษต่างๆ ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดมาให้คนอ่านได้รับรู้ และให้ผู้อ่านสามารถคิดและจินตนาการตามสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อกับผู้อ่าน โดยนวนิยายแนวแฟนตาซีเป็นนวนิยายที่ไร้ขอบเขต ไม่จำกัดขอบเขตของจินตนาการ และเป็นงานแต่งที่เป็นการปลดปล่อยความคิดของผู้เขียนได้อย่างเป็นอิสระ นวนิยายแฟนตาซีจะเป็นการแสดงความคิดของผู้เขียนที่งานเขียนนิยายแนวอื่นใส่ลงไปไม่ได้ อย่างเช่น แนวที่เขียนอิงเรื่องจริง หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงบนโลก แนวที่ต้องหาเหตุและผลในการมาหักล้าง ในการพิสูจน์ว่าทำได้จริงหรือไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ผู้เขียนจะเอาจินตนาการใน

ด้านการเพื่อสั่นเกินจริงของผู้เขียน ไปมีส่วนร่วมได้น้อยมาก ซึ่งจะผิดไปจากนวนิยายแนวแฟนตาซี ที่ผู้เขียนสามารถใส่อะไรลงไปก็ได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

นวนิยายแฟนตาซี (Fantasy Novel) เป็นนวนิยายที่มีเป็นเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ไม่มีอยู่จริงบนโลกนี้ เช่น แคนสวรรค์ นรก ภูติ เอลฟ์ นางฟ้า พ่อมด แม่มด เวทมนตร์คาถา อาวุธวิเศษ สัตว์วิเศษ สัตว์ประหลาด เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันจะเห็นว่านิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับแฟนตาซีเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย โดยสามารถนำนวนิยายแฟนตาซีไปทำการผลิตเป็นภาพยนตร์ได้ และยังได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากประชาชนทั่วโลกในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น

1) นวนิยาย เรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ เป็นชุดนวนิยายแฟนตาซี ที่ประพันธ์โดยนักเขียนชาวอังกฤษ ชื่อ เจ. เค. โรว์ลิง ซึ่งเป็นนวนิยายเกี่ยวกับโลกของพ่อมด แม่มด และเวทมนตร์ต่างๆ นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่นำมาผลิตเป็นภาพยนตร์ ที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วโลกอย่างมาก และเป็นนวนิยายที่มีคนอ่านอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศไทย และประเทศอื่นๆ ทั่วโลก

2) นวนิยายเรื่อง สัตว์มหัศจรรย์และถิ่นที่อยู่ (Fantastic Beasts and Where to Find Them) ของ เจ. เค. โรว์ลิง ในต่อมานั้นก็ได้มีการสร้างเป็นภาพยนตร์ ซึ่งเป็นนวนิยายชุดพิเศษในชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์ โดยนวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่เกี่ยวกับโลกของพ่อมด แม่มด เวทมนตร์ และสัตว์วิเศษต่างๆ โดยจะเน้นเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์วิเศษเป็นหลัก และนวนิยายเรื่องนี้แยกเรื่องราวออกมาจาก นวนิยายเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ แต่ยังมีบางตัวละครที่ยังเกี่ยวข้องกับนวนิยายแฮร์รี่พอตเตอร์อยู่ (เหตุการณ์ในเรื่อง สัตว์มหัศจรรย์และถิ่นที่อยู่ จะอยู่ในยุคก่อนเกิดเหตุการณ์ในแฮร์รี่ พอตเตอร์)

3) นวนิยายเรื่อง เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ (The Lord of the Rings) เป็นนวนิยายแฟนตาซีขนาดยาว ที่ประพันธ์โดยศาสตราจารย์ชาวอังกฤษ เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน เป็นนวนิยายที่ต่อเนื่องกับนิยายชุดก่อนหน้าของโทลคีน คือ เรื่อง เดอะฮอบบิท แต่เรื่อง เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ได้ขยายโครงเรื่องซับซ้อนไปกว่า เดอะฮอบบิท ศาสตราจารย์ชาวอังกฤษ เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน ได้แต่งนวนิยายเรื่อง เดอะฮอบบิท (The Hobbit หรืออีกชื่อหนึ่งว่า "There and Back Again" เป็นนวนิยายแฟนตาซีสำหรับเด็ก ในลักษณะกึ่งเทพนิยาย ที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของนวนิยายเรื่อง เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ (เหตุการณ์ในเรื่อง เดอะฮอบบิท อยู่ในยุคก่อนเกิดเหตุการณ์ใน เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์)

จากเหตุผลที่ผู้วิจัยกล่าวมาข้างต้นนั้น จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษานวนิยายแฟนตาซี เนื่องจากนวนิยายแนวแฟนตาซี (Fantasy Novel) เป็นนวนิยายที่ไร้ขีดจำกัดแต่ก็อยู่ในความมีเหตุผล เป็นนวนิยายที่เมื่อได้อ่านแล้วจะได้รับความผ่อนคลาย จากความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้อ่าน ผู้อ่าน

ได้เปิดโลกแห่งจินตนาการ มีอิสระทางความคิด เป็นโลกของความไม่หยุดนิ่ง ในด้านของจินตนาการที่กว้างขวาง ไร้ขอบเขต ทำให้ผู้อ่านรู้สึกปลอดโปร่ง ปลอดปล่อยอารมณ์ไปกับนวนิยายได้อย่างเต็มที่ นวนิยายแฟนตาซีจะทำให้ผู้คนที่อ่านสามารถหลบหนีจากโลกแห่งความเป็นจริงไปสู่โลกแห่งจินตนาการ ซึ่งโลกแห่งนั้นก็ช่วยในการผ่อนคลายอารมณ์ ช่วยให้หลุดพ้นจากความวุ่นวายปัญหา อุปสรรค ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้

นวนิยายแฟนตาซีเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ เวทมนตร์คาถา คำพูด ในเรื่องราวจะมีการทอดแทรกคำสอนลงไปด้วย ซึ่งนวนิยายแฟนตาซี เป็นนวนิยายที่ให้ความรู้และใช้ชีวิตอย่างมีสติ เช่นการใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาท ต้องใช้ชีวิตอยู่ในความถูกต้อง มีสติรับรู้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่าประมาทกับสิ่งที่ยังไม่เจอ เป็นต้น ในการอ่านนวนิยายแฟนตาซีจะเป็นการส่งเสริมการจินตนาการได้เป็นอย่างดี ซึ่งบางคนเมื่ออ่านนวนิยายแฟนตาซีแล้ว บางครั้งก็จะได้แรงบันดาลใจหรือกำลังใจจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียน การทำงานของผู้อ่านได้ สามารถบรรเทาความเครียดจากงานที่ทำ หรือสิ่งที่ต้องรับผิดชอบได้ ผู้อ่านจะได้รับความบันเทิง ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลินจากการอ่านนวนิยายแฟนตาซี จนบางครั้งได้ความคิดใหม่ๆ หรือแรงบันดาลใจใหม่ๆ ซึ่งก็สามารถนำไปใช้ในการพัฒนางานทำให้เกิดความแตกต่าง เกิดความแปลกใหม่ เกิดความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ งานงานที่ออกมามีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลที่ดีตามมาได้อีกด้วย นวนิยายแฟนตาซีส่วนมากจะเป็นนวนิยายที่จะมีเนื้อหาค่อนข้างยาว มีการตีพิมพ์หนังสือออกมาหลายเล่ม เมื่อผู้อ่านได้อ่านนวนิยายแฟนตาซีจนจบได้นั้น ผู้อ่านก็สามารถฝึกฝนในด้านการอ่าน การจับใจความของเนื้อเรื่องที่เป็นเนื้อเรื่องยาวได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

นวนิยายแฟนตาซียังสอนให้รู้จักในมุมมอง ความคิดในอีกด้านหนึ่งด้วย อย่างเช่น มนุษย์ในโลกแห่งนวนิยายแฟนตาซีนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เหนือกว่า ฉลาด เก่ง หรือเป็นเลิศที่สุดเลยในโลกแฟนตาซีเลย แต่มนุษย์ก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งของโลกแฟนตาซีที่ไม่ได้เก่งเลิศเลย ไม่ได้มีความสามารถมากมายที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ เลย เนื่องจากในนวนิยายแฟนตาซีนั้น มนุษย์เป็นแค่ส่วนเล็กๆ ในนวนิยาย เนื่องจากนวนิยายแฟนตาซียังมีชนเผ่าอื่นๆ ที่แตกต่างจากมนุษย์ มีสัตว์วิเศษ หรือสิ่งวิเศษอื่นๆ ที่ฉลาด และดีกว่ามนุษย์อยู่อย่างมากมาย เนื่องจากโลกในปัจจุบันนี้ มนุษย์คิดว่าตัวเองเป็นสิ่งมีชีวิตที่ดีที่สุด ประเสริฐที่สุด ทำอะไรก็ดีกว่าตัวเองแล้วมักคิดว่าไม่ผิด ซึ่งเรื่องราวนี้อาจเห็นได้เลยว่าในนวนิยายแฟนตาซีนั้น มนุษย์ก็เป็นแค่ชนเผ่าหนึ่งที่บางครั้งยังเป็นชนเผ่าธรรมดา ไม่ได้มีพลังที่เทียบเท่าสัตว์วิเศษ หรือเทียบเท่ากับชนเผ่าอื่นๆ ได้เลย ซึ่งจากในนวนิยายแฟนตาซีจะทำให้สังเกตได้เลยว่า ถึงแม้โลกแห่งความจริงมนุษย์ คือ สัตว์ประเสริฐ แต่ในอีกมุมมองหนึ่งที่

มนุษย์ไม่รู้ไม่เห็นนั้น อาจยังมีสิ่งมีชีวิตที่คิดว่ามนุษย์อยู่ก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นอย่าดูถูกหรือเหยียดหยามมนุษย์ด้วยกันเอง จงใช้ชีวิตด้วยความมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ ชึ่งกันและกัน

ปัจจุบันนี้จะเห็นว่า มีช่องทางการเผยแพร่นวนิยายแฟนตาซีหลากหลายช่องทางด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นช่องทางผ่านโลกออนไลน์ ช่องทางผ่านสื่อมวลชน ซึ่งในประเภทของงานด้านของสื่อสิ่งพิมพ์ นวนิยายแฟนตาซีจะได้รับการตีพิมพ์จากสำนักพิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่มหนังสือ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงนวนิยายแฟนตาซีได้อย่างทั่วถึง เข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกที่ได้รับการสัมผัสตัวอักษรผ่านทางหน้ากระดาษ หรือเพื่อเก็บเป็นสิ่งของสะสมที่มีคุณค่า มีเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ชอบสะสมนวนิยายได้อีกด้วย

ปัจจุบันนี้มีนักเขียนนวนิยายแฟนตาซี ประเภทวรรณกรรมเยาวชนในประเทศไทย มีหลายคนด้วยกัน เช่น นวนิยายเรื่องเดอะไวท์โรด ของ Dr.Pop, นวนิยายเรื่องห้าวขโมยแห่งบารามอส ของ แรบบิท, นวนิยายเรื่อง The Last Fantasy Return ของ แสงจันทร์, นวนิยายเรื่อง The Guardian ของ MasaLaN, นวนิยายแฟนตาซี Fallzero Fantasy ของ Tale maker, นวนิยายเรื่อง ยุทธภพออนไลน์ ของ ปากกาแดงคำ เป็นต้น ซึ่งจากนักเขียนนวนิยายข้างต้นนั้น เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และที่ชื่นชอบของผู้อ่านนวนิยายแฟนตาซีในประเทศไทย และนักเขียนนวนิยายคนสำคัญอีกคนหนึ่งที่เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง และเป็นที่รู้จัก ได้รับการชื่นชอบและชื่นชมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากอีกคนหนึ่งก็คือ กัลยาณี สุขขาสุณี นามปากกา กัลลิดา นั่นเอง

หากกล่าวถึงนักเขียนนวนิยายในปัจจุบันที่ชื่อ กัลยาณี สุขขาสุณี นามปากกา กัลลิดา นับว่าเป็นผู้เขียนผู้หญิงคนหนึ่งเขียนนวนิยายแนวแฟนตาซี ที่คร่ำหวอดอยู่ในโลกแฟนตาซีมากกว่า 10 ปี ซึ่งผู้เขียนได้เริ่มเขียนนวนิยายตั้งแต่อายุ 18 ปี โดยเริ่มเขียนนวนิยายตั้งแต่เริ่มเรียนคณะทันตแพทยศาสตร์ ที่มหาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก ถึงแม้ผู้เขียนจะเป็นทันตแพทยศาสตร์ แต่ผู้เขียนก็รักและชอบในการเขียนนวนิยายเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เขียนมีความชื่นชอบในการอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็กๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือนวนิยายจินก่าลึงภายใน หนังสือสารคดี หนังสือความรู้ทั่วไป และหนังสืออื่นๆ อีกมาก แล้วเมื่อผู้เขียนได้รับโอกาสในการเริ่มเขียนนวนิยายลงบนโลกออนไลน์ครั้งแรกที่เว็บไซต์เดี๋ยกดี ซึ่งนวนิยายที่เขียนเรื่องแรกเป็นนวนิยายรัก แต่ผู้เขียนพบว่านวนิยายรักไม่ใช่สิ่งที่ผู้เขียนชื่นชอบหรือถนัด แต่ผู้เขียนชื่นชอบและถนัดในการเขียนนวนิยายแฟนตาซีมากกว่า เพราะนวนิยายแฟนตาซี ผู้เขียนสามารถสร้างโลกอีกโลกหนึ่งที่ต้องการออกมาได้ สามารถจินตนาการ และสามารถใส่ทุกอย่างลงไปได้อย่างเต็มที่ ซึ่งผู้เขียนก็มี

ความสุขในการเขียนนวนิยายแฟนตาซีมากกว่านวนิยายรัก ทั้งที่ผู้เขียนมีอาชีพเป็นทันตแพทย์ ซึ่งเป็นสายงานที่อยู่ในสายอาชีพที่มีความเจริญ มีความก้าวหน้า และมีความเชื่อทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้ แต่ผู้เขียนกลับสนใจเขียนนวนิยายแฟนตาซี ที่เป็นนวนิยายแห่งการจินตนาการ ไม่สามารถพบได้ในโลกแห่งความจริง และไม่สามารถพิสูจน์ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจในผลงานของผู้เขียน และเมื่อได้ติดตามผลงานของผู้เขียนแล้ว ผู้วิจัยก็ได้ประทับใจมากขึ้น เพราะผู้เขียนได้สร้างงานที่มีคุณภาพ สร้างสรรค์ และมอบสิ่งดีๆ ให้กับผู้อ่าน

ในปี พ.ศ. 2548 ได้มีกระแสนวนิยายแฟนตาซีเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ปรากฏขึ้นในวงการวรรณกรรมแฟนตาซีของเยาวชนไทยที่เกิดขึ้นในเว็บไซต์เด็กดีขึ้นมา โดยต่อมาในปี พ.ศ. 2549 นวนิยายแฟนตาซีเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ก็ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกจากสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ ซึ่งเป็นบริษัทที่ผลิตและจัดจำหน่ายหนังสือนวนิยายแฟนตาซี ที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมในประเทศไทย ซึ่งนวนิยายเซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ก็เป็นผลงานนวนิยายแจ้งเกิดเรื่องแรกของผู้เขียนที่เป็นที่น่าสนใจ น่าจดจำ และได้รับการยอมรับในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนนามปากกา กัลลจิตดา

เมื่อหนังสือนวนิยายเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ได้วางจำหน่ายก็ได้รับความนิยมและสนใจจากผู้อ่านนวนิยายแนวแฟนตาซีเป็นอย่างมาก ทั้งจากโลกออนไลน์และผลิตเป็นหนังสือ ความนิยมที่ได้รับจากการผลิตเป็นหนังสือ โดยนวนิยายเซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ก็ได้เป็นหนังสือนวนิยายขายดี Best Seller ประจำบริษัทสถาพรบุ๊คส์ และนวนิยายก็ได้รับการตีพิมพ์ใหม่จากสำนักพิมพ์อีกหลายๆ ครั้งในเวลา โดยนวนิยายเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ได้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2549 ยอดตีพิมพ์จนถึงปี พ.ศ. 2561 ตีพิมพ์จำนวนทั้งหมด 19 ครั้ง

นวนิยายเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ติดอันดับ 1 ใน 101 เล่มวรรณกรรมในดวงใจนักอ่านและนักเขียน จากการสำรวจของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2553 (อภิชาติ สถาพรพงศ์, 2553)

นวนิยายเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ได้รับเลือกให้เป็น Book of the Month ประจำเดือนตุลาคม รวมถึงกัลลจิตดา ก็ได้รับเลือกเป็น Writer of the Month ประจำเดือนตุลาคม ปี 2551 ของเว็บไซต์เด็กดี (เพื่อดิน, 2551)

จากกระแสตอบรับที่ดีของนวนิยายเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา จึงทำให้ผู้เขียนได้รับเลือกเป็น “7 Stars Sataporn Fantasy ดวงที่ 1” ปี 2556 จากบริษัท สถาพรบุ๊คส์ จำกัด และได้มีการลงข่าวในคอลัมน์ “สนุก...สุขและฝัน กับ 7 Stars Sataporn Fantasy” ในเว็บไซต์ของหนังสือพิมพ์คมชัดลึก (คมชัดลึก, 2556)

เมื่อนวนิยายเรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ได้ประสบความสำเร็จ ท่ามกลางกระแสตอบรับที่ดีจากผู้อ่าน และได้สร้างปรากฏการณ์นวนิยายแฟนตาซีแบบใหม่ขึ้นในวงการวรรณกรรมเยาวชนไทย จึงทำให้ผู้เขียนนวนิยายแฟนตาซีนามปากกา กัลลจิตา ก็ได้เป็นที่รู้จัก ที่ชื่นชอบของผู้อ่านนวนิยายแฟนตาซีชาวไทยเป็นจำนวนมาก และยังทำให้ผู้เขียนเป็นที่สนใจของสื่อมวลชนหลากหลายแขนง หลากหลายสาขา เช่น

1) ผู้เขียนได้มีการสัมภาษณ์ลงเว็บไซต์ของหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ในคอลัมน์ “เขียนนิยายแฟนตาซี ให้ดั่งแบบกัลยาณี สุขขาสุณี” วันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 (โพสต์ทูเดย์, 2556)

2) ผู้เขียนได้ร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนมุมมองทางวรรณกรรม และแบ่งปันความสนุกกับวรรณกรรมแนวแฟนตาซี “TK Reading Club ตอน วรรณกรรมแฟนตาซี” ประจำเดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2558 เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2558 จัดโดย TK Park: สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (Thailand Knowledge Park) (สำนักงานอุทยานการเรียนรู้, 2558)

3) ผู้เขียนได้ร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์บนเส้นทางงานเขียนในเวที ‘ลานสร้างฝัน’ ซึ่งได้เข้าร่วมพูดคุยในช่วง ‘Dream Maker : Writer Talk จากฝันออนไลน์’ คู่สนทนา ‘ออาชีพร’ เมื่อวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2559 จัดโดย TK Park: สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (Thailand Knowledge Park) โฟส โดย journalism108 (หนังสือพิมพ์รังสิต) วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559 ของสาขาวิชาวารสารศาสตร์ ดิจิทัล วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต (หนังสือพิมพ์รังสิต, 2559)

4) ผู้เขียนได้สัมภาษณ์ลงวิทยุออนไลน์ในหัวข้อพูดคุยเรื่อง “กัลลจิตา นักเขียนวรรณกรรมแฟนตาซี” รายการหลบมุมอ่าน ของเว็บไซต์ Thai PBS Radio ออกอากาศเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ.2559 (สถานีวิทยุไทยพีบีเอส (Thai PBS Radio), 2559)

กัลลจิตา เป็นผู้เขียนนวนิยายแฟนตาซีที่ได้รับการตีพิมพ์หนังสือนวนิยายกับบริษัท สถาพรบุ๊คส์ ซึ่งเป็นบริษัทที่ผลิตหนังสือนวนิยายชั้นนำของประเทศไทย ผลิตนวนิยายหลากหลายรูปแบบ ออกมาอย่างต่อเนื่อง และบริษัทสถาพรบุ๊คส์ เน้นนวนิยายแนวเยาวชนที่แฝงข้อคิดไว้ในเนื้อเรื่องเป็นหลัก ทุกเรื่องจะต้องสะท้อนข้อคิด คำสอน ปรัชญา ความรู้ที่ได้จากนวนิยายออกมาด้วย โดย

เนื้อหาของนวนิยายของกัลยาดิ จะเน้นในด้านของความรัก ความอบอุ่นของครอบครัว มิตรภาพของเพื่อนพ้อง ความมหัศจรรย์ของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยาย โดยมีการสอดแทรกแนวคิดทางสังคมปรัชญา คำสอนรวมไปกับนวนิยายได้อย่างกลมกลืน มีลีลาและท่วงทำนองในการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ อ่านง่าย เข้าใจง่าย และสนุกสนาน

กัลยาดิ สุขขาสุณี มีการบรรยายลักษณะตัวละครได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย สามารถอธิบายหน้าตา บุคลิก ท่าทางที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวละครได้เป็นอย่างดี จึงทำให้คนอ่านจดจำได้ง่าย และในการบรรยายฉากหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายก็สามารถทำให้คนอ่านจินตนาการ เข้าใจถึงเหตุการณ์ของเรื่องราวนั้นได้เป็นอย่างดี ผู้เขียนสามารถอธิบายสถานที่ การกระทำของตัวละครหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเห็นภาพ ภาษาที่ใช้ก็เข้าใจง่าย เนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายนั้นยังสอดแทรกความคิด ความรู้ หลักคำสอนต่างๆ ลงไปในนวนิยาย แล้วก็ไม่ได้ขัดต่อเนื้อเรื่องที่ดำเนินไปของนวนิยาย และในนวนิยายกล่าวถึงโลกที่สมบูรณ์แบบที่ต้องแลกมาด้วยความเสียสละของแต่ละคน มีการใช้เวทมนตร์ ที่คนที่ใช้จะต้องมีการฝึกฝน ไม่มีใครในนวนิยายที่จะใช้เวทมนตร์เก่งมาตั้งแต่เกิด ทุกคนที่เก่งก็จะเริ่มจากการฝึกฝนด้วยกันทั้งนั้น ซึ่งในขณะเดียวกันก็มีหลายเรื่องที่มีเรื่องราวให้ติดตาม มีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น และผู้เขียนก็มีกลวิธีนำเสนอได้น่าสนใจชวนให้ผู้อ่านติดตาม

นวนิยายแฟนตาซีในปัจจุบันนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ที่ผสมผสานลงไปในเรื่องราวของนวนิยายเพื่อเพิ่มความสนุกสนานและความมหัศจรรย์ของเรื่อง ดังที่วิระวัลย์ ดิเลิศ (2549, น. 7) กล่าวว่า นวนิยายเหนือธรรมชาตินับเป็นนวนิยายที่น่าสนใจ เพราะเป็นเรื่องที่เกิดจากสิ่งเหนือธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่านมีความเพลิดเพลิน ตื่นเต้น และจินตนาการไปตามผู้เขียน อีกทั้งยังแทรกหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา ปัจจุบันนี้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว แต่มีบางสิ่งที่เป็นเรื่องลึกลับที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ตามแนวทางของวิทยาศาสตร์ สิ่งลึกลับเหล่านี้จึงเป็นเรื่องยากที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะยอมรับได้ เรื่องเหนือธรรมชาติจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจท้าทาย และควรได้ศึกษาถึงงานเขียนประเภทนี้

โดยนวนิยายของกัลยาดิ สุขขาสุณี มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อแบบไทยซึ่งเป็นความเชื่อเหนือธรรมชาติ และยังมีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้าไปในนวนิยายอีกด้วย ผู้เขียนได้สอดแทรกหลักคำสอน ปรัชญา สอนให้รู้จักรักษาระบบชาติ รักเพื่อนพ้อง ช่วยเหลือคนอื่น มีน้ำใจ อย่ายึดติดกับวัตถุสิ่งของมากเกินไป ทำให้นวนิยายของผู้เขียนเป็นนวนิยาย

นิยายที่คนไทยสามารถเข้าใจถึงเนื้อหา เข้าใจถึงเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้ และความเชื่อที่สอดแทรกลงไป ในนวนิยายเป็นความเชื่อที่คนไทยรู้จักและให้ความเคารพนับถือ ยำเกรง ทำให้นวนิยายของผู้เขียนได้รับความนิยมนับอย่างมา ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อ หลักคำสอน หรือปรัชญาต่างๆ ลงไปในนวนิยาย เช่น ด้านการเสียดสีของบรรพบุรุษ ที่ต้องการรักษาโลกที่อยู่ให้สวยงาม ให้มีแต่สิ่งดีๆ เกิดขึ้นในโลก เพื่อที่จะให้ลูกหลานได้อยู่อย่างมีความสุข เพื่ออนาคตที่ดีของลูกหลาน โดยในนวนิยายของผู้เขียนจะเห็นเรื่องของความเชื่อในด้านต่างๆ เช่น ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐานปาฏิหาริย์ ลางสังหรณ์ ผีนบอกเหตุ เวทมนตร์คาถา บาปบุญคุณโทษ เวรกรรม วิญญาณ เครื่องรางของขลัง ประเพณีต่างๆ เทพเจ้า เป็นต้น

ความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายของผู้เขียนเป็นความเชื่อที่ยังคงอยู่ในสังคมไทยในมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันถึงแม้โลกจะมีการพัฒนาและมีความก้าวหน้าไปมากแค่ไหน แต่ความเชื่อเหล่านี้ก็ยังคงอยู่กับคนไทยมาตลอด ไม่ขาดหายไปไหน ด้วยเหตุนี้นวนิยายของผู้เขียนจึงเป็นนวนิยายที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาในด้านของกลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี รวมถึงความเชื่อที่ปรากฏในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี เพื่อที่จะเป็นประโยชน์แก่การศึกษานวนิยายในแนวนี้ต่อไป

1.2 โจทย์การวิจัย

กรอบแนวคิดในการกำหนดกลวิธีการแตงนวนิยายแนวแฟนตาซีของกัลยาณี สุขยาสุณี มีลักษณะเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.3.1 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขยาสุณี
- 1.3.2 เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขยาสุณี
- 1.3.3 เพื่อวิเคราะห์ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขยาสุณี

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตวิจัย ดังต่อไปนี้

1.4.1 ขอบเขตการศึกษาด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมุ่งศึกษาถึงกรอบแนวคิดในการกำหนดกลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซี ทัศนศึกษา กัลยาณี สุขขาสุณี ซึ่งนวนิยายที่ผู้วิจัยศึกษาประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 5 เล่ม พิมพ์โดยบริษัท สถาพรบุ๊คส์ จำกัด มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 1 ภาค การกลับมาของบุคคลแห่งชะตากรรม จำนวน 286 หน้า
- 2) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 2 ภาค บทพิสูจน์ความสามารถ จำนวน 496 หน้า
- 3) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 3 ภาค นคราเซวิน่าคือหนึ่งเดียว จำนวน 592 หน้า
- 4) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 4 ภาค พันธสัญญาแห่งอาณาจักร จำนวน 486 หน้า
- 5) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 5 ภาค ปริศนาทรายสีดำ จำนวน 534 หน้า

1.4.2 ขอบเขตการศึกษาด้านบุคคล บุคคลที่ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) คือ กัลยาณี สุขขาสุณี

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.5.1 งานวิจัยชิ้นนี้ช่วยให้เข้าใจกลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซี
- 1.5.2 ผลการวิจัยชิ้นนี้ทำให้รู้และเข้าใจในด้านของการนำความเชื่อแบบไทยไปสอดแทรกในการแตงนวนนิยายแฟนตาซี
- 1.5.3 ผลการวิจัยชิ้นนี้สามารถให้ประโยชน์ และเป็นแนวทางแก่ผู้ที่แตงนวนนิยายแฟนตาซีต่อไป

1.6 นิยามศัพท์

นวนิยาย หมายถึง เหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่แตงขึ้น มาจากความจริงหรือจินตนาการของผู้เขียน โดยมีเนื้อหาและการดำเนินเรื่องที่ซับซ้อน บทพูดหรือคำบรรยายสามารถเข้าถึงตัวละครแต่ละตัวได้เป็นอย่างดี

นวนิยายแฟนตาซี หมายถึง เป็นนวนิยายที่มีการจินตนาการจากโลกที่คิดขึ้นมาเองของผู้เขียน สิ่งที่มีอยู่ และสิ่งที่เกิดขึ้นในนวนิยาย ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ หรือมนุษยชาติอื่นๆ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมรอบตัว จะไม่เป็นไปตามปกติ โดยเนื้อเรื่องจะเต็มไปด้วยเรื่องของอำนาจเหนือธรรมชาติ มือกนิหาร และปาฏิหาริย์ ที่เปี่ยมไปด้วยความน่าพิศวง มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้เวทมนตร์ คาถา เทพเจ้า ผู้วิเศษ พ่อมด ปีศาจ อาวุธ สัตว์วิเศษ และสัตว์ประหลาดต่างๆ ทั้งที่อยู่ในฝ่ายธรรมะหรือฝ่ายอธรรม เข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องด้วย

ความเชื่อ หมายถึง การยอมรับอันเกิดอยู่ในจิตสำนึกของมนุษย์ต่อพลังอำนาจเหนือธรรมชาติ แม้ว่าพลังอำนาจเหนือธรรมชาติเหล่านั้น ไม่สามารถที่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริง แต่มนุษย์ในสังคมหนึ่งยอมรับและให้ความเคารพเกรงกลัวสิ่งเหล่านี้ ความเชื่อจึงมีขอบเขตกว้างขวางมาก ไม่เพียงแต่จะหมายถึงความเชื่อในดวงวิญญาณทั้งหลาย ภูตผี คาถาอาคม โชคลาง ไสยเวทต่างๆ ยังรวมถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มนุษย์ยอมรับนับถือ

กลวิธีการแต่ง หมายถึง การนำความเชื่อมาสร้างเป็น Plot เรื่อง, วิธีการเล่าเรื่อง, เทคนิคการนำเสนอ วิธีการที่ผู้เขียนใช้ถ่ายทอดความนึกคิดหรืออารมณ์, การสร้างฉากหรือการสร้างเหตุการณ์ต่างๆ, สำนวนภาษาหรือการบรรยายที่ทำให้เกิดจินตนาการ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้

ลักษณะนวนิยายแฟนตาซี หมายถึง สมบัติเฉพาะตัว หรือสิ่งที่บ่งบอกความแตกต่างระหว่างนวนิยายประเภทหนึ่งกับนวนิยายอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งนวนิยายแฟนตาซีเป็นสิ่งที่ผู้เขียนจินตนาการขึ้นมาเอง โดยจะมีเนื้อหาหรือเรื่องราวที่เหนือธรรมชาติ โดยผู้เขียนมักจะนิยามแต่นวนิยายที่เกี่ยวกับการผจญภัย การทะลุมิติ การต่อสู้ การตามหาของวิเศษ สัตว์วิเศษ เป็นต้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขธานี ผู้วิจัยได้ค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับนวนิยายแฟนตาซี เพื่อใช้มาประกอบการศึกษาดังนี้

- 2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความหมาย องค์ประกอบ และประเภทของนวนิยาย
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับนวนิยายแฟนตาซี และลักษณะนวนิยายแฟนตาซี
- 2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแตงนวนิยาย
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อแบบไทย
- 2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความหมาย องค์ประกอบ และประเภทของนวนิยาย

2.1.1 ความหมายของนวนิยาย

สัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 161) นวนิยาย เป็นบันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่าเป็นงานเขียนที่มีได้มุ่งเน้นข้อเท็จจริง แต่เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการนวนิยายจึงมีลักษณะของการสมมติหรือเรื่องแต่ง โดยนัยนี้อาจเรียกอีกอย่างว่าเป็น “วรรณกรรมแห่งจินตนาการ” โดยในการแต่งจะอาศัยจินตนาการของผู้แต่งเป็นสำคัญ และจินตนาการนั้นก็มิพื้นฐานมาจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมโดยมีความเกี่ยวพันกับโลกและชีวิตจริงของมนุษย์ มีความหมายเพื่อเป็นตัวแทนชีวิตมนุษย์ ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ อาจเคยเกิดขึ้นหรือไม่เคยเกิดขึ้นเลยก็ได้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, น. 564) ได้ให้คำจำกัดความของคำนวนิยายได้ว่า นวนิยายเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วขนาดยาวรูปแบบหนึ่ง มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่องและสถานที่ ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2534, น. 42) กล่าวว่า นวนิยายเป็นรูปแบบการเขียนบันเทิงคดีอย่างใหม่ เช่นเดียวกับเรื่องสั้น แต่มีขนาดยาวกว่า เพราะผู้แต่งสามารถกำหนดตัวบุคคล เหตุการณ์และสถานที่ในเรื่องได้โดยไม่จำกัดสุดแต่ผู้แต่งจะเห็นว่าเหมาะสม

ประกาศรี สีหอำไพ (2531, น. 97) อธิบายความหมายของนวนิยายไว้ว่า หมายถึง เรื่องสมมติ (Fiction) ที่เขียนเป็นร้อยแก้ว เน้นความสมจริงตามเค้าโครงเรื่อง มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงใจผู้อ่าน มีความยาวประมาณหนึ่งหมื่นคำขึ้นไป มีตัวละคร เหตุการณ์ และปัญหาตามจินตนาการของผู้เขียน ถ่ายทอดความรู้สึกรู้ออกมาให้ผู้อ่านสะท้อนอารมณ์

เปลื้อง ณ นคร (2535, น. 191) ได้ให้ความหมายของนวนิยายว่า นวนิยาย หมายถึง เรื่องราวที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่สมมติแต่งขึ้น แต่อาจมีมูลความจริงแฝงอยู่ก็ได้ไม่กำหนดตัวละคร มีความยาวตั้งแต่ 40,000 คำขึ้นไป ความมุ่งหมายเพื่อความเพลิดเพลินแต่บางทีนักเขียนก็ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับชี้ให้เห็นเสียดแทง แนะนำสั่งสอน หรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองหรือหลักธรรมต่างๆ

ธวัช ปุณ โฉมทก (2527, น. 87) ได้นิยามไว้ว่า นวนิยายเป็นโครงเรื่อง จำลองจากชีวิตจริงสามารถแสดงให้เห็นเหตุผลที่ปรุงแต่งชีวิตนั้นขึ้นจากหลักความจริงทั้งปวง และมีการวิเคราะห์พฤติกรรมตามหลักจิตวิทยา

จากการศึกษาความหมายของนวนิยาย สามารถสรุปได้ว่า นวนิยายเป็นบันเทิงคดีที่แต่งขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียน บางครั้งนวนิยายจะอาศัยฉากหรือเหตุการณ์จริง หรืออิงความเป็นจริงเข้ามาเกี่ยวข้องในการแต่งนวนิยายด้วยเช่นกัน โดยมีเรื่องราว การบรรยายเหตุการณ์อย่างปูชนทั่วไป มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่อง และสถานที่ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น

2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

สมพร มั่นตะสูตร (2525, น. 96) ได้แบ่งองค์ประกอบของนวนิยายเป็น 6 องค์ประกอบ คือ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากหรือบรรยากาศ ทศนคติของผู้ประพันธ์ และทำนองการแต่ง

สุพรรณิ วราทร (2519, น. 3) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยาย กล่าวโดยสรุปว่า นักประพันธ์แต่ละท่านย่อมมีวิธีการในการประพันธ์นวนิยายแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และความชำนาญ บางท่านเน้นความสำคัญที่โครงเรื่อง ตัวละคร และบทเจรจา แต่บางท่านอาจมุ่งความสำคัญไปที่บรรยากาศ แนวการเขียน และพฤติกรรมในเรื่อง จากการศึกษาวิธีการทำนองแต่งนวนิยาย สิ่งที่สำคัญของนวนิยายซึ่งต้องมีวิธีการเฉพาะในการแต่งมี 6 ประการ ได้แก่ โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) บทสนทนา (Dialogue) บรรยากาศ (Atmosphere) และทัศนคติของผู้ประพันธ์ (Point of View) ทำนอง (Style) อธิบายได้ดังนี้

1) โครงเรื่อง หมายถึง คำโครงของพฤติกรรมในนวนิยายซึ่งผู้ประพันธ์กำหนดขึ้น คำว่าพฤติกรรมในที่นี้หมายถึงเหตุการณ์ชุดหนึ่งหรือความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลาในเรื่องซึ่งมีความผสมผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและมีความสำคัญต่อเรื่อง เหตุการณ์เหล่านี้ดำเนินติดต่อกันตามลำดับตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบ โครงเรื่องของนวนิยายมี 2 ชนิด คือ โครงเรื่องใหญ่ และโครงเรื่องย่อย โครงเรื่องใหญ่ คือ แนวที่ผู้ประพันธ์ต้องการให้เรื่องดำเนินไป ต้องมีการผูกปมเรื่องให้ซับซ้อนและคลี่คลายเงื่อนไขในตอนจบ โครงเรื่องย่อย หมายถึง เรื่องที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ มีความสำคัญน้อยกว่าแต่เป็นเพิ่มพูนความสนุกสนานแก่นิยาย โครงเรื่องที่ดีต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญที่สุดสองประการคือ พฤติกรรม และความขัดแย้งที่มีความสำคัญรองลงมา ได้แก่ การดิ้นรนต่อสู้ และอุปสรรค

2) ตัวละคร หมายถึง ผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องและผู้ประพันธ์กำหนดขึ้น ตัวละครที่ดีต้องมีชีวิต ส่วนลักษณะและอุปนิสัยของตัวละครนั้น ผู้ประพันธ์อาจนำมาจากบุคคลจริงๆ หรือจากจินตนาการ แต่ต้องพรรณนาให้ผู้ผู้อ่านมองเห็นรูปร่างลักษณะและเข้าใจอุปนิสัยของตัวละครที่สร้างขึ้นอย่างชัดเจนและสมจริง ตัวละครในนวนิยายมีสองมีสองประเภท คือ ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง และตัวละครที่เปลี่ยนแปลง ตัวละครเฉพาะประจำตัวโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ไม่ว่าสภาพเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เป็นคนดีหรือคนเลวอย่างไรอย่างหนึ่ง ไม่มีลักษณะผสมของสองแบบ จึงไม่เหมือนลักษณะของบุคคลที่มีชีวิตจริง ส่วนตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่เปลี่ยนอุปนิสัยและพฤติกรรมไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมตามโครงเรื่อง ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ทำให้ตัวละครนั้นมีลักษณะคล้ายบุคคลที่มีชีวิตจริงมากกว่าตัวละครประเภทแรกเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ราวด์ชาร์เรคเตอร์ (Round character)

3) บทสนทนา คือ การสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละครในนวนิยาย เป็นส่วนที่ทำให้นวนิยายมีลักษณะคล้ายความจริงมากที่สุด

4) บรรยายภาพ คือ รายละเอียดในนวนิยายส่วนที่ก่อให้เกิดอารมณ์ อย่างใดอย่างหนึ่งและเป็นพลังให้เกิดพฤติกรรมตามโครงเรื่องส่วนใหญ่ใช้วิธีพรรณนา

5) ทศนคติของผู้ประพันธ์ คือ ทศนะโดยทั่วไปของผู้ประพันธ์แล้วความคิดเห็นของเขาในเรื่องต่างๆ ที่แสดงออกในนวนิยายเรื่องนั้นๆ ซึ่งอาจเป็นการสนับสนุนเห็นอกเห็นใจหรือคัดค้านในความหมายอีกอย่างหนึ่ง หมายถึงตัวผู้เล่า เรื่องกล่าวคือเหตุการณ์และพฤติกรรมในเรื่องนั้น ได้ถูกนำเสนอแก่ผู้อ่าน โดยผ่านสายตาและทศนะของผู้แต่งหรือตัวละครตัวใด

6) ทำนองแต่ง หมายถึง แบบแผนและลักษณะการแสดงความรู้สึกละความคิดของผู้ประพันธ์ในนวนิยายเรื่องหนึ่งๆ ซึ่งเป็นวิริเจพาของนักประพันธ์แต่ละคน ทำนองแต่งที่ดีต้องมีความชัดเจน อ่านง่ายเป็นธรรมชาติ ใช้ภาษาเหมาะสม เข้าใจง่าย สละสลวยและมีความหมายตรง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 100-112) กล่าวถึงส่วนประกอบสำคัญ 6 ประการ คือ

1) แก่นเรื่อง คือทศนะที่ผู้แต่งมีต่อชีวิต หรือสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ

2) โครงเรื่อง คือ เหตุการณ์ชุดหนึ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน คือกลวิธีการเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องให้ดำเนินต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราว อย่างมีเหตุผลตั้งแต่ต้นไปจนถึงจุดจบของเรื่อง และให้เกิดผลตามความมุ่งหวังของผู้แต่ง จะมีส่วนประกอบ ดังนี้ การเปิดเรื่อง การผูกปม การทวนเรื่อง จุดสุดยอด การคลายปม การปิดเรื่อง

3) ตัวละคร ตัวละครคือบุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องคือ ผู้มีบทบาทในเรื่อง หรือผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง

4) บทสนทนา คือคำพูดของตัวละครที่ใช้โต้ตอบกันในเรื่อง

5) ฉาก คือสถานที่ เวลา และสภาพแวดล้อมทุกอย่างที่ปรากฏในเรื่องด้วย เพื่อบอกให้ทราบว่าตัวละครกำลังแสดงบทบาทในชีวิตของเขาในสิ่งแวดล้อมอย่างไร

6) บรรยายภาพ คือ ที่ทำหรือทศนคติของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามผู้แต่งจะชักพาไป เช่น เส้าหมอง กราดเกรี้ยว ขมขื่น เยะหยัน หรือขบขัน เป็นต้น นั่นคือ ในส่วนขององค์ประกอบของนวนิยายนั้นได้แบ่งองค์ประกอบโดยได้ใช้เป็นแนวคิดในการวิเคราะห์นวนิยายในด้านต่างๆ คือ แนวเรื่อง แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา

กล่าวโดยสรุปในส่วนขององค์ประกอบของนวนิยายนั้นได้แบ่งองค์ประกอบ โดยได้ใช้เป็นแนวคิดในการวิเคราะห์นวนิยายในด้านต่างๆ คือ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก หรือบรรยายภาพ ทศนคติของผู้ประพันธ์ และทำนองการแต่ง

2.1.3 ประเภทของนวนิยาย

เมื่อกล่าวถึงการจำแนกประเภทของนวนิยาย โดยใช้เกณฑ์การแบ่งของสุพรรณิ วราทร (2519, น. 14) ได้แบ่งประเภทของนวนิยายตามนักวิชาการชาวตะวันตกด้วยกัน 3 คน คือ มานูเอล คอมรอฟ แฟรงค์เอ วิเซตลี และรอยัล เอ เกตแมน แบ่งนวนิยายไทยได้ 11 ประเภทดังนี้

1) นวนิยายรัก หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรักระหว่างชายกับหญิง มีสามแนวคือ นวนิยายรักเบาสมอง นวนิยายรักสุข และนวนิยายรักโศก มีลักษณะดังนี้

1.1) นวนิยายรักเบาสมอง มีจุดหมายเพื่อให้ความสนุกสนานแก่ผู้อ่านมากกว่าจะแสดงข้อคิด เป็นเรื่องชีวิตรักที่มีแต่ความสุข สดชื่น ปราศจากอุปสรรคใด ๆ การดำเนินเรื่องมักแทรกบทตลก สนุกสนาน แจ่มใส และจบอย่างมีความสุข เช่น เรื่องเจ้าสาวของอานนท์ โดย ว.ณ ประมวญมารคเรื่องดวงใจ โดยสุภาว เทวกุล และเรื่องผู้กองยอดรัก โดยกาญจนา นาคพันธ์ เป็นต้น

1.2) นวนิยายรักสุข ได้แก่ นวนิยายชีวิตรัก ซึ่งมีอุปสรรคแต่ก็จบอย่างมีความสุข อุปสรรคต่างๆ ที่ประสบ ได้แก่ ความรังเกียจของบิดามารดา หรือญาติผู้ใหญ่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ความเข้าใจผิด การอิจฉาริษยา หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ต้องพลัดพรากจากกัน เป็นต้น แต่ในที่สุดทั้งสองฝ่ายก็สามารถเอาชนะอุปสรรคเหล่านั้น ได้ด้วยความดี ตัวอย่างเช่น เรื่องบ้านทรายทอง โดย ก.สุรางคนางค์ และปริศนา โดย ว.ณ ประมวญมารค เป็นต้น

1.3) นวนิยายรักโศก มีโครงเรื่องคล้ายกับนวนิยายรักสุข แต่แตกต่างกันในตอนจบ คือ แทนที่ทั้งสองฝ่ายจะประสบความสุขร่วมกัน กลับมีเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความเศร้า เช่น การตายของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง การแตกแยกกัน การเสียสละ นอกจากนี้มีวิธีจบอีกแบบหนึ่ง คือ ผู้ประพันธ์ทิ้งเรื่องค้างไว้ให้ผู้อ่านตัดสินใจว่าเรื่องควรจะจบอย่างไร เช่น เรื่องไม่มีคำตอบจากสวรรค์ โดยศิริรัตน์ สถาปนวัฒน์ และเรื่องคู่กรรม โดยทมยันตี เป็นต้น

2) นวนิยายสะท้อนสังคม มีเรื่องราวเกี่ยวกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่ง ในสมัยหนึ่ง ผู้ประพันธ์อาจแสดงสภาพความเป็นไปต่างๆ ไป หรือมุ่งแสดงแต่เพียงด้านใดด้านหนึ่งของสังคมนั้นก็ได้ นวนิยายประเภทนี้ มีลักษณะของนวนิยายสมจริงด้วย เช่น เรื่องผู้ดี โดยดอกรไม้สด หุ่นมหาราช โดยเรียบเอง และสงครามชีวิต โดยศรีบูรพา เป็นต้น

3) นวนิยายแสดงข้อคิดหรือปัญหา หมายถึง นวนิยายที่มุ่งแสดงทัศนคติของผู้ประพันธ์ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือชี้ให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม มีลักษณะคล้ายกับนวนิยายสะท้อนสังคม แต่เป็นการเน้นเฉพาะเรื่องที่เป็นปัญหา มิใช่การแสดงรายละเอียดความเป็นไปในสังคมนั้น นวนิยายประเภทนี้ค่อนข้างหนักแต่ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากข้อคิด นอกเหนือจาก

ความบันเทิงตามเนื้อเรื่อง เช่น เรื่องละครแห่งชีวิต โดย ม.จ. อากาศคำเกิง รพีพัฒน์ และเรื่องน้ำเซาะทราย โดยกฤษณา อโศกสิน เป็นต้น

4) นวนิยายชีวิตโศกโศน คือ ตัวเอกในนวนิยายประเภทนี้เก่งกล้ามาก เพราะมีเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ การเสี่ยงชีวิต เพื่อแสดงความกล้าหาญและมักจบอย่างมีความสุข เช่น เรื่องศาลเพียงตา โดยไม้เมืองเดิม

5) อาชญนิยาย คือ นวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการสืบสวนคดีต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยความลึกลับ การเผชิญอันตราย และการต่อสู้ เป็นนวนิยายประเภทที่เก่าแก่ของประเภทหนึ่ง เช่น เรื่องแพรคำ และหน้าผี โดยหลวงสารานุกพันธ์ และเรื่องจากนั้นจนนิรันดร์ โดยศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์ เป็นต้น

6) นวนิยายผจญภัย หมายถึง นวนิยายที่มีเหตุการณ์เสี่ยงอันตราย ซึ่งบางครั้งอาจเป็นเหตุการณ์ที่มหัศจรรย์เหนือธรรมชาติอันเกิดจากจินตนาการของผู้แต่ง นอกจากนี้ต้องมีการต่อสู้ และเรื่องราวเกี่ยวข้องกับสตรี และเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ ซึ่งตัวเอกของเรื่องต้องเผชิญ แต่ในที่สุดจะคลี่คลายไปในทางที่ดี เช่น เรื่องเกาะกาเกี โดยพันธุ์งาม

7) หัสนิยาย คือ นวนิยายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนาน ผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่าน เป็นประการสำคัญ เช่น นวนิยายชุดคุณถึก สีขاطر โดยแสงทอง เรื่องอ้ายเปี้ยด้วน โดยอบไชยวสุ และเรื่องนามนั้นสำคัญไฉน โดยสันต์ เทวรักษ์ เป็นต้น

8) นวนิยายประวัติศาสตร์ หมายถึง นวนิยายที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ มีหลายลักษณะ เช่น นวนิยายที่อาศัยเหตุการณ์สมัยใดสมัยหนึ่งในประวัติศาสตร์เป็นโครงเรื่อง ใช้บุคคลที่มีชีวิตจริงเป็นตัวละครบางตัว แต่กำหนดบทบาทและบทเจรจาขึ้นใหม่ หรืออาจอาศัยเพียงฉากและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เป็นภูมิหลัง แล้วกำหนดเรื่องราวและตัวละครใหม่หมด เช่น เรื่องดาบศักดิ์เหล็กน้ำพี้ โดยอัยฉิน โฆษ และเรื่องสี่แผ่นดิน โดย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมทย์ เป็นต้น

9) นวนิยายการเมือง นวนิยายประเภทนี้ในต่างประเทศมีมาก แต่ของไทยยังมีน้อย เพิ่งเริ่มขึ้นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว นวนิยายประเภทนี้อาจจัดเป็นนวนิยายแสดงข้อคิดแนวหนึ่ง มีการเสนอเรื่องสี่แบบ คือ

9.1) กล่าวถึง สถาบันทางการเมืองสถาบันใดสถาบันหนึ่ง เช่น ประธานาธิบดีรัฐสภา นวนิยายประเภทนี้ยังไม่มีในเมืองไทย

9.2) กล่าวถึง การต่อสู้ทางการเมืองของตัวละครเอก นวนิยายประเภทนี้ของเมืองไทยมีหลายเรื่อง เช่น ขบวนการเสรีจีน สด กุรมะ โรหิต โรหิตจันทน์หอม โดยวชิษฐ์ เฉลภูษุขร และเมืองนรมิตร โดย ม.ร.ว. นิมิตรมงคล นวรัตน์ เป็นต้น

9.3) กล่าวถึง การถกเถียงเกี่ยวกับปรัชญาการเมืองและลัทธิความเชื่อถือต่างๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของตัวละครในเรื่อง นวนิยายไทยประเภทนี้มีมาก เช่น เรื่องไฟแดง โดย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมทย์ พลับพลา มาลี โดยรัตนะ ยาวะประภาส และพัทธา โดยดาวหาง เป็นต้น

9.4) การเสนอเรื่องโดยใช้สัญลักษณ์ เป็นการสื่อความคิดของไทยคงมีเพียงเรื่องสั้นๆ ทำนองตลกล้อเลียน ยังไม่มีลักษณะเป็นนวนิยายของต่างประเทศที่มีชื่อเสียง เช่น เรื่อง Animal Farm โดยจอร์จ ออร์เวล (George Orwell)

10) นวนิยายอิงพระพุทธศาสนา คือ จะมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนา หรืออาศัยหลักธรรมในพระพุทธศาสนาเป็น โครงเรื่อง อาจจัดเป็นนวนิยายแสดงข้อคิดแนวหนึ่งได้ นวนิยายประเภทนี้ของไทยมีมานานแล้ว เรื่องแรกที่มีชื่อเสียง คือ กามนิต แปลจากต้นฉบับภาษาเยอรมันอีกทีหนึ่ง โดยเสฐียร โกเศศ และนาคะ ประทีป นวนิยายเรื่องนี้แม้ว่าจะแปลจากภาษาต่างประเทศ แต่มีสำนวนภาษาไทยเพราะ สละสลวย จนไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องแปลก ในสมัยต่อมามีผู้แต่งนวนิยายในแนวนี้มากขึ้น นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง คือ สุชีโวภิกขุ หรือสุชีพ ปุญญานุภาพ ซึ่งมีผลงานเด่นๆ เช่น เรื่อง นันทปชาบดี ลุ่มแม่น้ำนันทา และอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก เป็นต้น

11) นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ นวนิยายประเภทนี้ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ประกอบในการวางโครงเรื่องและกำหนดเหตุการณ์ต่างๆ โดยใช้จินตนาการของผู้ประพันธ์ ประกอบ นวนิยายประเภทนี้ของไทยมีน้อย แต่ก็มีมานานแล้ว เช่น เรื่องกู่โลก และธิดารัชนีกร ซึ่งลงในวารสารเสวนาศึกษาและแพทยศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. 2472 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับดาราศาสตร์ และเรื่องกู่โลกลงในวารสารเดียวกันเมื่อ พ.ศ. 2474 เป็นต้น

สมพร มั่นตะสูตร (2525, น. 98) ได้แบ่งประเภทนวนิยายตามเนื้อหา ดังนี้

1) นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (Historical Novel) คือ นวนิยายที่นำเนื้อเรื่องตอนใดตอนหนึ่งของประวัติศาสตร์ หรือบุคคลในประวัติศาสตร์มาผูกเป็นเรื่องราว เป็นโครงเรื่อง โดยอาศัยจินตนาการของผู้ประพันธ์ปรุงแต่ง "ศาสตร์" ให้เป็น "ศิลป์" และเพิ่มบุคคลอื่นลงไปในเรื่อง เพื่อแสดงพฤติกรรมที่น่าเร้าใจ ตื่นเต้น ก่อให้เกิดความประเทืองอารมณ์มากกว่าที่จะเสนอข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์

2) นวนิยายสังคมและการเมือง (Politics and Sociological Novels) คือ นวนิยายที่มีโครงเรื่องเกี่ยวเนื่องกับปัญหาทางการเมือง ปัญหาเศรษฐกิจ การปกครอง ตลอดจนปัญหาการขัดแย้งของสังคม ในการดำเนินเรื่อง นักเขียนอาจจะใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องอย่างแยบยลในการนำเสนอปัญหาดังกล่าวผ่านตัวละครมาสู่ผู้อ่าน คือ ผู้อ่านทราบถึงปัญหาทางสังคม การขัดแย้งทาง

ความคิด ทางการเมือง นักเขียนอาจจะเสนอในรูปแบบการถกเถียงเกี่ยวกับปรัชญาทางการเมืองและ
 ทัศนะของตัวละครในเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้แนวทางการเมือง หรืออาจจะเสนอในรูปแบบการ
 ต่อสู้ทางการเมืองของตัวละคร

ส่วนนวนิยายสังคมนั้น ส่วนใหญ่ผู้เขียนพยายามที่จะชี้ให้เห็นถึงปัญหาชีวิต สภาพ
 ชีวิตในสังคม โดยเสนอให้เห็นถึงบทบาทของการดำเนินชีวิตในสังคม ปัญหาความไม่เป็นธรรมใน
 สังคม การนำเสนอแนวคิดดังกล่าว นักเขียนมักจะเสนอผ่านพฤติกรรม หรือแนวคิดของตัวละคร
 เพื่อเป็นการชักนำให้ผู้อ่านทราบถึงปัญหาของสังคมนั้นๆ

3) นวนิยายลูกทุ่ง (Peasant Novel) คือ นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับสภาพชีวิต
 ในสังคมชนบท ซึ่งผู้เขียนมุ่งที่จะเสนอสภาพทางสังคม แนวคิด ปรัชญาชีวิตของสังคมอีกมุมหนึ่ง
 เป็นการสะท้อนสภาพชีวิตที่ยากแค้น การต่อสู้ดิ้นรน เพื่อการเนินชีวิตให้อุดรุด หรืออาจจะเสนอ
 สภาพชีวิตของสังคมในชนบทที่มีความรื่นรมย์ทางธรรมชาติ และสังคมที่ไม่ต้องดิ้นรนมากนัก

4) นวนิยายต่างแดน (Exotic Novel) คือ นวนิยายที่ใช้ฉาก หรือสถานที่ต่างประเทศ
 ในการดำเนินเรื่อง ฉะนั้น คตินิยมจึงมีลักษณะประสมประสานระหว่างแนวคิดแบบไทย และ
 ต่างประเทศอยู่มาก ผู้เขียนจึงมุ่งจะเปรียบเทียบคตินิยม และปรัชญาชีวิตของสังคมนั้นๆ ด้วย
 นอกจากนี้นวนิยายต่างแดนยังมีส่วนในการเสนอฉาก สถานที่ต่างประเทศ เป็นลักษณะสารคดีนำ
 เทียบอยู่บ้าง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการชักนำให้ผู้อ่านสนใจในเรื่องราวอีกด้วย

5) นวนิยายอาชญากรรมและนักสืบ (Detective and Crime Novel) เป็นนวนิยายที่
 ผู้เขียนผูกโยงเรื่องให้ซับซ้อน ซ่อนเงื่อน ซ่อนปม เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความระทึกใจ สะเทือนอารมณ์
 ไปตามตัวละครและเนื้อเรื่องส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการจารกรรม การสืบสวน นวนิยาย
 ประเภทสืบสวนในสมัยแรกๆ ได้แปลมาจากตะวันตก

6) นวนิยายอิงศาสนา (Moral Novel) คือ นวนิยายที่มุ่งเสนอสาระทางจริยธรรมแก่
 สังคม แต่ไม่ได้เขียนแบบเทศนาโวหาร แต่กลับผูกเรื่องเป็นนวนิยาย มีตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านจับ
 ประเด็นสำคัญของเรื่องเอาเอง หรือผู้เขียนพยายามเสนอแนวคิด คติธรรม จริยธรรม โดยผ่าน
 พฤติกรรมของตัวละครในเรื่องสู่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย โครงเรื่องส่วน
 ใหญ่จะนำมาจากรื่องราวที่มีอยู่ในศาสนา และผู้เขียนนำมาปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติมตัวละครเหล่านั้น
 ให้มีบทบาทที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

7) นวนิยายมหัศจรรย์ (Fantasy Novel) หรือบางครั้งเรียกว่า นวนิยายประเภทเหนือ
 ธรรมชาติ (Surrealism) คือ นวนิยายที่มีโครงเรื่องลึกลับ โดยผู้เขียนอาจจะจินตนาการเอาเองหรือใช้
 ความฝันประเภทฟุ้งเฟ้อของผู้เขียน นำเรื่องราวเหล่านั้นมาผูกเป็น โครงเรื่อง โดยไม่มีเจตนาจะให้
 เป็นความจริง ผู้เขียนมีเป้าหมายให้ที่จะทำให้เกิดความเพลิดเพลิด และจินตนาการแปลกๆแก่ผู้อ่าน

มากกว่าสาระ เช่น นวนิยายภูตผีปีศาจ (Exorcism) ผู้เขียนพยายามจะนำเสนอความลึกลับเกี่ยวกับ ภูตผี ปีศาจ และความมหัศจรรย์ของไสยศาสตร์ อันได้แก่ เวทมนตร์ คาถาอาคมต่างๆ โดย จุดมุ่งหมายก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนอารมณ์แก่ผู้อ่าน แต่ผู้อ่านก็นิยมเป็นอย่างมาก เช่น เรื่องเกี่ยวกับผี ผีดิบกินชีพ วิญญาณพยาบาล เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่า การจำแนกประเภทของนวนิยายนั้น สามารถแบ่งออกเป็นหลายประเภทโดย ขึ้นอยู่กับเกณฑ์การพิจารณาด้านเนื้อเรื่อง และกลวิธีการแต่งเป็นสำคัญ

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับนวนิยายแฟนตาซี และลักษณะนวนิยายแฟนตาซี

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับนวนิยายแฟนตาซี

ปนัดดา สดุดีวิรัช (2545, น. 11) กล่าวว่า แฟนตาซีนั้นแรกเริ่ม คือ การเล่าเรื่องพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ และเรื่องเหนือธรรมชาติก่อนที่จะมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเรื่องเล่าที่สืบทอดต่อกันมาจนกลายเป็นงานเชิงจินตนาการ คงเป็นการยากหากจะให้จำกัดความของแฟนตาซีที่เฉพาะเจาะจง วรรณกรรมแนวแฟนตาซีจึงเป็นวรรณกรรมที่ไม่มีกรอบ หรือกฎเกณฑ์ใดๆ มาบังคับ ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเกิดขึ้นได้ตามความปรารถนาของผู้แต่งและจินตนาการของผู้อ่าน โดยสิ่งที่ผู้อ่านต้องยอมรับ คือ การละความคลางแคลงใจต่อสิ่งมหัศจรรย์อย่างเต็มที่ เปิดใจให้เชื่อในโลกจินตนาการที่ผู้แต่งสร้างขึ้น เช่น หากผู้แต่งบอกว่า หมูมีปีกบินได้เหมือนนก ผู้อ่านก็ต้องยอมรับว่าหมูบินได้ และถึงแม้วรรณกรรมแฟนตาซีจะกล่าวถึงสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ผู้แต่งก็มักจะบรรจุความจริงและความเป็นเหตุเป็นผลของตัวเองลงไป ในจินตนาการนั้น ด้วยการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือ บันทึกรายละเอียด ประวัติความเป็นมาประหนึ่งว่าสิ่งเหล่านั้นมีตัวตนอยู่จริง ถือเป็นกลวิธีหนึ่งที่ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ และโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดการยอมรับ ว่าสิ่งประหลาดทั้งหลายที่เป็นไปไม่ได้สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกอื่น ซึ่งเป็นโลกแห่งจินตนาการ

ฉันทิชา รุ่งแสง (2554, น. 3) กล่าวว่า วรรณกรรมแฟนตาซี (Fantasy Fiction) เป็นงานวรรณศิลป์ประเภทหนึ่ง ที่มีเค้าโครงหรือเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ และเรื่องเหนือจริงมักมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในยุคกลางของยุโรป หรือมีลักษณะที่แสดงถึงยุคเดียวกันนั้น เช่น สถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้าง เครื่องแต่งกาย หรือเทคโนโลยี โลกแห่งแฟนตาซีมักยอมรับสถานะเหนือ

จริง และเวทมนตร์ต่างๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ เส้นเรื่องของนิยายแฟนตาซี คือ ความหลากหลายของโครงเรื่อง และตัวละคร แต่ในความเป็นแฟนตาซีเกินจริงนั้น สิ่งสำคัญที่ผู้อ่านต้องการ คือ ความสมเหตุสมผลตัวละครนั้น ถึงแม้จะไม่ใช่คนปกติ แต่ก็ต้องมีที่มาที่ไปตามหลักที่มนุษย์เข้าใจได้ บังคับในด้านเนื้อหาการผูกปมของเรื่องจึงเป็นสิ่งที่ผู้อ่านให้ความสำคัญมากที่สุด รองลงมาคือ แนวคิด แก่นของเรื่อง การวางโครงเรื่องด้วยเนื้อเรื่องที่เหนือความจริง และระดับภาษาที่ใช้ในบทสนทนาและบทบรรยายตามลำดับ

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534, น. 191) กล่าวว่า จินตนิยาย (Novel of Fantasy) ได้แก่ นวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นชวนให้ระทึก และสนุกสนานตามจินตนาการของผู้แต่ง

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 78-79) กล่าวถึง นวนิยายเหนือธรรมชาติ เป็นวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของภูตผีปีศาจ ความเร้นลับมหัศจรรย์ หรืออำนาจของดวงวิญญาณ พลังจิต นวนิยายเหนือธรรมชาติยังให้ความบันเทิงเช่นเดียวกับวรรณกรรมลึกลับ คือ ความเพืดเพิดในจินตนาการ โลกโพน และให้ความรู้สึกตื่นเต้น นวนิยายประเภทนี้ตั้งอยู่บนสมมุติฐาน และความเชื่อตามแนวคิดของพระพุทธศาสนา และให้สาระเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมโดยปริยายไม่ว่าผู้เขียนจะมีเจตนาหรือไม่ก็ตาม สาระของนวนิยาย และเรื่องสั้นประเภทลึกลับของขวัญของไทยจึงมีเอกลักษณ์เฉพาะที่น่าสนใจ

รินฤทัย สัจจพันธุ์ (2552, น. 48-49) กล่าวว่า วรรณกรรมออนไลน์แนวแฟนตาซีมักได้อิทธิพลจากวรรณกรรมชื่อดัง และเกมคอมพิวเตอร์ต่างๆ โดยจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับโรงเรียนเวทมนตร์ มีการต่อสู้ระหว่างฝ่ายธรรมะ และฝ่ายอธรรม ตัวละครมีความสามารถพิเศษเหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป วรรณกรรมแฟนตาซียังมีการแตกปจนออกมาอีกหลากหลายแนว เช่น แนวแฟนตาซีผสมกำลังภายใน แนวดาร์กแฟนตาซี แนวรักข้ามภพ รักข้ามมิติ ตามไล่ล่าทะลุมิติ หรือเรื่องอาณาจักรในตำนาน โดยมักจะเน้นการต่อสู้ การฆ่ากันเป็นสำคัญ

สุกฤภา วิเศษ (2554, น. 1) กล่าวไว้ว่า วรรณกรรมแฟนตาซีในยุคปัจจุบัน เป็นวรรณกรรมแฟนตาซีสมัยใหม่ได้มีการแทรกประเด็นปัญหาต่างๆ ของสังคมไว้โดยนำเสนอผ่านเนื้อเรื่องที่มีความมหัศจรรย์ เพื่อลดทอนความตึงเครียดของปัญหาให้กับผู้อ่านที่เป็นเยาวชน ประเด็นทางสังคมที่กำลังเป็นประเด็นที่ทุกคนในโลกกำลังตื่นตัวและให้ความสนใจอยู่ในขณะนี้ คือ ปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้โลกและมนุษย์เราเผชิญกับวิกฤติทางธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น

การเปลี่ยนแปลงทั้งทางภูมิประเทศและภูมิอากาศ ปรากฏการณ์เรือนกระจก หรือแม้แต่ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น ประเด็นปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมจึงเป็นประเด็นหนึ่งที่ปรากฏในวรรณกรรมร่วมสมัย

สรุปได้ว่า วรรณกรรมแฟนตาซีนั้น เป็นการเริ่มมาจากเรื่องเล่าพื้นบ้าน หรือ นิทานพื้นบ้าน ซึ่งจะมีเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ คาถา สิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ ที่ไม่พบเจอในโลกแห่งความจริง ซึ่งผู้อ่านจะต้องยอมรับถึงสิ่งประหลาด หรือสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งผู้แต่งก็มักจะใส่ความเป็นเหตุเป็นผล หรือสร้างกฎเกณฑ์ลงในวรรณกรรม เพื่อช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ และให้ผู้อ่านเกิดการยอมรับ

2.2.2 ลักษณะนวนิยายแฟนตาซี

Eyre (1971, p. 117) นักวิชาการคนหนึ่งของอังกฤษ ได้เสนอแนวทางการแบ่งลักษณะนวนิยายแฟนตาซี โดยใช้ฉากที่ปรากฏในนวนิยายเป็นเกณฑ์ตัดสิน ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

- 1) เรื่องราวในชีวิตสามัญที่มีมหัศจรรย์ (Story about ordinary life but with some extra quality added) โดยใช้ฉากโลกแห่งความเป็นจริง ที่มีการเกิดสิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ เช่น การที่สัตว์พูดได้ ต้นไม้พูดได้ จึงทำให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์
- 2) เรื่องราวในโลกสมมติ (Story about different world) ซึ่งเป็นโลกที่แตกต่างจากโลกจริงอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นลักษณะทางกายภาพ และกาลเวลา

การแบ่งงานเขียนนวนิยายแฟนตาซี เป็นสองประเภทตามลักษณะที่มีความเกี่ยวข้องกับฉากนั้น ในแวดวงการศึกษาวรรณกรรมแฟนตาซีทั่วไป ก็มีกล่าวไว้ในบทความที่ชื่อ “The Secondary World of High Fantasy” โดยนักวิจารณ์วรรณกรรม Zahorski and Boyer (1982 as cited in Schlobin, 1994) ทั้งสองเห็นว่าควรแบ่งงานเขียนนวนิยายแฟนตาซีออกเป็น 2 ประเภท คือ

- 1) แฟนตาซีระดับล่าง หรือ Low Fantasy ซึ่งจะเป็นเรื่องราวที่ใช้โลกจริงเป็นฉาก ซึ่งงานเขียนแบบนี้จะเป็นการกำหนดความมหัศจรรย์เกิดขึ้นในโลกจริงของเรา ซึ่งไม่มีเหตุผล หรือคำอธิบายใดๆ มารองรับการเกิดสิ่งประหลาดเหล่านั้น
- 2) แฟนตาซีระดับบน หรือ High Fantasy เป็นโลกในจินตนาการของผู้แต่งที่คล้ายคลึงกับประเภทแรก โดยจะมีการบอกเล่าเรื่องราวที่ไม่สามารถเกิดขึ้นจริงได้ หากแต่ในเนื้อ

เรื่องของนวนิยายประเภทนี้ จะมีการสร้างสิ่งที่เรียกว่ากฎเกณฑ์ของตนเองขึ้นมา เพื่อรองรับเหตุและผล ที่เกิดสิ่งเหนือธรรมดาเหล่านั้น แล้วกฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นก็จะเป็นกฎที่มีความน่าเชื่อถือจากผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

ลักษณะนวนิยายแฟนตาซี จากการให้คำจำกัดความของคาร์ล เอ็ม ทอมลินสัน และแคโรล ลินซ์ บราวน์ ที่เขียนไว้ในหนังสือ *Essentials of Children's literature* และคำจำกัดความที่ Russell (2004) เขียนไว้ในหนังสือ *Literature for children a short introduction* ได้แบ่งนวนิยายแฟนตาซี ออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ 8 ประเภท ดังนี้

- 1) นิทานพื้นบ้านสมัยใหม่ ซึ่งวรรณกรรมประเภทนี้จะมีตัวละครน้อย ประเด็นการขัดแย้งชัดเจน เดินเรื่องราวยาวที่รวดเร็ว มีลักษณะคล้ายนิทานพื้นบ้าน แต่ก็จะมีชื่อผู้แต่งปรากฏด้วย
- 2) นวนิยายที่มีตัวละครเป็นสัตว์ ซึ่งวรรณกรรมประเภทนี้จะมีสัตว์ที่จำลองพฤติกรรมของมนุษย์ หรือมีสัตว์เป็นตัวดำเนินเรื่อง เช่น เรื่อง *The Tale of Peter Rabbit* ของ เบอาทริกซ์ พ็อตเตอร์ (Beatrix Potter)
- 3) นวนิยายที่มีของเล่นหรือวัตถุที่มีชีวิต วรรณกรรมประเภทนี้จะมีของเล่น หรือ วัตถุมหัศจรรย์ ที่ลุกขึ้นมามีชีวิตเหมือนมนุษย์ เช่น เรื่อง *Le Adventure di Pinocchio. Storia di un burattino* ของ คาร์โล คอลโลดี
- 4) นวนิยายที่มีตัวละครที่แปลกและสถานการณ์ที่ประหลาด วรรณกรรมประเภทนี้มีตัวละครที่มีลักษณะแปลก มหัศจรรย์ที่จะอยู่ในสถานการณ์ที่แปลก เช่น *Alice adventure in Wonderland* ของ เลวิส แคโรล (Lewis Carroll)
- 5) นวนิยายที่มีโลกของคนตัวจิ๋ว เป็นวรรณกรรมที่มีตัวละครย่อส่วน เช่น เรื่อง *The Borrowers* ของแมรี นอร์ตัน
- 6) นวนิยายที่มีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการเดินทางทะลุมิติ วรรณกรรมประเภทนี้มักเป็นเรื่องราวยาวที่เหนือธรรมชาติ และมีการเดินทางทะลุมิติ จากมิติหนึ่ง ไปอีกมิติหนึ่ง
- 7) นวนิยายแฟนตาซีแนวไซไฟ หรือแนววิทยาศาสตร์ วรรณกรรมประเภทนี้มักเป็นเรื่องที่เกิดในอนาคต โดยจินตนาการจากข้อเท็จจริงในวิทยาศาสตร์ที่อาจจะขึ้นจริง
- 8) นวนิยายที่มีการผจญภัยของวีรบุรุษ วรรณกรรมประเภทนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางผจญภัย เพื่อปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และขณะเดียวกันเป็นการค้นหาตัวละครอื่นอีกด้วย

สรุปได้ว่า นวนิยายแฟนตาซีมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามแนวคิดของนักวิชาการ นักวิจารณ์หรือนักเขียนแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนก็มีเกณฑ์ในการแบ่งลักษณะนวนิยายแฟนตาซีที่ต่างกันไป เช่น แบ่งตามฉาก แบ่งตามเรื่องราว หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายแฟนตาซี ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีเป็นสิ่งมหัศจรรย์และมีเรื่องราวที่แตกต่างจากโลกแห่งความจริง

2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแตงนวนิยาย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแตงนวนิยายเป็นส่วนสำคัญในการวิเคราะห์นวนิยายในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 121) กล่าวว่า กลวิธีการแตง หมายถึง วิธีการนำเสนอเรื่องที่ทำให้เรื่องน่าอ่าน น่าสนใจ และมีผลต่อการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้แตงพยายามสร้างขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่น แปลก และมีคุณค่า ศิลปะการแตงนับเป็นส่วนสำคัญยิ่งของการเขียนบันเทิงคดี เพราะเป็นส่วนที่จะแสดงให้เห็นถึงความสามารถเฉพาะตัวของผู้แตงแต่ละคน ซึ่งยากที่จะเลียนแบบกันได้ ดังนั้นการวิเคราะห์ศิลปะการแตง จึงหมายถึงการที่ผู้อ่านพิจารณาว่า ผู้แตงมีวิธีการสร้างงานเขียนของตนให้มีชีวิตชีวน่าอ่าน มีความถูกต้อง สมจริงและมีความเป็นตัวของตัวเอง ตลอดจนมีความแปลกใหม่ ต่างไปจากงานของคนอื่นอย่างไร เพราะเหตุใด และวิธีการดังกล่าวนี้ใช้ได้ผลมากน้อยเพียงไร ผู้อ่านจะสังเกตศิลปะการแตงของผู้แตงแต่ละคนได้จากสิ่งต่อไปนี้คือ กลวิธีการแตง ท่วงทำนองการแตง

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2543 อ้างถึงใน อริสา สนิษฐา, 2560) กล่าวว่า ผู้ประพันธ์แต่ละคนมีประสบการณ์ ความรู้ ความคิด และได้รับอิทธิพลจากค่านิยมในยุคสมัยของตน เป็นแนวคิดเฉพาะแต่ละบุคคล จึงถ่ายทอดความคิดต่างๆ ในวรรณกรรมตามค่านิยมของตนเสมอ

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2543 อ้างถึงใน อริสา สนิษฐา, 2560) กล่าวเกี่ยวกับกลวิธีการแตงที่นิยมใช้กันทั่วไป มีอยู่ 3 วิธี ได้แก่

1) กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง เช่น ผู้แตงเป็นผู้เล่าเรื่อง ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องของตนเอง ตัวละครใดตัวละครหนึ่งเป็นผู้เล่า หรือผู้แตงเลือกผู้เล่าเรื่องหลายแบบประสมกัน

2) กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง รวมถึงฉาก มีหลากหลายวิธี เช่น เล่าเรื่องตามปฏิทิน เล่าเรื่องย้อนต้น (Flash Back) เรื่องอาจเกิดขึ้นในตอนใดตอนหนึ่งของเรื่องก็ได้ แต่มีวิธีการเล่าเรื่องย้อนต้นสลับไปกับเรื่องในปัจจุบัน เล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา มีการผูกเรื่องให้น่าสนใจด้วยการสร้างความใคร่รู้ในเรื่องต่อไป การสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องใหญ่กับโครงเรื่องย่อย การใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุประจวบ การสื่อความคิดตามโลกทัศน์ของผู้แต่งอย่างแจ่มแจ้ง มีสารัตถะของเรื่องที่ชัดเจน การคลี่คลายสารัตถะของเรื่องไปตามลำดับขั้นตอนต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพจนจบเรื่อง การใช้สัญลักษณ์ และบุคลาธิษฐาน และการจบอย่างประทับใจ

3) กลวิธีเกี่ยวกับการสร้างตัวละครในเรื่อง มีหลากหลายวิธี เช่น ให้ความสำคัญแก่ตัวละคร ถือว่าตัวละครเป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง เน้นเนื้อเรื่อง ตัวละครมีบทบาทไปตามเนื้อเรื่อง ใช้กลวิธีกระแสดิจประหวัด เป็นการใช้ความคิดของตัวละครเป็นเนื้อเรื่อง การสร้างตัวละครให้สมจริง โดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และความเป็นจริงในชีวิต การสร้างตัวละครแบบเหนือจริง มีลักษณะเกินปกติมนุษย์ การสร้างตัวละครแบบร่างภาพ (Sketch) บรรยายลักษณะและเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับตัวละครอย่างละเอียดหลากหลายแง่มุม แต่ไม่มีการดำเนินเรื่องอย่างใดในตอนนั้น และการบรรยายแบบเนาะ เป็นวิธีการตรงกันข้ามกับแบบร่างภาพ การบรรยายแบบเนาะนี้ผู้อ่านจะเข้าใจ และรู้จักตัวละครเองได้

วิภา กงกะนันท์ (2533, น. 69-107) อธิบายว่า การศึกษากลวิธีการเขียนจะต้องพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ คือ

1) วัตถุดิบ (Material) หมายถึง เรื่องราวต่างๆ ของมนุษย์และสภาพแวดล้อม ทั้งทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม นักเขียนจะนำมาประดิษฐ์ตกแต่งเป็นเรื่องราวขึ้นตามเจตนาารมณ์ของผู้ประพันธ์

2) แก่นเรื่อง (Theme) ทำให้ทราบจุดประสงค์ของผู้แต่งและเจตคติของผู้แต่งต่อวรรณศิลป์ ในการประพันธ์เรื่องนั้นๆ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อ่านรู้ด้วยว่าจะได้อะไรจากงานประพันธ์นั้นบ้าง

3) โครงเรื่อง (Plot) พิจารณาการเรียงลำดับเหตุการณ์ ความคิด หรือความรู้ในเรื่อง คือ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การปิดเรื่อง

4) การสร้างตัวละคร (Characterization) ต้องพิจารณาด้านต่างๆ เช่น การเลือกประเภทของตัวละคร แนวการสร้างตัวละคร และวิธีการสร้างตัวละคร

5) การสร้างฉาก (Setting) โดยทั่วไปนักเขียนจะสร้างฉากให้มีลักษณะต่างๆ กัน เช่น สร้างให้เสมือนจริง สร้างแบบเหนือจริง

6) การนำเสนอผลงาน (Presentation) คือ การนำเสนอผลงานประพันธ์แก่ผู้อ่าน ด้วยวิธีการต่างๆ

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2522, น. 115) ได้อธิบาย กลวิธี อาจเรียก ลีลา ก็ได้ คือการกระทำอย่างไรเนื้อเรื่องจึงจะดำเนินไปตามโครงเรื่องที่ผูกไว้ และปรารถนาความมุ่งหมาย กลวิธีมีหลากหลายอาจเป็นการแบ่งเรื่องเป็นบทๆ หรือตั้งต้นบทที่หนึ่งด้วยตัวเอกฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชาย หรือตั้งต้นบทด้วยตัวที่ไม่ค่อยสำคัญในเรื่อง จะใช้สำนวนภาษาอย่างไร จะใช้ภาษาสละสลวย พรรณนาภาพงามๆ ในชนบทหรือจะให้เห็นภาพที่น่าสังเวช เนื่องมาจากความยากจนของชาวชนบท หรือจะแสดงให้เห็นถึงภาพที่สวยงาม ความสงบ อาจจะใช้สำนวนเหมือนภาษาพูดตลอดเรื่อง หรือเลือกชีวิตชาวชนบท โดยใช้ฉากเพียงแห่งเดียว ใช้เหตุการณ์ทุกวันที่เกิดขึ้นในชนบท หรือจะให้เกิดในเมืองกรุง และชนบทสลับกันไป จะใช้อารมณ์ขันหรือไม่จะใช้อารมณ์จริงจัง หรือจะแทรกการอภิปรายปรัชญาชีวิตระหว่างพรรณนาชีวิตในชนบท เหล่านี้เป็นกลวิธีที่ผู้แต่งจะต้องกำหนดขอบข่ายของกลวิธีทั้งหมด

2.3.1 การวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยาย

2.3.1.1 โครงเรื่อง (Plot)

ความหมายของ โครงเรื่อง

ปริญญา เกื้อหนุน (2537, น. 25) กล่าวว่า โครงเรื่อง คือ แบบแปลนชีวิตของนักประพันธ์พยายามถ่ายทอดการรับรู้และประสบการณ์ชีวิต สังคม และ โลก ผ่านเครื่องมือที่ตนคิดขึ้น คือ ในโครงเรื่องนั่นเอง

ยูวพาส์ (ประทีปะเสน) ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น. 111) ให้ความหมายโครงเรื่อง (Plot) คือ การลำดับเรื่องของเหตุการณ์ที่ผู้แต่งผูกขึ้นมา แต่ละเหตุการณ์จะต้องมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล นั่นคือ เหตุการณ์หนึ่งจะต้องส่งผลกระทบต่อให้เกิดอีกเหตุการณ์หนึ่งตามมาและต่อเนื่องกันไปเป็นลูกโซ่ จนกว่าเรื่องนั้นจะจบ

อุดม หนูทอง (2523, น. 116) กล่าวว่า โครงเรื่องหมายถึงลำดับเหตุการณ์ที่ประกอบเข้าเป็นเรื่อง หรือในความหมายอย่างละเอียด โครงเรื่องได้แก่ เหตุการณ์ทั้งหลายที่ผู้แต่งกำหนดขึ้นเพื่อบรรยายไปตั้งแต่ต้นจนจบ โครงเรื่องส่วนใหญ่มักจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสองส่วนคือ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตัวละครอย่างหนึ่ง กับปัญหาหรืออุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ตัวละครบรรลุจุดหมายอย่างหนึ่ง

บุญเหลือ เทพสุวรรณ (2522, น. 6) กล่าวว่า โครงเรื่องเดียวกันแต่เหตุการณ์ในเรื่องแตกต่างกันก็มี โดยกล่าวถึงเรื่องรามเกียรติ์ของไทย และของชาติต่างๆ ว่า โครงเรื่องเหมือนกัน เช่น พระราม พระลักษมณ์ นางสีดา ต้องพลัดพรากจากเมืองไปเดินป่าเป็นเวลานานเหมือนกันทุกฉบับ นางสีดาถูกลักพาไป และพระรามติดตามไปทำศึกกลางป่าได้เปรียบบ้าง เสียเปรียบบ้าง แก้ปัญหาต่างๆ กันไปเป็นเวลานาน รายละเอียดอันเป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ และกลวิธีการเล่าเรื่องนั้นไม่เหมือนกันแม้ว่าชื่อปัญหาหรือโครงเรื่องจะเหมือนกัน

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2543 อ้างถึงใน อริสา สนิษฐา, 2560) กล่าวว่า เนื้อเรื่องกับโครงเรื่องมีลักษณะคล้ายแผนที่ เนื้อเรื่องให้รายละเอียดครบถ้วน ส่วนโครงเรื่องสังเขปแต่เฉพาะจุดสำคัญพอเป็นที่เข้าใจเท่านั้น

โครงสร้างของโครงเรื่อง

ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 167) ได้อธิบายโครงสร้างของโครงเรื่องว่า เนื่องจากโครงเรื่องแบบเก่า (Tradition Plot) จะมีลักษณะที่ค่อนข้างตายตัวและมีแบบซ้ำๆ กันเสมอ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นจึงอาจแบ่งโครงสร้างของโครงเรื่องแบบนี้ได้ว่า มักประกอบไปด้วย ตอนเริ่มเรื่อง ตอนกลาง และตอนจบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ตอนเปิดเรื่อง (Beginning) ถือว่าเป็นตอนที่สำคัญที่สุด เป็นส่วนที่สร้างความสนใจให้แก่ผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านอยากติดตามตอนต่อไป การเริ่มเรื่องอาจจะเริ่มด้วยการแนะนำตัวละคร สถานที่ หรือเหตุการณ์บางครั้งอาจเริ่มด้วยข้อขัดแย้ง หรือสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เป็นการปูเรื่องให้ดำเนินต่อไป โดยปกติแล้วการเริ่มเรื่องอาจจะมีลักษณะต่อไปนี้

1.1) เริ่มเรื่องแบบเหตุการณ์ปฏิกิริยา คือ เรื่องจะดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์จากจุดเริ่มต้นไปตามลำดับ จนพบปัญหาหรือข้อขัดแย้งต่างๆ ทวีความเข้มข้นยิ่งขึ้น แล้วค่อยคลายเรื่องไปสู่จุดจบ

1.2) เริ่มเรื่องโดยย้อนเหตุการณ์กลับไปมา เช่น เริ่มจากตอนกลาง หรือตอนปลายเรื่อง หรือเริ่มโดยย้อนกลับไปกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน หรือเริ่มเรื่องจากตอน ปลายของเรื่อง จากนั้นค่อยย้อนกลับไปสู่จุดเริ่มต้น

2) ตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) เป็นขั้นตอนที่ดำเนินสืบต่อจากการเริ่ม เรื่อง ซึ่งจะมีรายละเอียดที่สำคัญ คือ ผู้แต่งจะค่อยๆ ลำดับเหตุการณ์ให้มีปมปัญหาและความขัดแย้ง ของเรื่องเพิ่มขึ้น

3) จุดวิกฤตของเรื่อง (Climax) บางครั้งเรียกว่า จุดสุดยอดของเรื่อง ซึ่ง หมายถึง เหตุการณ์หรือความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้น เมื่อความขัดแย้งได้พัฒนามาจนถึงจุดสูงสุด หรือ ถึงทางตัน และเป็นเหตุให้เกิดผลบางอย่างที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

4) จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) เป็นตอนที่สืบต่อจากจุดวิกฤต กล่าวคือ เมื่อได้ผ่านจุดวิกฤตไปแล้ว ผู้แต่งจะค่อยๆ คลายปมเงื่อนงำต่างๆ ที่เคยสร้างปริศนาเอาไว้

5) ตอนจบเรื่อง (Ending) ส่วนมากเรื่องมักจะจบลงเมื่อปัญหาต่างๆ ได้รับการคลี่คลายไปแล้ว เรื่องบางเรื่องอาจจบด้วยความสุข สมหวังหรือผิดหวัง แต่บางเรื่องก็จบด้วยความ คัดไม่ถึง ทำให้ผู้อ่านประหลาดใจ หรือทิ้งปมปัญหาให้ผู้อ่านต้องคิดเอาเอง

ความขัดแย้งของเรื่อง

ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นกับตัวเอกของเรื่องกับคู่กรณี ลักษณะความขัดแย้งระหว่างตัว เอกของเรื่องกับคู่กรณี แบ่งออกได้ 3 ลักษณะ คือ

1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (Man Against Man) เป็นความ ขัดแย้งระหว่างตัวเอกของเรื่องกับตัวละครอื่นๆ ที่อยู่กันคนละฝ่าย ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นความ ขัดแย้งทางพฤติกรรม ความไม่ลงรอยกันทางความคิด หรืออาจจะมีความปรารถนาที่แตกต่างกัน

2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (Man Against Environment) เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวเอกของเรื่องกับสิ่งแวดล้อม หรืออำนาจต่างๆ จาก ภายนอก ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางธรรมชาติ จากดินฟ้าอากาศ สภาพสังคม หรือแม้แต่โชคชะตาที่ กำหนดวิถีชีวิตของตัวเอกของเรื่องก็ตาม

3) ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (Man Against Himself) เป็นความ ขัดแย้งระหว่างตัวเอกของเรื่องกับตัวของเขาเอง ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจเป็นความขัดแย้งทางด้าน กายภาพ หรือบุคลิกภาพกับความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ หรือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ในความขัดแย้งนี้

ตัวเอกของเรื่องจะต้องต่อสู้กับตัวเอง ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครอื่นๆ หรืออำนาจบีบบังคับจากภายนอก แต่อย่างใดทั้งสิ้น

กลวิธีการจบเรื่อง

วนิดา บำรุงไทย (2542, น. 136-137) กล่าวถึง กลวิธีการปิดเรื่อง หรือจบเรื่องว่าเป็น ส่วนที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในนวนิยาย ซึ่งจะมี 2 ประเภท คือ จบลงด้วยความสุข ความสมหวัง (Happy Ending) และจบลงด้วยความผิดหวัง โศกเศร้า (Unhappy Ending) โดยมีกลวิธีการเลือกใช้ได้ดังนี้

- 1) จบอย่างสมบูรณ์ คือ จบแบบผู้อ่านทราบอย่างชัดเจนแน่นอนว่าเรื่องคลี่คลายไปในลักษณะใด
- 2) จบแบบทิ้งให้คิด คือ ไม่เฉลยอย่างชัดเจนว่าเนื้อเรื่อง หรือปมปัญหายุติลงอย่างไร
- 3) จบแบบพลิกความคาดหมาย คือ แบบหักมุม ผู้อ่านจะไม่ได้คาดคะเนมาก่อนว่าเรื่องจะจบลงในลักษณะนั้น

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2537, น. 131-132) กล่าวถึงกลวิธีการจบเรื่องว่า การจบเรื่องเป็นตอนสำคัญที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นตอนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจ หรือผิดหวังในการติดตามเรื่องที่อ่าน ผู้แต่งจึงมีกลวิธีการจบเรื่องแบบต่างๆ ดังนี้

- 1) การปิดเรื่องแบบมีความสุข
- 2) การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม
- 3) การปิดเรื่องแบบหักมุม หรือพลิกเกินความคาดหมาย
- 4) การปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย หรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด

2.3.1.2 แก่นเรื่อง (Theme)

ัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 182) ได้กล่าวว่า แก่นเรื่องบางครั้งเรียกว่า สารัตถะหรือความคิดหลักของเรื่อง

กุหลาบ มลลิกะมาส (2535 อ้างถึงใน อริสา สนิธฐา, 2560) ให้ความหมายเอาไว้ว่า แก่นเรื่อง คือ ทรศนะที่ผู้แต่งแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของมนุษย์ หรือทัศนที่ผู้แต่งมีต่อโลกแล้วนำเสนอแสดงให้ประจักษ์แก่ผู้อ่าน โดยใช้เนื้อเรื่องเป็นเครื่องมือสื่อสาร แก่นเรื่องจึงเป็นจุดมุ่งหมายเป็นแกนกลาง หรือเป็นแนวคิดหลักของเรื่อง หรือเป็นสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน

อุดม หนูทอง (2523, น. 119) ให้ความหมายว่า เป็นสาระหรือสัจจะที่ผู้ประพันธ์ หยั่งเห็น เชื่อถือ หรือยึดถือ และประสงค์จะสื่อไปยังผู้อ่าน

ลักษณะของแก่นเรื่อง

ยูวพาส์ (ประทีปะเสน) ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น. 154) ได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับแก่นเรื่องไว้ 3 ประการ คือ

- 1) แก่นเรื่องไม่จำเป็นต้องเด่น หรือเสนอสาระสำคัญเกี่ยวกับชีวิต และธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป เรื่องประเภทสนุกขบขัน เรื่องประเภทนักร้อง เรื่องลึกลับ เรื่องผจญภัย และเรื่องน่ากลัว มักไม่มีแก่นเรื่องที่สลักสำคัญ เพราะผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเพลิดเพลิน สนุก ตื่นเต้น หรือสยดสยองกับเรื่องที่ต้องการเสนอเท่านั้น
- 2) แก่นเรื่องสามารถมีได้มากกว่าหนึ่งแก่นเรื่อง ด้วยเหตุที่แก่นเรื่องได้จากการวิเคราะห์ตีความกับเนื้อเรื่อง บริบทของเรื่องจึงเอื้อและสนับสนุนความหลากหลายของแก่นเรื่อง ผู้อ่านอาจมีความเห็นเกี่ยวกับแก่นเรื่องต่างกันออกไป ผู้อ่านบางคนสรุปแก่นเรื่องตามเหตุการณ์ที่ตัวละครพบเจอ
- 3) แก่นเรื่องไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความเชื่อ และค่านิยมของผู้อ่าน ผู้อ่านอาจไม่เห็นด้วยหรือไม่ยอมรับแนวความคิดของผู้แต่ง แต่ความคิดและทัศนคติของผู้แต่งต้องมีพลังพอที่จะนำความคิดและจินตนาการของผู้อ่านให้มีโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น พร้อมกับผลักดันให้ผู้อ่านได้สำรวจไตร่ตรองบทสรุป ค่านิยม และความเชื่อของเขาเอง เพื่อให้รู้ถึงเหตุผลว่าทำไมเขาจึงปฏิเสธแนวความคิดของผู้แต่ง

ชูทิพย์ นาฏ (2523, น. 33) กล่าวว่า แก่นเรื่อง หรือความคิดอันเป็นศูนย์กลางของเรื่อง มีลักษณะดังนี้

- 1) แก่นเรื่องมักปรากฏในนวนิยายที่มีจุดมุ่งหมาย

1.1) เรื่องที่ผู้เขียนพยายามเสนอ หรือตีแผ่ให้เห็นความจริงในชีวิตมนุษย์ ซึ่งเป็นประสบการณ์ร่วม หรือไม่เป็นภาวะอันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ ความรู้สึก การแสดงออก เช่น ความรัก ความเกลียด ความปรารถนา ความโลภ ความเศร้า ฯลฯ

1.2) เรื่องที่ผู้เขียน ประดิษฐ์คิดแต่งขึ้น เพื่อพิสูจน์กฎเกณฑ์ หรือทฤษฎีเกี่ยวกับชีวิต โดยการผูกเรื่องให้มีความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ เช่น โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก หรือการเล่าเรื่อง เพื่อให้เรื่องดังกล่าวสื่อความหมายและเป็นตัวพิสูจน์ให้เห็นถึงทฤษฎี หรือสมมติฐาน นั้นเป็นความจริงหรือมีความเป็นไปได้

2) แก่นเรื่องอาจจะมีลักษณะคล้ายคำสอนทางศีลธรรม หรือหลักการใช้ชีวิต แต่แก่นเรื่องไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณค่าทางศีลธรรมเสมอไป แก่นเรื่องกับศีลธรรมอาจแทนที่กันได้ หรือเป็นแบบเดียวกันในบางครั้ง แต่ไม่ได้มุ่งสอนหรือให้ข้อคิดเพียงอย่างเดียว หากแต่มุ่งให้ผู้อ่านได้ตระหนักรู้ และเข้าใจชีวิตเป็นสำคัญ ดังนั้นในการพิจารณาค้นหาแก่นเรื่องจึงไม่ควรตั้งคำถามว่า เรื่องนี้สอนอะไร แต่ควรถามว่า เรื่องนี้แสดงอะไรให้เราเห็น

3) บทสรุปเกี่ยวกับแก่นเรื่อง มักจะเป็นประโยคบอกเล่าที่รวบรวมเอาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสาระสำคัญหรือความคิดอันเป็นศูนย์กลางของเรื่องเอาไว้ ความคิดรวบยอดดังกล่าวจะเกิดขึ้นภายหลังที่ผู้อ่าน ได้อ่านเรื่องจนจบแล้วหรือสรุปได้ในขณะที่อ่าน

4) แก่นเรื่องจะเกี่ยวข้องกับตัวละครเป็นสำคัญ แต่ละตัวละครจะแสดงบทบาท และถูกกำหนดโดยโครงเรื่องอีกทีหนึ่ง ดังนั้น แก่นเรื่องจึงมีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องโดยตรง ผู้เขียนจะนำเหตุการณ์ต่างๆ มาผูกเข้าจนเป็นเรื่อง เหตุการณ์ดังกล่าวจะช่วยย้ำและเสริมให้แก่นเรื่องเปิดเผยออกมา จึงกล่าวได้ว่า หากโครงเรื่องเป็นประโยค แก่นเรื่องก็คือ วลี นั่นเอง

2.3.1.3 ตัวละคร (Character)

ความหมายของตัวละคร

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2543 อ้างถึงใน อริสา สนิษฐา, 2560) กล่าวถึงตัวละครว่า ตัวละคร คือ ผู้มีบทบาทในเนื้อเรื่องตัวละครในเรื่องจะต้องเป็นมนุษย์ (หรือใกล้เคียงที่สุด) แต่จะต้องไม่ใช่มนุษย์จริงคนใดคนหนึ่ง มิฉะนั้นจะกลายเป็นบุคคลจริง ในจดหมายเหตุหรือในพงศาวดารตัวละครนั้นนอกจากจะเป็นคนแล้ว สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของ ยังสามารถเป็นตัวละครได้อีกด้วย แต่เป็นตัวละครประเภทเทียบเท่าคน

ยูวพาส์ (ประทีปะเสน) ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น. 135) ได้ให้ความหมายของตัวละครว่า ตัวละคร ที่มีบทบาทอยู่ในเรื่องแล้วยังหมายถึง นิสัยใจคอของตัวละครด้วย

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2537, น. 178) กล่าวว่า ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือ เป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ในเรื่อง ตัวละครนี้นับเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครแล้ว เรื่องราวต่างๆ ในนวนิยายก็ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ ตัวละครในนวนิยายย่อมไม่จำกัด ทั้งในส่วนที่เป็นตัวละครเอกและตัวประกอบสุดแต่ผู้แต่งจะเห็นว่าเหมาะสม

ประเภทของตัวละคร

Forster (1974, pp. 73-74) ได้แบ่งตัวละครออกเป็น 2 แบบ คือ

1) ตัวละครแบบแบน (Flat character) เป็นตัวละครที่มีลักษณะเรียบง่ายไม่มีความซับซ้อนในด้านบุคลิกภาพและสภาพจิตใจมีลักษณะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งผู้เขียนแนะนำตัวละครเพียงส่วนเดียวจากลักษณะจริงที่เป็นจริงของมนุษย์

2) ตัวละครแบบกลม (Round Character) เป็นตัวละครที่สร้างความประทับใจแก่ผู้อ่านได้มากเพราะมีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์มากกว่าแบบแบน ผู้เขียนสร้างตัวละครมาจากแง่มุมหลากหลายของมนุษย์ มีบุคลิกภาพนิสัยซับซ้อน แตกต่างไปตามสภาพอารมณ์ สถานการณ์และสภาพแวดล้อมเหมือนมนุษย์จริง

ปริญญา เกื้อหนุน (2537, น. 49) สรุปถึงลักษณะเด่นของตัวละครแบบแบนว่า ประกอบด้วย

1) มักจะมีลักษณะนิสัยคล้ายๆ กันทุกตัวละครจนสามารถสรุปเป็นแบบที่แน่นอนได้ตัวละครแบบนี้ไม่ค่อยสร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน

2) มีลักษณะไม่สมจริงหรือไม่เหมือนชีวิตคนจริงๆ

3) การแนะนำตัวละครทำได้ง่าย

4) มีลักษณะคงที่ตลอดทั้งเรื่องลักษณะของตัวละครแบบนี้มักจะพบได้จาก

วรรณกรรมประเภทยอดนิยาย (Popular Fiction) เช่น เรื่องประเภทรัก วิชา ตื่นเต้น ผจญภัย หรือนวนิยายตลก เป็นต้น

ปริญา เกื้อหนุน (2537, น. 49) สรุปลักษณะเด่นของตัวละครแบบกลม สังกัดได้ ดังนี้

- 1) มีลักษณะนิสัยอารมณ์ความรู้สึกหลากหลายและเปลี่ยนแปลงพัฒนาไปตามสภาพแวดล้อมความกดดันหรือแรงจูงใจต่างๆ
- 2) มีลักษณะคล้ายชีวิตจริงมาก
- 3) ตัวละครปรากฏในเรื่องแต่ละครั้งด้วยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิมหรือค่อยๆ เพลยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม
- 4) การนำเสนอตัวละครทำได้ยากและซับซ้อนกว่าลักษณะของตัวละครแบบกลมจะพบได้ในวรรณกรรมประเภทความคิดเช่นในเรื่องนวนิยายประเภทสมจริง

2.3.1.4 ฉากและสถานที่ (Setting)

Roberts (1998, p. 91) ให้ความหมายของฉากไว้ว่า ธรรมชาติและสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ ตลอดจนถึงสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงข้าวของเครื่องใช้ เวลาในแต่ละวัน บรรยากาศ สภาพภูมิศาสตร์ และฤดูกาล

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2525, น. 67) อธิบายไว้ว่า ฉาก หมายถึง เวลา สถานที่ ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง และ อุดม หนูทอง (2523, น. 119) กล่าวว่า ฉาก คือ สถานที่ บรรยากาศ หรือ สิ่งแวดล้อม ทั้งหลายที่ตัวละครใช้

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2541, น. 885) กล่าวถึงฉากและบรรยากาศว่า เวลา สถานที่ ที่ตัวละครใช้แสดงพฤติกรรม มีความหมายรวมถึงบรรยากาศส่วนประกอบของฉากนอกเวลา สถานที่ ยังรวมถึงสภาพแวดล้อม ส่วนบรรยากาศ หมายถึง กลิ่น สี แสง เสียง และสัมผัส บรรยากาศจะปรากฏร่วมกับฉาก

ประเภทของฉาก

Roberts (1998, p. 92) ได้แบ่งฉากออกเป็น 2 ประเภท คือ ฉากที่เป็นธรรมชาติ และ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ และ Kenny (1996 อ้างถึงใน กุวรรณระรัตน์ ไชยวงศ์, 2550) ได้แบ่งประเภท

ของฉากตามลักษณะเนื้อหา โดยเน้นถึงสิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรม ช่วงเวลา สถานการณ์ ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรม โดยสรุปจากเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้

1) ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ทิวทัศน์ ทะเล ภูเขา ท้องโลก ป่าเปลี่ยว รวมไปถึงการพรรณนา การตกแต่งภายในบ้าน หรืออาคารต่างๆ ฉากประเภทนี้ เป็นฉากสำคัญที่สุดในงานเขียน เป็นสิ่งแวดล้อมภายนอกและภายในของตัวละคร มีพลังและมีผลต่อการกระทำและชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละคร

2) ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ อาคารบ้านเรือน วัตถุข้าวของเครื่องใช้ ที่มนุษย์เป็นผู้ประดิษฐ์ขึ้นมา และแวดล้อมตัวละครในเรื่อง สิ่งประดิษฐ์อาจสะท้อนให้เห็นตัวตนของผู้สร้างหรือผู้เป็นเจ้าของด้วยเสมอ รวมทั้งอาจจะสะท้อนให้เห็นความเป็นระเบียบแบบแผนของเมือง สังคม เช่น รถยนต์ราคาแพงจะบ่งบอกฐานะและรสนิยมของผู้ใช้ สถัมภ์และชุมชนแออัดบ่งบอกถึงความไร้ระเบียบและความเสื่อมโทรมของสังคมเมือง เป็นต้น ฉากสิ่งประดิษฐ์ในนวนิยายได้ช่วยให้เห็นอำนาจที่เกิดขึ้นระหว่างคนกับค่านิยม ในวัตถุสิ่งของที่ช่วยอำนวยความสะดวกสบาย

3) ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย ช่วงเวลาหรือยุคสมัยของการเกิดเหตุการณ์ในเรื่องเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของเรื่อง เพราะช่วงเวลาจะช่วยให้การดำเนินเรื่อง ตลอดจนการพัฒนาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตัวละครสถานการณ์ต่างๆ ตลอดจนส่งผลกระทบต่อและเชื่อมโยงเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์

4) ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรในการดำเนินชีวิตของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง รวมถึงแบบแผนการดำเนินชีวิตของชุมชนและสังคม ฉากประเภทนี้จะช่วยย้ำภาพเหตุการณ์และตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5) ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เช่น ศาสนา จารีตประเพณี นานิยม ศิลธรรม รวมไปถึงสภาพอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง และทำให้ตัวละครแสดงปฏิกิริยาต่างๆ เช่น การขบถต่อจารีตประเพณี การตกเป็นทาสของค่านิยม และความศรัทธาในศาสนา หรือแม้แต่การพรรณนาถึงสภาพจิตใจ และความรู้สึกของตัวละครในเหตุการณ์ต่างๆ โดยให้ความสัมพันธ์กับมิติของ เวลา สถานที่ ซึ่งจะช่วยให้เหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องชัดเจนขึ้น

2.3.1.5 มุมมองหรือการเล่าเรื่อง (Point of View)

คำว่า Point Of View ในภาษาไทยมีใช้แตกต่างกันหลายคำ เช่น กลวิธีในการเสนอเรื่อง กลวิธีในการเล่าเรื่อง ทักษะ และมุมมอง

สัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 197) อธิบายว่า วิธีการเล่าเรื่องของนักเขียนหรือผู้แต่ง กล่าวคือ ในกาเล่าเรื่องแต่ละเรื่อง ผู้แต่งจะเป็นผู้กำหนด หรือเลือกที่จะให้ใครเป็นคนเล่าเรื่อง หรือจะเล่าเรื่องโดยผ่านสายตาหรือมุมมองของใคร

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2510 อ้างถึงใน อริสา สนิษฐา, 2560) กล่าวถึง กลวิธีการเล่าเรื่องเรื่องว่า ผู้ประพันธ์อาจจะเลือกผู้เล่าเรื่องได้หลายแบบด้วยกัน คือ

- 1) ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง คือ ผู้แต่งจะเป็นผู้ที่ล่วงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตัวละครและนำมาบรรยายได้อย่างครบถ้วน ทั้งที่เป็นเหตุการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร
- 2) ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า คือ ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองโดยใช้คำว่า ผม ดิฉัน หนู หรือข้าพเจ้า ฯลฯ เป็นผู้เล่าเรื่องที่แสดงถึงเหตุการณ์หรือข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง
- 3) ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า คือ ผู้แต่งสมมติว่าตัวละครนั้นอยู่ในเหตุการณ์หรือร่วมรับรู้เรื่องราวต่างๆ เป็นอย่างดี
- 4) ใช้กระแสดิจประหวัด คือ ผู้แต่งบุรุษที่หนึ่งเล่าเรื่องของตนเอง โดยปรากฏในรูปกระแสดความคิดประหวัดไปถึงเหตุการณ์
- 5) ผู้แต่งเลือกใช้หลายแบบผสมกัน

2.3.1.6 ลีลาการเขียน (Style Tone)

สัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 208) ระบุว่า ท่วงทำนองในการแสดงออก หมายถึง การเรียบเรียงถ้อยคำ ประโยควรรคตอน อันเกิดจากความคิดเห็นเฉพาะของนักประพันธ์

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2525, น. 21) ระบุว่า ท่วงทำนองการแต่งหมายถึง ท่วงทำที่แสดงออกเป็นลักษณะเฉพาะของผู้แต่งแต่ละคน ซึ่งสามารถพิจารณาจากการวางลำดับเนื้อเรื่อง การเลือกใช้ถ้อยคำ ประโยค วรรคตอน หรือการแสดงแนวคิดอันเป็นลักษณะเฉพาะตนเองไปต่างๆ กัน

Abrams (1957, p. 165) อธิบายความหมายของ ลีลาการเขียน คือ การแสดงออกทางภาษาในงานเขียนร้อยแก้วและร้อยกรอง ซึ่งอาจจะศึกษาได้จากการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำ ประโยค และความเปรียบเทียบต่างๆ

ทฤษฎี เสมา (2541, น. 329) ที่กล่าวถึงการใช้อุปมาโวหารด้วยการเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนกัน โดยมีจุดมุ่งหมายชี้แจงอธิบายเสริมให้งามขึ้นการเปรียบเทียบแบบนี้มักจะใช้คำเชื่อมเช่น เหมือนดุจดังราว และคำอ่านที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน โวหารแบบนี้จะเป็นวลีสั้นๆ หรือเป็นทั้งประโยคเพื่อสร้างภาพพจน์ความเข้าใจในเรื่อง

Stanton (1965, p. 30) กล่าวว่า ลีลาการเขียน หมายถึง แบบของการใช้ภาษาของนักเขียนแต่ละคน ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันออกไป

กลวิธีการสร้างความสนใจ

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2537, น. 129-130) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสร้างความสนใจ มี 3 วิธี ดังนี้

1) การบอกใบ้ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างคร่าวๆ ล่วงหน้า ด้วยการบอกใบ้ทางคำพูดหรือการกระทำของตัวละคร การสร้างความสนใจใคร่รู้ด้วยวิธีนี้ ทำให้ผู้อ่านคิดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้บ้างว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น แต่ผู้อ่านไม่ทราบว่าเหตุการณ์จะถูกต้องหรือไม่ จนกว่าจะได้อ่านเรื่องจนจบ การใช้กลวิธีการสร้างความสนใจแบบนี้นอกจากจะมีผลทำให้ผู้อ่านต้องคอยติดตามเรื่องอย่างใจจดใจจ่อจนจบเรื่องแล้ว ยังมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องด้วย

2) การอุปเรื่องราวที่ผู้อ่านต้องการทราบไว้ก่อน เพื่อบอกให้ทราบเมื่อถึงเวลาอันสมควร การที่ผู้อ่านจะเกิดความสนใจใคร่รู้ตามแบบวิธีนี้มักเป็นเพราะผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเอกของเรื่องต้องเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าที่มองไม่เห็นหนทางที่ยาก หรือมีอะไรติดตามลี้จากเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นแล้ว

3) การจบบทแต่ละบทโดยยั่วให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นต่อไป สำหรับวิธีนี้จะนิยมใช้กับนวนิยายมากกว่าเรื่องสั้น ในการจบตอนย่อยๆ แต่ละตอนมีข้อความกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะติดตามอ่านต่อไป มิฉะนั้นก็จะใช้วิธีการเล่าเรื่องราวบางส่วนที่น่าสนใจอย่างคร่าวๆ เพื่อล่อให้ผู้อ่านอยากรู้ รายละเอียดของเรื่องต้องติดตามอ่านในตอนถัดไป ดังเช่นนวนิยายที่ลงเป็นตอนๆ ตามนิตยสาร หรือเว็บไซต์ เป็นต้น

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยายนั้นมีอยู่อย่างหลากหลาย ดังนั้น การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายจึงต้องดูให้อย่างครอบคลุม อย่าศึกษาแค่สิ่งเดียว ต้องศึกษาใน

หลายๆ ด้านด้วย โดยรวมแล้วควรศึกษาในด้านของ โครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ฉาก และบรรยากาศ ทักษะการใช้ภาษา เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจถึงกลวิธีการแต่งนวนิยายมากยิ่งขึ้น

2.4 แนวคิดความเชื่อแบบไทย

คำว่า “ความเชื่อ” มีความหมายอยู่หลายความหมาย นักวิชาการและผู้รู้ได้ให้ความหมายของความเชื่อไว้ในแง่มุมต่างๆ ดังนี้

จิราภรณ์ ภัทรานุกัทร (2528, น. 3) กล่าวว่า ความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะกำหนดการแสดงออกของคนในสังคมไทยกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าความเชื่อเป็นตัวกำหนดคคิชนแขนงอื่นๆ ในสังคมนั้นๆ ทั้งนี้เพราะเมื่อคนในสังคมมีความเชื่อในเรื่องใดย่อมประพฤติปฏิบัติหรือแสดงออกด้วยประเพณีพิธีกรรมและอื่นๆ ให้สอดคล้องกับความเชื่อนั้นๆ

วลีรัตน์ สิงหราช (2528, น. 41) ความเชื่อเหนือธรรมชาติ เป็นความเชื่อเกิดจากสิ่งเร้นลับ เป็นความเชื่อในสิ่งที่ไม่มีความเห็นอยู่เหนือเหตุผลและการพิสูจน์ ใช้ความเชื่อเป็นเกณฑ์วัดเพียงอย่างเดียว ความเชื่อในสิ่งเร้นลับนี้จะก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลและสังคม แล้วกลายเป็นประเพณี พิธีกรรม หรือศาสนาในสมัยหนึ่ง แล้วเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ความเชื่อในสิ่งเร้นลับได้แก่ ความเชื่อ โศกเคราะห์ร้าย ความฝัน ความเชื่อในสิ่งที่เป็นมงคลหรืออัปมงคล และข้อห้ามต่างๆ ของสังคม เป็นต้น

จิราภรณ์ ภัทรานุกัทร (2528, น. 12-22) ศึกษาความเชื่อเรื่อง คคิความเชื่อไทย แบ่งออกเป็น 7 ประเภท ได้ดังนี้

1) ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติ ได้แก่ ปราณการณ์ต่างๆ ของธรรมชาติที่มนุษย์ยังไม่สามารถอธิบายได้ เช่น ความเชื่อเกี่ยวกับการกำเนิดจักรวาล และสรรพสิ่งมีชีวิตต่างๆ

2) ความเชื่อเรื่องการเกิด การตาย และช่วงเวลาสำคัญในชีวิต ทั้งเพราะคนยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้จึงเกิดวิตกกังวลว่าคนเราเกิดมาจากอะไร เมื่อตายแล้วไปไหน ความเชื่อนี้แสดงออกมาในรูปแบบของพิธีกรรมเกี่ยวกับชีวิต

3) ความเชื่อเกี่ยวกับประเพณีการนับถือผี ซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมในสังคมไทยก่อนที่จะมีการนับถือพุทธศาสนา เช่น คนในสมัยก่อนมีความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและการนับถือผี ถึงแม้ว่าคนไทยส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธ แต่ก็ยังมีความเกี่ยวพันกับการนับถือผีมา

ตั้งแต่ดั้งเดิมอยู่ นอกจากนี้ความเชื่อในเรื่องผีแล้วยังมีความเชื่อในสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่ถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และมีอำนาจวิเศษ

- 4) ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ เป็นความเชื่อดั้งเดิมก่อนที่จะมีการนับถือพุทธศาสนา
- 5) ความเชื่อเกี่ยวกับครวเรือนและที่อยู่อาศัย ได้แก่ ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับเครื่องใช้ไม้สอยในครวเรือน เช่น เตาไฟ เชื่อว่ามีผีประจำอยู่
- 6) ความเชื่อที่เกี่ยวกับอาชีพ เนื่องจากบางอาชีพต้องศึกษาจากครู หรือต้องมีการเสี่ยงอันตราย จึงเกิดเป็นความเชื่อในการเรียน หรือประกอบอาชีพนั้น
- 7) ความเชื่อซึ่งเป็นลักษณะผสมผสานของความเชื่อต่างๆ เข้าด้วยกัน

ทัศนีย์ ทานตวนิช (2523, น. 224) กล่าวถึงความเชื่อว่า ความเชื่อคือการยอมรับนับถือหรือยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งที่มีตัวตนหรือไม่ก็ตาม ว่าเป็นความจริงหรือมีอยู่จริง การยอมรับหรือการยึดมั่นอาจมีหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ได้หรืออาจไม่มีหลักฐานพิสูจน์ได้ สิ่งเหล่านั้นให้เห็นจริงก็ได้หรืออาจไม่มีหลักฐานที่จะพิสูจน์ให้เห็นจริงก็ได้

จากคำจำกัดความต่างๆ ข้างต้น จึงพอสรุปความหมายของความเชื่อไว้ว่า “ความเชื่อ” หมายถึง การยอมรับต่างๆ ว่าเป็นจริง มีอยู่จริง และมีอำนาจที่จะบันดาลให้เกิดผลดีหรือผลร้ายต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริงด้วยเหตุผล แต่เป็นที่ยอมรับกันในกลุ่มชนหรือสังคมแนวคิดและความเป็นมาของความเชื่อ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งที่เหนือธรรมชาติ นำมาเป็นที่พึ่งทางใจและยึดเหนี่ยวทางจิตใจแล้ว โดยสามารถแบ่งความเชื่อแบบไทยออกเป็น 2 ประเภท คือ

- 1) ความเชื่อเหนือธรรมชาติ
- 2) ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

2.4.1 ความเชื่อเหนือธรรมชาติ

2.4.1.1 ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย

กระแสร มาลาภรณ์ (2516, น. 238) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายคือความสงสัยว่าทุกคนจะต้องตายหรือไม่ นั่นไม่แล้วมนุษย์ก็เกิดความสงสัยในเรื่องของคนที่ตายไปแล้ว

อาจกล่าวได้ว่า ทุกชาติทุกภาษาไม่กังขาเรื่องจะต้องตายหรือไม่ แต่สงสัยเรื่องหลังตายแล้ว ไปไหนมากกว่า

พร รัตนสุวรรณ (2525, น. 85) กล่าวถึง จิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่ตายไม่สูญไปพร้อมกับร่างกายที่ตายแล้วเข้าใจอีกว่าคุณสมบัติต่างๆ ของวิญญาณ ซึ่งทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า เจตสิกนั้น ก็ไม่สูญไปพร้อมกับร่างกายที่ตาย แต่จะติดตามวิญญาณไปทุกหนทุกแห่ง เช่น การที่คนเราเกิดมามีอุปนิสัยใจคอไม่เหมือนกัน มีระดับสติปัญญาไม่เหมือนกัน มีโชคชะตาเวทนามีไม่เหมือนกัน ซึ่งตามความไม่เหมือนกันนี้ ได้มาตั้งแต่เกิดแล้วสิ่งนี้ คือข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่าวิญญาณไม่สูญคุณสมบัติของวิญญาณก็ไม่สูญ

ปนาพันธ์ นุตร์อำพัน (2542, น. 187) กล่าวว่า ศาสนาพุทธชี้ให้มนุษย์เห็นว่าที่แท้ความตายไม่ใช่สิ่งน่ากลัวอะไร เพราะทุกคนเกิดมาย่อมผ่านการเกิด การแก่ การตายทั้งสิ้น เมื่อหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ไปไม่พ้นเรา จึงควรเรียนรู้ให้ได้เข้าใจ ว่าไม่ควรที่จะกลัวความตาย แต่เราควรกลัวและหลีกเลี่ยงก็คือความชั่ว ต้องคอยบังคับควบคุมไม่ให้เราทำชั่ว เพราะผลกรรมของการกระทำจะนำไปสู่วิบากกรรมที่ส่งผลต่ออนาคตข้างหน้าของตัวเอง ส่งผลต่อการเกิดว่าจะเกิดในที่สว่าง หรือจะไปเกิดในที่มืด บางครั้งผลแห่งวิบากกรรมอาจส่งผลขณะเรายังมีชีวิตอยู่ในชาตินี้โดยไม่ต้องรอถึงชาติหน้า

วลีรัตน์ สิงหระ (2528, น. 50) กล่าวว่า ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย คือความคิดความเชื่อของมนุษย์ที่เชื่อว่าคนเรามีวิญญาณอยู่ในตัว เมื่อตายร่างกายจะเน่าเปื่อยผุพังแต่วิญญาณยังอยู่ วิญญาณนั้นจะไปสู่ภพภูมิใหม่ และทุกศาสนาจะถือว่าผู้ตายนั้นมีที่ไปอยู่ 2 แห่ง คือสวรรค์เป็นแหล่งความสุข เพื่อรางวัลของผู้ประพฤติชอบ นรก คือ สถานที่ทรมานสำหรับคนชั่ว เรื่องชีวิตหลังความตายจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณความเชื่อ เรื่องการเกิดใหม่ ความเชื่อเรื่องการติดต่อระหว่างมนุษย์กับวิญญาณ ภูตผี ปีศาจและเทวดา

2.4.1.2 ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

สะอาด รอดคง (2533, น. 484-485) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือ ความเชื่อเรื่องโชคชะตาของมนุษย์ คือความเชื่อที่โชคชะตาของมนุษย์อาจเกิดจากการบันดาลของเทพเจ้า หรือเกิดจากอำนาจเวทมนตร์คาถา และคำสาป อำนาจดังกล่าวนี้ จะทำให้มนุษย์มีชะตากรรมไปต่างๆ นานา อาจเป็นไปในทางที่ดีหรือร้ายก็ได้

วลีรัตน์ สิงหรา (2528, น. 50) ความเชื่อเรื่องโชคชะตาของมนุษย์อาจเกิดมาจากสิ่ง
ที่เหนือธรรมชาติที่สามารถกำหนด หรือบันดาลความเป็นไปในชีวิตมนุษย์ อาจทำให้ประสบกับสิ่ง
ที่ดีมีความสุข หรือประสบกับสิ่งชั่วร้ายต้องได้รับทุกขเวทนา

2.4.1.3 ความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์

สะอาด รอดคง (2533, น. 502) ความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์และความฝัน คือ ความ
เชื่อที่ว่ากลางสังหรณ์และความฝันที่เกิดขึ้นกับใครนั้น อาจนำมาทำนายทายทักถึงเหตุการณ์ที่จะ
เกิดขึ้นในอนาคตทั้งในทางที่ดีและทางร้ายได้ ซึ่งสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นอาจเกิดกับเจ้าตัวผู้ฝัน หรืออาจ
เกิดกับบุคคลที่ใกล้ชิด เช่น ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้านาย ผู้มีพระคุณ ร kenวมทั้งข้าทาสบริวาร

มณี พยอมยงค์ (2529, น. 180) กล่าวว่า ความฝันเป็นความเชื่อมาแต่ครั้งโบราณเป็น
สิ่งที่สามารถทำนายได้ว่าเป็นกลางดีหรือกลางร้าย การทำนายความฝันจึงขึ้นอยู่กับลักษณะอาการของ
ความฝัน อันประกอบด้วย สภาพร่างกายและจิตใจ สาเหตุของความฝันตามที่ปรากฏพบว่ามี 4
ประการ คือ

1) ธาตุวิปลิต เป็นความฝันที่เนื่องมาจากธาตุภายในร่างกายวิปลิต เช่น อิ่ม
มากเกินไป หิวมากเกินไป อากาศร้อนมากเกินไป หรือหนาวมากเกินไป ความฝันในลักษณะนี้ไม่
สามารถทำนายได้

2) จิตนิวรรณ์ เป็นความฝันอันเนื่องมาจากเกิดจากความตั้งใจ ประทับใจ เช่น
ได้เห็นหญิงงามหรือภาพที่สวยงาม ได้ฟังดนตรีที่ไพเราะ ความฝันลักษณะนี้ไม่สามารถทำนายได้

3) เทพสังหรณ์ เป็นความฝันอันเนื่องมาจากแรงบันดาลใจของเทพดามา
คลใจให้ฝัน ซึ่งเทพคานั้นมีทั้งดีและร้าย ถ้าเทพดาที่คลใจดีก็จะทำให้ฝันดี แต่ถ้าเทพดาที่คลใจร้าย
ก็จะทำให้ฝันร้าย และความฝันในลักษณะนี้จะไม่แน่นอน

4) นิमित เป็นความฝันอันเป็นกลางบอกเหตุล่วงหน้า ความฝันในลักษณะนี้
สามารถทำนายได้แต่ถ้าฝันในลักษณะของอาการที่นอนไปคิดไป หรือครึ่งหลับครึ่งตื่น จำความฝัน
ได้บ้างไม่ได้บ้าง ไม่ว่าจะฝันกลางวัน หรือฝันในปฐมยามถึงเที่ยงคืน ที่เรียกว่า มัชฌิมายาม
ลักษณะความฝันนี้จะไม่แน่นอน แต่ถ้าฝันใกล้รุ่ง คือ ตั้งแต่เวลา 3.00 น. เป็นต้นไป จะเป็นความฝัน
ที่สามารถเป็นกลางบอกเหตุล่วงหน้าได้

2.4.1.4 ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์

สะอาด รอดคง (2533, น. 525) กล่าวว่า ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ คือ ความเชื่อการกระทำบางอย่างอันพ้นวิสัยที่มนุษย์จะกระทำได้นั้น อาจเกิดจากอำนาจเหนือธรรมชาติ หรือเกิดจากการใช้พลังจิตของเทพยดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์และวิญญาณ ซึ่งกระทำการดังกล่าว อาจเพื่อช่วยเหลือ ทำร้าย หรือเพื่อแสดงฤทธิ์ก็ได้

เรไร สืบสุข (2521, น. 240) ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ คือ อิทธิฤทธิ์อำนาจศักดิ์สิทธิ์ของเทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และรวมถึงภูตผีปีศาจ อำนาจนี้สามารถคลั่งบันดาลให้เกิดสิ่งต่างๆ หรือมีปรากฏการณ์ที่เหนือธรรมชาติขึ้น

เรไร สืบสุข (2521, น. 240-266) ได้แบ่งประเภทของอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ไว้ด้วยกัน 3 ประเภทได้ดังนี้คือ

1) อิทธิฤทธิ์ของเทพยดา เป็นเรื่องของเทพยดาหรือเทพเจ้า มักจะเข้ามามีส่วนร่วม และดำเนินเรื่องของวรรณคดีอยู่มาก เทพเจ้าที่ปรากฏเสมอๆ คือ พระอินทร์ ซึ่งมีหน้าที่ดูแลช่วยเหลือตัวละครเอก เมื่อตัวละครนั้นอยู่ในภาวะคับขันได้รับความเดือดร้อน เช่น เรื่องสังข์ทอง เป็นต้น

2) อิทธิฤทธิ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ส่วนมากแล้วมักจะพบว่าเป็นอิทธิฤทธิ์ของพระบรมสารีริกธาตุ

3) อิทธิฤทธิ์ของดวงวิญญาณ เกี่ยวกับวิญญาณมักจะพบการแสดงอิทธิฤทธิ์ด้วยจุดมุ่งหมายด้วยกัน 3 ประการ คือ

3.1) เพื่อให้ความช่วยเหลือวิญญาณที่มาช่วย

3.2) เพื่อทำร้ายวิญญาณที่ติดตามมาทำร้าย จะเป็นวิญญาณปรปักษ์หรือพวกของปรปักษ์

3.3) เพื่อแสดงอิทธิฤทธิ์ วิญญาณที่แสดงอิทธิฤทธิ์มักเป็นวิญญาณต่างๆ ไป จะปรากฏการแสดงอิทธิฤทธิ์ เมื่อมีคนผ่านเข้ามาในอาณาเขตของตน

2.4.1.5 ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง

สุพัตรา สุภาพ (2520, น. 177) กล่าวว่า ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง กล่าวถึงความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลังไว้ว่า คนไทยมีการนับถือเครื่องรางมาแต่โบราณ โดยคู่ได้

จากหนังสือวรรณคดียุคต่างๆ มักมีการกล่าวถึงเครื่องรางเสมอ ทั้งนี้เพราะเชื่อกันว่า เป็นกำลังใจแก่ผู้ใช้อย่างหนึ่ง เช่น เมื่อมีรถใหม่ หรือเก่าจะต้องมีผ้ายันต์ก่อนถึงจะขับรถได้ด้วยคามมั่นใจ ซึ่งในปัจจุบันนี้คนไทยก็ยังเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง เพราะเป็นความเชื่อที่ฝังอยู่ในจิตใจตลอดเวลา

ประจักษ์ ปรากฏพิทยากร (2519, น. 171-175) ได้กล่าวถึง ความเชื่อเครื่องรางของขลังไว้ว่า

- 1) การใช้เครื่องรางจำเป็นต้องมีพิธีการที่พิสดาร และมีความเลื่อมใสเป็นที่ตั้ง ประกอบด้วยฤกษ์ยามาที่ก่อให้เกิดความขลังขึ้น
- 2) การปลุกเสกเครื่องรางของขลัง มักจะทำในป่าช้า เพราะอาจารย์สมัชชโฆธานห้ามไม่ให้ทำในบ้านเรือนควร ทำในโบสถ์ วิหาร หรือไม้ไผ่ในป่าช้า ด้วยเกรงว่าผงที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์ จะปลิวตกเรียรด ถ้ามีผู้หยิบย่ำอำนาจที่เป็นอวมงคล อีกทั้งยังช่วยให้เกิดสมาธิจิต ด้วยทำประกอบในสถานที่สงบ ส่วนการใช้ผ้าขาวปรองในพิธีนั้น เพื่อกันตกเรียรด
- 3) การใช้เครื่องรางของขลังในสมัยก่อน มักจะปรากฏในตอนที่จะออกไปทำสงคราม และเครื่องแต่งกายเพื่อออกรบก็แสดงให้เห็นถึงความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลัง ไม่ว่าจะเป็นการคาดเข็มขัดที่ลงอักขระและคาถาอาคม การสวมประคำที่มีเวทมนตร์ และการเจิมหน้าด้วยผงดินสอเสก สิ่งเหล่านี้ทำขึ้นเพื่อความเป็นมงคลแก่ตนเองทั้งสิ้น

2.4.1.6 ความเชื่อเกี่ยวกับเวทย์มนตร์คาถา

พระยาอนุমানราชชน (2505, น. 3037) ได้กล่าวถึง ไสยศาสตร์ไว้ในสารานุกรมไทย ว่า อักษรหรือข้อความที่ผูกขึ้น ซึ่งถือกันว่ามีอำนาจลึกลับเร้นอยู่ เมื่อนำเอาไปใช้ตามลัทธิที่กำหนดไว้ เช่น บริกรรม เสกเป่า หรือสวดขับไล่ ตลอดจนจนปลุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สามารถใช้เป็นประโยชน์ในทางบำบัดหรือป้องกันสิ่งร้าย ซึ่งถือว่าเป็นเสนียดจัญไร หรือเนื่องจากการกระทำของภูตผีปิศาจ เป็นต้น ให้เคลื่อนหนีหายหรือคลาดแคล้วไป หรือถ้าเข้ามาแล้วก็ขับไล่ไสส่งให้ปราศหนีไปด้วยวิธีที่เรียกว่า แก้อาถรรพณ์ หรือปัดรังควาน เป็นต้น อีกอย่างหนึ่งใช้ในเรื่องที่เรียกว่า วิชยาคม ทำกฤตยาคุณไสย เพื่อไปกระทำแก่ผู้อื่นตามต้องการ

เทพย์ สาริกบุตร (2514, น. 1) กล่าวว่า ไสยศาสตร์เป็นวิทยาการสาขาหนึ่ง อันว่าด้วยการใช้มนต์คาถา เสกเป่า ทำให้เกิดอิทธิฤทธิ์ขึ้น สามารถบันดาลให้เป็นไปตามปรารถนา เช่น

การรักษาโรคร้ายไข้เจ็บต่างๆ ให้หายไปได้ด้วยการเสกเป่า การรดน้ำมันต์ หรือการประกอบพิธีกรรมต่างๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จความมีเจริญความรุ่งเรือง

เทพย์ สาริกบุตร (2500, น. 95) ได้แบ่งความเชื่อเรื่องเวทย์มนต์คาถา แบ่งออกตามลักษณะของการใช้งานได้ 7 ประเภท คือ

- 1) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้ป้องกันตัว ในการทำพิธีปลุกเสกสิ่งของต่างๆ เพื่อการอยู่ยงคงกระพัน
- 2) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้ทำร้ายผู้อื่น เป็นอาคมให้เครื่องติดขัด เคลื่อนหลุดจากที่
- 3) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เป็นการแสดงฤทธิ์ต่างๆ เช่น ล่องหน หายตัว
- 4) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้ประสาน เป็นอาคมที่ประสานบาดแผลให้สนิทเป็นเนื้อเดียวกัน
- 5) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้แก้โรคต่างๆ เป็นอาคมใช้รักษาโรค
- 6) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้กันแก๊กภูตผี เป็นอาคมกันผีหลอก หรือขับไล่ผีที่เข้าสิง
- 7) เวทย์มนต์คาถาที่ใช้ทำเสน่ห์ เป็นอาคมทำให้คนรัก ปลุกเสกสิ่งของให้คนรัก

2.4.1.7 ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

บรรยง บุญฤทธิ์ (2523, น. 14-15) กล่าวว่า ปัจจุบันได้มีนักปรจิตวิทยาจากกลุ่มประเทศตะวันตกได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพลังลึกลับที่เกี่ยวข้องกับจิตใจภายในร่างกายมนุษย์ที่เรียกว่าพลังจิต ซึ่งอำนาจจิตหรือปรจิตวิทยาในเชิงวิทยาศาสตร์ สามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีอำนาจจิตหลายทางดังต่อไปนี้

- 1) เม็นตอล เทเลพาตี (Mental Telepathy) คือ การส่งกระแสจิตหรือธุรกิจอำนาจจิตใจของบุคคล
- 2) ฮีพโรติซซึม (Hypnotism) คือ การสะกดจิต
- 3) เฟท ฮีลิ่ง (Faith healing) คือ การรักษาโรคด้วยพลังจิต หรือพลังอันลึกลับ

4) แคลร์ไวแอนซ์ (Clairvoyance) คือ การเข้าฌาน หรือการเพ่งสมาธิรับรู้ด้วยตัวเอง

5) พรีค็อกนิชัน (Precognition) คือ การพยากรณ์ หรือทำนายเหตุการณ์ หรือทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต

6) ไชโคไคเนซิส (Psychokinesis) คือ การใช้พลังจิต หรือพลังอันลึกลับในระยะไกลบังคับวัตถุให้เคลื่อนที่ได้

7) ออราส (Aura) คือ พลังแสงรังสีที่ห่อหุ้มอยู่รอบ ๆ พืช สัตว์ หรือมนุษย์

8) เบรน คอนโทรล (Brain Control) คือ การควบคุมสมอง

9) ไมนด์ แพ็ทโทรล (Mind Patrol) คือ การตรวจสอบทางจิต

10) อายเลสส์ ไซท์ (Eyeless Sight) คือ การมองเห็นภาพด้วยปลายนิ้วมือ

11) แอสโตรโลยี (Astrology) คือ เรื่องโหราศาสตร์

12) ไควซิง (Dowsing) คือ การสำรวจแหล่งน้ำ และแร่ธาตุที่อยู่ใต้พื้นธรณี

13) แอควิปันซ์เจอร์ (Acupuncture) คือ การฝังเข็ม

14) พร็อพเฟซี (Prophecy) คือ การทำนาย

15) ไชโคโทรนิคส์ (Psychotronic) คือ การค้นคว้าพลังลึกลับภายในร่างกาย

16) อี. เอส. พี. (E.S.P. : Extra Sensory Perception) คือ การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษหรือสัมผัสที่หก

17) เลวิตชัน (Levitation) คือ การใช้พลังอันลึกลับในการยกวัตถุ ทำให้ตัวเอง รู้สึกลอยตัวหรือหายตัวได้

ไชย ฌ พล (2532, น. 192-196) กล่าวว่า พลังจิตและอานุภาพของจิตมี คุณสมบัติเบื้องต้น 3 ประการ ได้แก่

1) การสื่อหรือส่งให้แก่กัน การสื่อพลังจิตใจมี 3 วิธี คือ การนึกถึง การเพ่ง และการแผ่

2) เหนี่ยวนำได้ การเหนี่ยวนำจิตใจ เป็นกลไกธรรมชาติของพลังจิต การที่จะดึงดูดสิ่งต่างๆ ให้เข้ามา หรือเหนี่ยวนำให้เป็นไปได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับอำนาจจิตปกติแล้วจิตที่มีพลังสูงกว่าย่อมดึงดูด และเหนี่ยวนำจิตที่มีพลังอ่อนกว่าได้ และจิตที่มีพลังอ่อนโยนกว่าย่อมรบกวนจิตที่มีพลังสูงกว่าได้

3) ควบคุมได้ คือ การควบคุมจิตใจ พลังจิตสามารถควบคุมได้ทั้ง ภายใน และภายนอกควบคุมภายใน คือ ความสามารถควบคุมอารมณ์ ควบคุมความคิด และควบคุม พฤติกรรมของตนเองได้ โดยกำหนดหรือสั่งตนเอง บุคคลที่ควบคุมตนเองได้โดยสมบูรณ์ย่อม สามารถควบคุมคนอื่นได้ด้วยการสะกดจิต การทรงและการเข้าถึง การควบคุมและถูกควบคุมด้วย พลังจิตด้วยวิธีต่างๆ กันนี้ย่อมเป็นไปตามระดับอำนาจของจิตใจ ผู้ใดสามารถควบคุมตนเองได้อย่าง สมบูรณ์ ผู้อื่นย่อมไม่อาจควบคุมได้ ผู้ใดที่ไม่อาจควบคุมตนเองได้ย่อมมีโอกาสที่ผู้อื่นจะควบคุม

2.4.1.7.1 โทรจิต (Telepathy)

สำเร็จ สัมพันธารักษ์ (2525, น. 184) กล่าวว่า คำว่า โทรจิต เป็น ความสามารถพิเศษของคนบางคน ที่สามารถติดต่อส่งข่าวสารถึงกันได้ โดยใช้พลังจิตไม่ใช่การ สื่อสารกันโดยวิธีการที่มนุษย์สามัญทั่วไปใช้กัน คือ ด้วยวาจา หรือการแสดงออกทางอื่น เช่น การ เขียน ตัวอย่างหนึ่งของเทเลพาธี ที่รู้จักกันดี คือ การอ่านในใจของคนบางคน

2.4.1.7.2 การสะกดจิต (Hypnotism)

สำเร็จ สัมพันธารักษ์ (2525, น. 209) การสะกดจิต หมายถึง การที่คนซึ่งมี พลังจิตบางคนใช้ความสามารถของตนทางด้านนี้ ในการสะกดผู้อื่นให้ปฏิบัติตาม หรือเชื่อฟังตนให้ ทำอะไรก็ได้ การสะกดจิตได้ถูกนำมาใช้นานนับศตวรรษและสามารถจะนำไปในทางสร้างสรรค์ได้ เช่น การสะกดจิตคนไข้เพื่อหาสมมติฐานของโรค เป็นต้น

พร รัตนสุวรรณ (2525, น. 86) การสะกดจิต คือ คนที่มีอำนาจบังคับคนอื่น ได้ หรือสามารถจะฝึกให้เป็นคนที่สามารถสะกดจิตคนอื่นได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีบุคลิกลักษณะ เหมาะสมมาตั้งแต่เกิดไม่ใช่ใครๆ ก็ฝึกกันได้ ทั้งนี้ก็เพราะคนที่จะมีบุคลิกเหมาะสมนั้นจะต้องมีมา ตั้งแต่เกิด

2.4.1.7.3 การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต (Telekinesis)

ชัยวัฒน์ คุประตกุล (2523, น. 51) กล่าวถึง การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต หรือ เทเลไคนซิส ไว้ว่า เทเลไคนซิส คือการบังคับหรือควบคุมการเคลื่อนไหวของวัตถุและการทำ ให้วัตถุเปลี่ยนแปลงสภาพหรือเปลี่ยนแปลงรูปร่างลักษณะโดยอำนาจจิต เช่น การทำโต๊ะ เก้าอี้ให้ลอยขึ้น การทำให้วัตถุบางอย่างเคลื่อนที่ การบังคับให้ลูกเต๋ารับขึ้นหน้าหรือแต้มที่ต้องการ รวมทั้งบังคับให้คน ลอยจากพื้นดินดังเช่นการเหาะเหิน เดินอากาศได้ทีเดียว สำหรับเทเลไคนซิสนี้ อีกชื่อหนึ่งที่ใช้กัน

บ๋อยคือ ไชโคไคเนซิส (Psychokinesis) การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตนี้เป็นเรื่องที่รัสเซียให้ความสนใจ และมีการทดลองขึ้น

2.4.2 ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

สุเมธ เมธาวิทยกุล (2525, น. 12) ได้กล่าวถึงศาสนาพุทธ คือ ศาสนามีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤตว่าศาสนา แปลว่าคำสอนข้อบังคับ ดังนั้นคำว่าศาสนาที่ใช้ในภาษาไทย จึงมีความหมายตรงตามรูปศัพท์เดิมว่า “คำสั่งสอน” คำสั่งมีลักษณะเป็นข้อบังคับของผู้ก่อตั้งคำสอน เป็นคำแนะนำของผู้ก่อตั้งให้สาวกปฏิบัติตามเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ แต่ความหมายในเชิงพฤติกรรมแล้วศาสนา หมายถึงการกระทำ

เบญจรัตน์ อติชาตินานนท์ (2530, น. 419-420) ได้กล่าวถึง ลักษณะของพระพุทธศาสนาว่ามีลักษณะ 3 ประการสรุป ได้ดังนี้

- 1) ทรงสั่งสอนโดยปฏิรูป เช่น แต่เดิมมหาชนถือว่าอาบน้ำในแม่น้ำคงคาล้างบาปได้ พระองค์ทรงแก้ไขให้ล้างบาปด้วยการประกอบกรรมอันสุจริต หรือทำแต่ความดี
- 2) ทรงสั่งสอนโดยการปฏิบัติด้วยกายสุจริต วาจาสุจริต และใจสุจริต หรือมโนสุจริต
- 3) ทรงสั่งสอนโดยการประกาศหลักธรรมที่ทรงค้นพบใหม่ คือ หลักอริยสัจสี่ ซึ่งอันได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

มณี พยอมยงค์ (2536, น. 72) ได้กล่าวถึง ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาไว้ในเรื่อง “ความเชื่อของคนไทย” พุทธศาสนาได้กล่าวถึงความเชื่อไว้ 4 อย่างคือ

- 1) กรรมศรัทธาเชื่อกรรม
 - 2) วิบากศรัทธาเชื่อผลกรรม
 - 3) กัมมัสถตาศรัทธา เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของๆ ตน
 - 4) ตถาคตโพธิศรัทธา ความเชื่อในความรู้ของพระตถาคต หมายถึง พระพุทธเจ้า
- เนื่องจากศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของคนในสังคมให้ประพฤติแต่สิ่งที่ดีงาม และเป็นแบบแผนเดียวกันทั้งหมด อาจเรียกได้ว่าระบบความเชื่อทางศาสนา เป็นสิ่งที่มนุษย์นำมาใช้เพื่อจัดปัญหา ดังนั้นศาสนาจึงประกอบด้วยคำสอนและพิธีกรรม

2.4.2.1 ความเชื่อเรื่องกรรม

บุญมี แทนแก้ว (2545, น. 39-44) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องกรรม สรุปได้ดังนี้

1) กรรมหมายถึงการกระทำเป็นคำกลางๆ ถ้าทำดีก็เป็นกุศลกรรม ถ้าทำชั่วก็เป็นอกุศลกรรม

2) ความเห็นส่วนตัวคำว่า กรรมน่าจะมีความหมายกระชับลงไปอีกว่า หมายถึง การกระทำตามหน้าที่ วิธีทำกรรม หมายถึง การกระทำทั้งกายทางวาจา ทางใจ หน้าที่ของกรรมในคัมภีร์วิสุทธิมรรคที่ท่านพุทธโฆษาจารย์จำแนกได้ดังนี้

2.1) ชนกกรรม หมายถึง กรรมที่ทำให้เกิดขึ้น

2.2) อุปถกรรม หมายถึง กรรมที่ทำหน้าที่ต่อจากเมื่อเกิดแล้วเกิดดีหรือไม่ กรรมนี้จะส่งให้เป็นไปตามนั้นจะส่งเสริมอย่างนั้นตลอดไป

2.3) อุปปีฬกรรม หมายถึง กรรมที่ทำหน้าที่บีบคั้น หรือลดรอนให้มันน้อยลง

2.4) อปฆาตกรรม หมายถึง กรรมที่ทำหน้าที่ตัดทอนกรรมเดิม หรือกรรมเก่าให้ขาดหรือหมดไปเลย คือถ้าเคยดีก็กลับเป็นไม่ดี หรือเคยไม่ดีก็กลับเป็นความหนักเบาแห่งการให้ผลกรรม ในคัมภีร์วิสุทธิมรรค ได้แบ่งความหนักเบาของกรรมไว้ดังนี้

2.4.1) ทรุกรรม หมายถึง กรรมหนัก โดยระบุชนิดไว้ เช่น ฆ่าบิดามารดา คำพระอรหันต์ ยุบสงฆ์ให้แตกความสามัคคีกันเป็นกลุ่มๆ เป็นต้น

2.4.2) พหุกรรม หมายถึง กรรมที่ทำบ่อยๆ ทำมากๆ จะให้ผลสม่ำเสมอ แต่ไม่ใช่กรรมหนัก

2.4.3) อาสันนกรรม หมายถึง กรรมที่เบาลงมาอีก และหมายถึงกรรมที่ใกล้จะตาย ใกล้จิตจะดับ หรือกรรมที่นึกเมื่อจิตใกล้จะดับนั่นเอง แม้กรรมประเภทนี้จะเบากว่ากรรมข้างต้น แต่ก็มีโอกาสจะให้ผลเป็นชนกกรรม

2.4.4) กพัตตวาปนกรรม หมายถึง กรรมเบา กรรมที่ต่ำกว่าด้วยการกระทำ ด้วยความสะเพร่าการให้ผลกรรมนี้ก็เป็นผลมาจากความสะเพร่า

2.4.2.2 ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) (2555, น. 846-852) ได้อธิบายถึง อริยสัจสี่ ว่าเป็นหลักธรรมสำคัญที่ครอบคลุมคำสอนทั้งหมดในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสว่า สิ่ง

พระองค์ตรัสรู้มีมากมาย แต่ทรงนำมาสอนเพียงเล็กน้อย เหตุผลที่ทรงกระทำเช่นนั้น ก็เพราะทรงสอนแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ ไขแก้ปัญหาได้ และสิ่งที่ประกอบด้วยประโยชน์ไขแก้ปัญหาได้นั้น ก็คือ อริยสัจสี่ หัวใจคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ที่อริยสัจสี่ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

1) ทุกข์ แปลว่า ความทุกข์ หรือสภาพที่ทนได้ยาก ได้แก่ปัญหาต่างๆ ของมนุษย์ กล่าวให้ลึกกลงไปอีกหมายถึง สภาพะของสิ่งทั้งหลาย ที่ตกอยู่ในกฎธรรมดา แห่งความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ซึ่งประกอบด้วยภาวะบีบคั้น กดดัน ขัดแย้ง ขัดข้อง มีความบกพร่อง ไม่สมบูรณ์ในตัวเอง ขาดแก่นสาร และความเที่ยงแท้ ไม่อาจให้ความพึงพอใจเต็มอิมแท้จริง พร้อมทั้งจะก่อปัญหา สร้างความทุกข์ขึ้นมาได้เสมอ ทั้งที่เกิดเป็นปัญหาขึ้นมาแล้ว และที่อาจเกิดเป็นปัญหาขึ้นมาเมื่อใดเมื่อหนึ่ง ในรูปใดรูปหนึ่ง แก่ผู้ที่ยึดติดถือมั่นไว้ด้วยอุปาทาน

2) ทุกข์สมุทัย เรียกสั้นๆ ว่า สมุทัย แปลว่า เหตุเกิดแห่งทุกข์ หรือสาเหตุให้ทุกข์เกิดขึ้น ได้แก่ ความอยาก ที่ยึดถือเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง โดยอาการที่มีเรา ซึ่งจะเสพ ที่จะได้ จะเป็น จะไม่เป็น อย่างนั้นอย่างนี้ ทำให้ชีวิตถูกบีบคั้นด้วยความเร่าร้อน รำรน รน กระวนกระวาย ความหวัง แหน กลียดชัง หวั่นกลัว หวาดระแวง ความเบื่อน่าย หรือความคับข้องคิดขัด ในรูปใดรูปหนึ่ง อยู่ตลอดเวลา ไม่อาจปลอดโปร่งโล่งเบา เป็นอิสระ สดชื่นเบิกบาน ได้อย่างบริสุทธิ์สิ้นเชิง ไม่รู้จักความสุข ชนิดที่เรียกว่า ไร้ไฟฟ้า และไม่อึดเฟือ

3) ทุกข์นิโรธ เรียกสั้นๆ ว่า นิโรธ แปลว่า ความดับทุกข์ ได้แก่ ภาวะที่เข้าถึงเมื่อกำจัดอวิชชา ตำรอกตัณหาสิ้นแล้ว ไม่ถูกตัณหาข้อมใจ หรือถูกลากไป ไม่ถูกบีบคั้นด้วยความรู้สึกกระวนกระวาย ความเบื่อน่ายหรือความคับข้องคิดขัดอย่างใดๆ หลุดพ้นเป็นอิสระ ประสบความสุขที่บริสุทธิ์ สงบ ปลอดโปร่งโล่งเบา ผ่องใสเบิกบาน เรียกสั้นๆ ว่า นิพพาน

4) ทุกข์นิโรธคามินีปฏิปทา เรียกสั้นๆ ว่า มรรค แปลว่า ปฏิปทาที่นำไปสู่ความดับทุกข์ หรือข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ได้แก่ อริยอัฐังคิกมรรค หรือทางพระเสริฐ มีองค์ประกอบ 8 คือสัมมาทิฎฐิ ฯลฯ สัมมาสมาธิ ที่เรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา เพราะเป็นทางสายกลาง ซึ่งดำเนินไปพอดีที่จะให้สิ่งนิโรธ โดยไม่ติดข้องหรือเียงไปหาที่สุดสองอย่างคือ กามสุขัลลิกานุโยค (ความหมกมุ่นในกามสุข) และอัตตกิลมถานุโยค (การประกอบความลำบากแก่ตน คือ บีบคั้นทรมานตนเองให้เดือดร้อน)

โดยนัยนี้ อริยสัจสี่ จึงเป็นหลักธรรมที่แสดงโดยสอดคล้องกับประวัติการแสวงหา สัจธรรมของพระพุทธเจ้า เริ่มแต่การเผชิญความทุกข์ ที่ปรากฏเป็นปัญหา แล้วสืบสาวหาสาเหตุ พบว่ามีทางแก้ไข ไม่หมกมุ่น จึงกำหนดรายละเอียด หรือจุดที่ต้องแก้ไข และกำหนดเป้าหมายให้ชัด แล้วดำเนินการแก้ไขตามวิธีการ จนบรรลุเป้าหมายที่ต้องการนั้น แล้วโดยนัยเดียวกัน จึงเป็น

หลักธรรมที่ยกขึ้นมาใช้ในการสั่งสอน เพื่อให้ผู้รับคำสอนทำความเข้าใจอย่างมีระเบียบ มุ่งให้เกิดผลสำเร็จทั้งการสั่งสอนของผู้สอน และการประพฤติปฏิบัติของผู้รับคำสอน

จากการศึกษาเรื่องความเชื่อแล้ว ความเชื่อของคนไทยนั้นจะเป็นความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับ วิญญาณ โขคลาง ศาสนา ไสยศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งเป็นความเชื่อที่คนไทยทุกคนเคยพบเจอ หรือเคยได้ ฟังเรื่องเล่าจากความเชื่อเหล่านั้นมาแล้ว การทำวิจัยครั้งนี้จึงต้องศึกษาความเชื่อที่ผู้แต่งสอดแทรก ในนวนิยาย เพื่อให้ทราบถึงความเชื่อที่ผู้แต่งนำไปใช้ในนวนิยายได้อีกด้วย

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี หรือการนำความเป็นแฟนตาซีไป ใช้มีดังนี้

อาริสตา ลิณีฐญา (2560) วิจัยเรื่อง วรรณกรรมแฟนตาซี ชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา: การ วิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง ในวรรณกรรมแฟนตาซี ชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา จำนวน 5 เล่ม โดยจะศึกษาองค์ประกอบที่สำคัญ คือ โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง โดย โครงเรื่องจะประกอบไปด้วย ความขัดแย้ง รูปแบบของโครงเรื่อง โครงเรื่องรอง และแนวคิด ส่วน กลวิธีการนำเสนอโครงเรื่องนั้น ประกอบด้วยกลวิธีการเล่าเรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง กลวิธีการเร้า ความสนใจ และกลวิธีการจบเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า โครงเรื่องมีทั้งความขัดแย้งภายใน และความ ขัดแย้งภายนอก รูปแบบของโครงเรื่อง ประกอบไปด้วย การเริ่มเรื่อง การดำเนินเรื่อง จุดวิกฤติของ เรื่อง จุดคลี่คลายของเรื่อง และจุดจบของเรื่อง โครงเรื่องรองแบบเสริม ถูกนำมาใช้เพื่อแสดง รายละเอียดต่างๆ ของตัวละคร และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง สำหรับแนวคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมชุด นี้ เน้นเรื่องความเพียรพยายาม ความรับผิดชอบในหน้าที่ และการเสียสละเพื่อส่วนรวม โดยแนวคิด ทั้งหมดล้วนเชื่อมโยงให้เห็นถึงเบื้องหลังความสมบูรณ์แบบของอาณาจักรเซวิน่า อันเป็นหัวใจ สำคัญของวรรณกรรมเรื่องนี้ ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่อง ใช้การเล่าเรื่องแบบผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง กลวิธี การดำเนินเรื่องที่ใช้มีทั้งแบบเรียงตามการเดินของเข็มนาฬิกา หรือปฏิทิน และแบบเรียงลำดับ เหตุการณ์โดยกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่ ในเวลาตรงกันหรือต่างกันสลับกันไป กลวิธีการ เร้าความสนใจ ประกอบไปด้วยการใช้ความกระหายใคร่รู้ การใช้ลางบอกล่วงหน้า และการใช้ เหตุการณ์ประจวบเหมาะ หรือเหตุบังเอิญ และกลวิธีการจบเรื่องจบลงอย่างสมบูรณ์มีความสุข

คลี่คลายปมของเรื่องได้อย่างชัดเจน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้การวางปมเรื่องที่ดี ในแต่ละเล่มสร้างความน่าสนใจให้โครงเรื่องโดยรวมได้เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นความสามารถของผู้เขียนในการกำหนดโครงเรื่องให้มีความซับซ้อนและดำเนินเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

ขวัญจิตร นุชชานาญ (2556) วิจัยเรื่อง ความเชื่อเหนือธรรมชาติและการสร้างภาวะเหนือธรรมชาติในนวนิยายของกึ่งจักร การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างภาวะเหนือธรรมชาติและเชื่อเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของกึ่งจักรจำนวน 9 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายของกึ่งจักรนั้น แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ความเชื่อเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย ได้นำเสนอเกี่ยวกับวิญญาณว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง และมนุษย์กับวิญญาณสามารถติดต่อกันได้ โดยการปรากฏร่างของวิญญาณ ซึ่งผู้ที่มีสัมผัสที่หกสามารถติดต่อกับวิญญาณได้ และการติดต่อโดยวิญญาณเข้าสิงร่างมนุษย์ 2) ความเชื่อเหนือธรรมชาติที่เกี่ยวกับล้างกรรม และกรรมชั่ว ได้นำเสนอความเชื่อเกี่ยวกับล้างบอเหตุ หรือการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ไม่สามารถระบุเหตุการณ์นั้นๆ ได้ว่าเป็นเช่นไร และเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้นมักจะเกิดเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ดี ส่วนความเชื่อเรื่องกรรมชั่ว มักจะเป็นกรรมชั่วเพื่อบอกเล่าเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในอดีต และความผิดนั้นเกิดขึ้นได้ด้วยผู้มีอำนาจเหนือธรรมชาติสร้างขึ้น 3) ความเชื่อเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับอำนาจจิต เป็นการนำเสนอเกี่ยวกับพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตของบุคคล เช่น การใช้พลังจิตในการเคลื่อนย้ายสิ่งของ การใช้พลังจิตในการหยั่งรู้เหตุการณ์หรือการทำนาย การสร้างภาวะเหนือธรรมชาติ ในนวนิยายของกึ่งจักร พบว่า ด้านโครงเรื่อง ใช้การเปิดเรื่อง 4 แบบคือ เปิดเรื่องโดยการพรรณนาฉาก เปิดเรื่องโดยการพรรณนาเหตุการณ์ เปิดเรื่องโดยการบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร เปิดเรื่องโดยการพรรณนาลักษณะของตัวละคร การบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร ซึ่งเป็นประเด็นที่พบมากที่สุด รวมถึงการสร้างปมความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ในด้านความรักและความอัจฉริยภาพ การปิดเรื่องเป็นการปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม โดยเน้นที่ความสำเร็จในหน้าที่การงาน และด้านความรักของตัวละครเอก ด้านแก่น เรื่องพบว่าใช้แก่นเรื่องด้านความรัก ด้านครอบครัว และด้านสังคม เป็นแก่นเรื่องหลักในการนำเสนอ ด้านตัวละคร ใช้ตัวละครทั้งที่เป็นมนุษย์และอมมนุษย์ แสดงพฤติกรรมที่ต่างจากมนุษย์ทั่วไป ด้านฉากและบรรยากาศมี 3 ประเภท คือ ฉากและบรรยากาศที่เน้นภาวะความแปรปรวนวิปริตของสภาพอากาศ เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส ฉากและบรรยากาศที่เกิดจากความเชื่อและจินตนาการของผู้แต่ง ด้านบทสนทนา ใช้บทสนทนาในการดำเนินเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านทราบพฤติกรรม และลักษณะของตัวละครหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนานเหมือนมีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

จินณะ รุจิเสนีย์ (2554) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร ตามวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ 1) เพื่อวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในนวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร และ 2) เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการสร้างความเหนือธรรมชาติในนวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร โดยศึกษาวิจัยผลงานนวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกรจำนวน 13 เรื่อง การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ และนำเสนอผลการวิจัยโดยการพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ สิ่งเหนือธรรมชาติพบว่ามี 7 สิ่งคือ 1) ผี 2) สิ่งศักดิ์สิทธิ์ 3) อำนาจจิต 4) ไสยเวท 5) เครื่องรางของขลัง 6) อาถรรพ์ และ 7) ลางสังหรณ์และโชคกลาง กลวิธีการสร้างความเหนือธรรมชาติด้าน โครงเรื่อง มีโครงเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับของวิญญาณและชาติภพ โครงเรื่องมหัศจรรย์ โครงเรื่องเกี่ยวกับการหลอมน้ำระหว่างเรื่องเหนือธรรมชาติกับวิทยาศาสตร์ การเปิดเรื่องมีการบรรยายถึงความลึกลับ เพื่อให้ผู้อ่านอยากติดตาม การดำเนินเรื่องใช้ความขัดแย้งระหว่างตัวละครมนุษย์กับตัวละครอมมนุษย์ ความขัดแย้งที่เป็นปริศนา ความขัดแย้งระหว่างตัวละครมนุษย์กับธรรมชาติ และดำเนินเรื่อง โดยการสร้างความสนใจใคร่รู้ การปิดเรื่องมีปิดเรื่องแบบยังคงความเร้นลับไว้ และปิดเรื่องแบบทิ้งค้างให้คิด ตัวละครเหนือธรรมชาติมีหลายแบบ คือ ตัวละครมนุษย์ที่มีลักษณะพิเศษ ตัวละครอมมนุษย์ ตัวละครสัตว์และต้นไม้ที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติ จากเหนือธรรมชาติมีมาจากตำนาน จากต่างสมัย จากต่างภพต่างภูมิ จากจากจินตนาการสมมุติ พงศกรได้เขียนให้สิ่งเหนือธรรมชาติ และกลวิธีการสร้างความเหนือธรรมชาติ มีสัมพันธ์ภาพกันอย่างแนบเนียน ทุกอย่างโยงใยกัน แล้วในที่สุดก็เข้ามาเป็นเอกภาพเดียวกัน คือ แนวคิดทางพระพุทธศาสนา ในเรื่องของกิเลส อภัยทาน และกฎแห่งกรรม แสดงให้เห็นว่า พงศกรใช้กลวิธีการเขียนที่มีชั้นเชิง และใช้สิ่งเหนือธรรมชาติมาเป็นอุปกรณสนับสนุนแนวคิดได้อย่างละเอียดละไม พงศกร เป็นนักประพันธ์ที่มีเอกลักษณ์เด่นในด้านการนำ “ผี” ซึ่งเป็นวัฒนธรรมวัตถุ ที่แสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ และวิถีวัฒนธรรม มาผูกเรื่องกับความลึกลับของวิญญาณ ได้อย่างกลมกลืน และน่าติดตามอ่าน และพงศกรยังมีเอกลักษณ์เด่นในการนำเอาหลักวิทยาศาสตร์มาอธิบายสิ่งเหนือธรรมชาติ และการให้ข้อคิดในแง่มุมมองอื่น ๆ เพื่อให้คนอ่านพิจารณาเองว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในนวนิยายนั้น เกิดจากสิ่งเหนือธรรมชาติ หรือเกิดตามหลักเหตุผลทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นการสร้างสมดุลมุมมองสองด้านเพราะไม่ได้เสนอเฉพาะความเชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้เพียงอย่างเดียว นับเป็นการประยุกต์ความคิดใหม่ ๆ เพื่อให้นวนิยายเหนือธรรมชาติมีความทันสมัยขึ้น ที่สำคัญเหนืออื่นใดนั่นก็คือ พงศกรได้ช่วยปลูกจิตสำนึกทางสังคมผ่านวรรณกรรม เช่น ความรักชาติการอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ สมบัติของชาติ การอนุรักษ์ธรรมชาติ และการเตือนให้เห็นมหันตภัยภัยจากการตัดต่อตัดแปลงพันธุกรรมสิ่งมีชีวิต พงศกรจึงมีภาพลักษณ์ของ

ประพันธ์นวนิยายเหนือธรรมชาติร่วมสมัยที่จะเป็นกำลังสำคัญในการสร้างอนาคตของนวนิยายแนวนี้

พัทธ์ธีรา โรจน์รัฐคณาทร (2553) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายอินเทอร์เน็ต: กรณีศึกษานวนิยายของแสดมป์เบอร์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะเนื้อหาและภาษาในนวนิยายชุดของแสดมป์เบอร์ จากนวนิยายชุดของแสดมป์เบอร์จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ยัยเวอร์จิ้น ปิ้งรักนักเพลย์บอย รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยจีโม้ ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ Love Uncensored กำกับรักลึ้นหัวใจยัยสุดซอต และ Psycho 8 The Zist จังหวะรักร้ายหวานใจเจ้าเสน่ห์ ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายชุดของแสดมป์เบอร์ มีโครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน ด้านตัวละคร พบว่ามีทั้งตัวละครเอก และตัวละครประกอบ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ตัวละครที่มี 2 ฐานะ และตัวละครที่มีฐานะเดียว ด้านแนวคิด พบว่ามีแนวคิดส่วนใหญ่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรัก ส่วนด้านวิธีการประพันธ์ พบว่ามีกลวิธีที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อนคือการดำเนินเรื่องตามปฏิกิริยา และใช้วิธีการเล่าเรื่องโดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่า ลักษณะเฉพาะด้านการใช้ภาษา พบว่าแสดมป์เบอร์นิยมใช้คำคะนอง และคำหยาบคาย นอกจากนั้นยังนิยมใช้สัญลักษณ์ทางอารมณ์ ที่สื่อสารกันเฉพาะกลุ่ม ทั้งนี้เพราะนวนิยายของแสดมป์เบอร์ เป็นนวนิยายที่เผยแพร่ทางสื่ออินเทอร์เน็ต มุ่งสื่อสารเฉพาะผู้ที่อยู่ในชุมชนเสมือนที่มีความสนใจ และมีความชื่นชอบเดียวกัน นวนิยายของแสดมป์เบอร์นั้นชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษารูปแบบใหม่ และการใช้สัญลักษณ์แบบต่างๆ ที่ติดต่อกันในชุมชนสมาชิกในชุมชนเสมือนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มวัยรุ่น

มิ่งฟ้า พิงรัตน์มงคล (2551) วิจัยเรื่อง วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์: การวิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อวิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ จำนวน 7 เล่ม ซึ่งจะศึกษาองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ส่วน คือ โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง ภายในโครงเรื่องประกอบด้วย การศึกษาความขัดแย้งรูปแบบของโครงเรื่อง โครงเรื่องรอง และแนวคิด ในส่วนของกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่องนั้น ประกอบด้วยกลวิธีต่างๆ ดังนี้ กลวิธีการเล่าเรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง กลวิธีการสร้างความสนใจใคร่รู้ และกลวิธีการจบเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า โครงเรื่องมีความขัดแย้งทั้งภายในและภายนอก รูปแบบของโครงเรื่อง ประกอบด้วยจุดเริ่มเรื่อง จุดเริ่มต้นของปัญหา จุดวิกฤติปัญหาเริ่มคลี่คลาย และจุดจบของปัญหา ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับโครงเรื่องรองแบบเสริม ในวรรณกรรมชุดนี้ในโครงเรื่องรองของแต่ละเล่มนั้น ถูกนำมาใช้ตั้งแต่ 1 เรื่องขึ้นไป สำหรับแนวคิดเน้นว่า ความกล้าหาญ สามัคคี ความมีน้ำใจ ตลอดจนความใฝ่รู้ ให้ผลดีแก่ผู้กระทำ และเป็น

คุณสมบัติอันดี ที่วรรณกรรมชุดนี้ปลูกฝังให้กับผู้อ่านในระดับเยาวชน สำหรับกลวิธีการเล่าเรื่องใช้แบบวัตวิสัย กลวิธีการดำเนินเรื่อง เป็นไปตามลำดับปฏิทิน กลวิธีการสร้างความสนใจใคร่รู้ ประกอบด้วยการกำหนดชื่อตอน การใช้นิมิตและลางต่างๆ และการสร้างปัญหาให้ตัวละครต้องหาวิธีการแก้ไข ซึ่งประกอบด้วยการใช้อุบายการ ใช้ไหวพริบ และความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร การใช้เหตุประจวบหรือเหตุบังเอิญ สำหรับกลวิธีการจบเรื่องนั้น มีทั้งการจบลงอย่างมีความสุข และไม่มีความสุข นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า เจ.เค. โรว์ลิ่ง ใช้ความต่อเนื่องของวรรณกรรมชุดนี้ทั้ง 7 เล่ม เป็นส่วนแสดงถึงโครงเรื่องหลัก และกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่องโดยรวมของวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ ด้วย

วรรณะรัตน์ ไชยวงศ์ (2550) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี การศึกษาครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งด้าน โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก และสถานที่ มุมมอง และการใช้ภาษาของนวนิยายแปลเกาหลี และศึกษาคุณค่าที่ปรากฏในนวนิยายแปลเกาหลี จากการเลือกนวนิยายแปลเกาหลีทางเว็บไซต์ของสำนักพิมพ์แจ่มใส ที่นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ และละครทางสถานีโทรทัศน์ ในช่วงปี พ.ศ. 2548-2549 จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ สาวไสหุ่มซาส์ ตามล่าหารัก รักนี้ชั่วนรินทร์ ผากรักไว้ที่ปลายฟ้า บ้านในฝันกับคืนวันของใจ เจ้าหญิงจอมจู้กับรักวุ่นๆ ในวัง วิธีการวิเคราะห์ตามกรอบการวิเคราะห์ กลวิธีการแต่ง และคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี โดยเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ นวนิยายแปลเกาหลี ใช้กลวิธีการแต่งในด้านต่างๆ ดังนี้ กลวิธีการสร้างโครงเรื่องนวนิยายแปลเกาหลีมีการดำเนินโครงเรื่องที่กระชับ มีความกระชั้นชิดของปมความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับตัวเอง และมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องจนจบเรื่องด้วยโศกนาฏกรรมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายแปลเกาหลี แก่นเรื่องนวนิยายแปลเกาหลีเสนอแนวคิดเรื่องความรักระหว่างชายหญิง ที่เกิดจากความผูกพันและเกิดเป็นความรักที่ไม่ได้ครองคู่กันเป็นส่วนใหญ่ กลวิธีการสร้างตัวละครเป็นลักษณะแบบกลมและตัวละครมีความสัมพันธ์เป็นรักสี่เส้า กลวิธีการสร้างฉาก ที่มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ความเหมาะสมกับเหตุการณ์ ทั้งสถานที่จริงและสถานที่สมมติ นอกจากนี้สถานที่ยังแสดงถึงความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และวิถีชีวิตของคนเกาหลี ด้านมุมมองการเล่าเรื่องแบบผสม ระหว่างผู้เล่าเรื่องเป็นตัวเอก และผู้รู้แจ้งตลอดทั้งเรื่อง ทำให้เรื่องน่าสนใจ กลวิธีลีลาการเขียน ผู้แปลใช้ถ้อยคำได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและลักษณะของนิสัย วยของตัวละคร การใช้ความเปรียบอุปโวหาร เป็นส่วนใหญ่ ทำให้เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ และเห็นภาพได้อย่างชัดเจน ส่วนการใช้ประโยคสามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เหมาะสมกับสถานะตัวละคร ทำให้เรื่องสนุกน่าติดตาม คุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลีที่ปรากฏทุก

เรื่องมีปมปัญหาครอบครัวมาจากการหย่าร้าง ความไม่เข้าใจกัน และขาดการสื่อสารภายในครอบครัว การเลี้ยงดู ด้านปัญหาเด็กวัยรุ่นที่ขาดความรัก ความอบอุ่น ขาดการดูแลจากผู้ใหญ่ จึงแสดงออกทางพฤติกรรมที่ก้าวร้าว กิเลสมนุษย์ที่เกิดจากกิเลสตัณหาที่ไม่รู้จักพอ ความทะเยอทะยาน อหังการ และความริษยา

พิชากกร รัตตุนตละ (2546) วิจัยเรื่อง วิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบุณย์ จำนวน 15 เรื่อง ในด้านกลวิธีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติและความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ โดยใช้วิจัยเอกสารและเสนอผลการศึกษาวรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า ด้านการสร้างโครงเรื่อง วิมล ศิริไพบุณย์ สร้างเรื่องที่ใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติและ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ การเปิดเรื่องนิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศ ด้านการดำเนินเรื่องนิยมใช้กลวิธีการเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน และสร้างความสนใจใคร่รู้ด้วยการใช้ฉากบอกเหตุเป็นสำคัญ การปิดเรื่องนิยมปิดเรื่องโศกนาฏกรรม ด้านการสร้างตัวละครเน้นการสร้างตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ ด้านการสร้างฉากและบรรยากาศใช้วิธีการสร้างฉากและบรรยากาศให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติ เพื่อให้รู้สึกว่ามีเหตุการณ์ลึกลับสอดคล้องกับความมหัศจรรย์ของเรื่อง ด้านความคิดเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ ผู้เขียนสะท้อนออกมาในรูปแบบของความเชื่อ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ 1) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายและชาติภพ เป็นความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณที่ไม่ดับสูญ 2) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นความเชื่อเรื่องพลังอำนาจของวิงศักดิ์สิทธิ์ในการบันดาลสิ่งต่างๆ ทั้งในด้านการให้ความช่วยเหลือและลงโทษผู้ทำผิด 3) ความเชื่อเรื่องอำนาจเป็นความเชื่อที่ปรากฏมากที่สุด โดยเชื่อว่าพลังจิตเป็นพลังอำนาจที่อยู่ในตัวมนุษย์ สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ถ้าได้รับการฝึกฝน 4) ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ เป็นความเชื่อในเรื่องเวทมนตร์คาถา ที่จะทำให้เกิดอำนาจเหนือธรรมชาติ และ 5) ความเชื่อเรื่องล้างสังขันธ์ เป็นความเชื่อในการบอกเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมา

วิระวัลย์ คีเลศ (2549) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของภูเตศวร การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์กลวิธีการแต่งและการใช้ภาษา 2) วิเคราะห์แนวความคิดเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ และ 3) วิเคราะห์ความเชื่อตามหลักธรรมพระพุทธศาสนาโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นวนิยายของภูเตศวรจำนวน 7 เรื่องคือ 1) ร่วง 2) มูนี่ 3) มารโลเก 4) สัญญาจากกลาซา 5) เทพบุตรมาร 6) มนต์นาคราช และ 7) อมิตตา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) กลวิธีการแต่งและการใช้ภาษาพบว่านวนิยายเหนือธรรมชาติของภูเตศวรมีการสร้างเรื่องโดยการเปิดเรื่องด้วยวิธีการบรรยายและพรรณนา เน้นการสร้างตัวละครให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติ มีสัญญาจากอดีตชาติเดิมติดตามมา ฉาก เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แก่นเรื่อง มีแนวความคิดด้านพระพุทธศาสนา และด้านความรักการใช้ภาษา พบว่ามีการใช้ภาษาที่หลากหลายจัดแบ่งได้ 3 ด้านคือ (1) การใช้ภาษาถิ่นการใช้คำภาษาต่างประเทศคำซ้อน เพื่อเสียงคำอ้วนพาส การสรรค และคำศัพท์สูงซึ่ง ได้แก่ คำสุภาพคำราชาศัพท์ (1) การสร้างภาพพจน์มีการเปรียบเทียบแบบอุปมาการใช้ บุคลาธิษฐานและอุปมา และ (3) มีการใช้โวหารคือบรรยายโวหารพรรณนาโวหารอุปมาโวหาร สาธกโวหาร และเทศนาโวหาร

2) แนวความคิดกับความเชื่อเหนือธรรมชาติ พบว่ามีความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติแบ่งได้ 6 ด้านคือ (1) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย (2) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (3) ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ (4) ความเชื่อเรื่องนางสังหรณ์ (5) ความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลังและเวทมนตร์คาถา และ (6) ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

3) ความเชื่อตามหลักธรรมพระพุทธศาสนาพบว่า ความเชื่อตามหลักธรรมคำสอนมีปรากฏทั้ง 7 เรื่อง และเป็นหลักธรรมที่มีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันแบ่งได้ 4 ด้านคือ (1) ความเชื่อเรื่องกรรม (2) ความเชื่อเรื่องไตรลักษณ์ (3) ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ และ (4) ความเชื่อเรื่องปฏิบัติสมุปปาท

อุบลรัตน์ สุขมาก (2549) วิจัยเรื่อง ความนิยมชมชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” และการปรับเปลี่ยนจินตนาการ (Fantasy) จากวรรณกรรมให้เข้ากับชีวิตจริงของชมรมคนรักแฮร์รี่ พอตเตอร์ในประเทศไทย งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีการแบ่งการศึกษาและการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนคือ 1) การวิเคราะห์เนื้อหาสื่อวรรณกรรมเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” จำนวน 4 เล่มด้วยกันคือ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัซคาบัน และแฮร์รี่ พอตเตอร์กับถ้วยอัคนี 2) การสัมภาษณ์กลุ่มวัยรุ่นที่เป็นสมาชิกชมรมคนรัก “แฮร์รี่ พอตเตอร์” ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยบริษัทนานมีบุ๊คส์ จำกัด โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงองค์ประกอบต่างๆ ของสื่อวรรณกรรม ตลอดจนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความนิยมชมชอบ และการปรับเปลี่ยนจินตนาการจากสื่อวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” ให้เข้ากับชีวิตจริงของกลุ่มสมาชิกชมรมคนรัก “แฮร์รี่ พอตเตอร์” ผลการศึกษาในส่วนที่ 1 พบว่า องค์ประกอบต่างๆ ของสื่อวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” นั้นมีทั้งหมด 7 องค์ประกอบด้วยกัน คือ องค์ประกอบด้านโครงเรื่อง, องค์ประกอบด้านตัวละคร, องค์ประกอบด้านฉาก,

องค์ประกอบด้านแก่นเรื่อง, องค์ประกอบด้านกิจกรรม, องค์ประกอบด้านสัญลักษณ์ และองค์ประกอบด้านจินตนาการ

ในส่วนของปัจจัยที่ก่อให้เกิดความนิยมชมชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” นั้นประกอบไปด้วยปัจจัยหลัก 2 ประการด้วยกันคือ 1) การได้รับความบันเทิงจากตัวสื่อวรรณกรรมเกิดจากตัวสมาชิกชมรมเองที่เลือกอ่านวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้แล้วรู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลิน ไปกับองค์ประกอบต่างๆ ของหนังสือวรรณกรรมในโลกแห่งจินตนาการ ที่วรรณกรรมมีให้ถือเป็นการแสวงหาความบันเทิงอย่างหนึ่ง ของกลุ่มสมาชิกชมรมคนรัก “แฮร์รี่ พอตเตอร์” จนทำให้เกิดเป็นความนิยมชมชอบในที่สุด 2) การได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสนใจ และให้ความสำคัญ และเวลากับเพื่อนมากจึงมักรวมกลุ่มกัน โดยการประพฤติปฏิบัติอย่างเดียวกัน มีการเอาแบบอย่างกันต่อไปเป็นทอดๆ ความนิยมชมชอบในสื่อวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” จึงเกิดจากความต้องการอยากเข้ากลุ่มกับเพื่อนเมื่อเพื่อนในกลุ่มนิยม หรือชื่นชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” จึงเกิดการเอาอย่าง และแสดงความชื่นชอบตามกัน เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากกลุ่ม สำหรับการปรับเปลี่ยนจินตนาการจากสื่อวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” ให้เข้ากับชีวิตจริงนั้น

จากการศึกษาพบว่ามีความเป็นไปใน 2 รูปแบบคือ 1) การทดแทนเนื้อหาสื่อวรรณกรรมด้วยความเป็นจริงในชีวิต คือการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของสิ่งที่พบซึ่งเป็นจินตนาการที่มีอยู่เฉพาะภายในสื่อวรรณกรรมให้เป็นที่ไปตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน โดยการกระทำเช่นนี้ ทำให้สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ หรือเป็นเรื่องที่ไม่มีจริงในวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ทำได้ในชีวิตจริง 2) การเติมเต็มเนื้อหาสื่อวรรณกรรมด้วยความเป็นจริงในชีวิต เป็นการปรับเปลี่ยนรายละเอียดเนื้อหาของสื่อวรรณกรรมไปตามความต้องการเฉพาะ หรือความสะดวกของผู้อ่านแต่ละคน ซึ่งแสดงออกมาด้วยการแต่งกายเลียนแบบตัวละครต่างๆ ในวรรณกรรมสมาชิกแต่ละคนอาจจะเลือกเลียนแบบในส่วนต่างๆ ที่แตกต่างกันไปตามความเข้าใจของแต่ละคน ซึ่งจากการศึกษาสามารถสังเกตได้ว่าการปรับเปลี่ยนจินตนาการให้เข้ากับชีวิตจริงของสมาชิกชมรมคนรัก “แฮร์รี่ พอตเตอร์” นั้นเป็นการรับมาแค่บุคลิกภาพภายนอกของตัวละคร โดยไม่ได้อ้างอิงถึงบุคลิกภาพภายในจิตใจ เช่น นิสัยหรือคุณธรรมต่างๆ ของตัวละครด้วยเลย

Nannan (2012) วิจัยเรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ โดยงามพรรณ เวชชาชีวะ การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ โดยมีขอบเขตการศึกษา คือ นวนิยาย 3 เรื่องของงามพรรณ เวชชาชีวะ ได้แก่ เรื่องความสุขของกะทิ เรื่องความสุขของกะทิ ตอนตามหาพระจันทร์ และเรื่องความสุข

ของกะทิ ตอนใน โลกใบเล็ก และนำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า งามพรรณเวชชาชีวะได้แต่งเรื่องราวของเด็กหญิงกำพร้าคนหนึ่ง ที่มีชีวิตทั้งความทุกข์และความสุข โดยใช้กลวิธีการแต่ง ได้แก่ การตั้งชื่อบทย่อยของแต่ละเล่ม ตั้งชื่อตามของใช้ทั่วไป สิ่งของธรรมชาติ ชื่ออาหาร ชื่อนิทานและค่านามธรรม โดยมีเนื้อหาเชื่อมโยงกับชื่อบทย่อย ซึ่งดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน การวางโครงเรื่องผู้แต่งได้กำหนดเหตุการณ์ และการดำเนินชีวิตของตัวละครที่เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับเวลา โดยมีเนื้อเรื่องที่ต่อเนื่องกันตลอดทั้ง 3 เรื่อง ผู้แต่งใช้กลวิธีการเปิดเรื่องที่หลากหลาย โดยเปิดเรื่องด้วยการอธิบายชื่อบทบรรยายฉาก และบรรยายฉากเปิดเรื่อง โดยใช้บทสนทนา ใช้ฉากการ และการเล่าเรื่องเป็นกลวิธีที่นำไปสู่เนื้อเรื่องของแต่ละบทได้อย่างน่าสนใจ ในการดำเนินเรื่องผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง ที่ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผล ด้วยการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับธรรมชาติ มนุษย์กับชะตากรรม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวเอง นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการลำดับเหตุการณ์ ที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปตามโครงเรื่องผู้แต่งได้กำหนดไว้โดยลำดับ เหตุการณ์ตามลำดับปฏิทิน และการลำดับเหตุการณ์แบบย้อนต้น กลวิธีการปิดเรื่องผู้แต่งนิยมใช้กลวิธีปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม นอกจากนี้ผู้แต่งยังใช้วิธีปิดเรื่องแบบทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบ และปิดเรื่องแบบโสขนานุกรม ผู้แต่งสร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมและนิสัยใจคอสมจริง ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างสนุกสนาน ฉากและบรรยายฉากที่ผู้แต่งสร้างขึ้นมี 4 ฉากที่สำคัญคือ บ้านริมคลอง บ้านชายทะเล บ้านกลางเมือง และสถานที่ต่างประเทศ เป็นฉากที่สัมพันธ์กับชีวิตของตัวละครเอกที่เติบโตไปตามวัย กลวิธีการแต่งประการสุดท้าย คือ บทสนทนา ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง เป็นบทสนทนาที่บอกลักษณะและนิสัยของตัวละคร ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสังคม รวมทั้งให้คติและข้อคิดแก่ผู้อ่านด้านแนวคิด ในนวนิยายพบว่าผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดที่เป็นแง่บวกเกี่ยวกับชีวิตและสังคม ทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงความเป็นจริงของชีวิต ในด้านความรักของครอบครัวที่เป็นความรักระหว่างสามีภรรยา เป็นความรักที่ยั่งยืนแบบตาและยาย และความรักที่ไม่มั่นคง เพราะมีบุคคลที่สามตามแบบพ่อและแม่ของกะทิ และแบบครูตราตรีกับพ้อมร แนวคิดเกี่ยวกับความรักที่ผูกพันทางสายเลือดระหว่างพ่อ แม่ ลูก กับตาชายกับหลาน ในด้านแนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตผู้แต่งได้นำเสนอภาพการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย การดำเนินชีวิตอย่างมีเป้าหมาย และการดำเนินชีวิตแบบพอเพียง โดยปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องและดีงาม ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ผู้แต่งได้เสนอวัฒนธรรมอาหารไทย ที่รับประทานเป็นประจำวันและที่นำไปทำบุญ ในด้านชีวิตความเป็นอยู่ที่ปรากฏในนวนิยาย ผู้แต่งนำเสนอภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่มีความแตกต่างกัน ระหว่างชีวิตในสังคมแบบดั้งเดิม และแบบสมัยใหม่ ทั้งอาคารบ้านเรือนการเดินทาง และอาหารการกินผู้อ่านจะได้แนวคิดใหม่เกี่ยวกับความสุขของชีวิตและสังคมไทย

จากการค้นคว้าผลงานวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีข้อมูล และเนื้อหา ที่เกี่ยวข้องและใกล้เคียงกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยกำลังศึกษา เป็นการช่วยช่วยให้ผู้วิจัยมีความรู้พื้นฐาน ในด้านของแนวคิดแฟนตาซี ซึ่งเป็นแนวคิดที่เกิดมาจากการจินตนาการ เป็นสิ่งเหนือธรรมชาติที่โลกแห่งความเป็นจริงไม่มี แต่จะมีอยู่จริงใน โลกแห่งจินตนาการ โดยนวนิยายแฟนตาซีนั้นจะสอดแทรกความเชื่อดั้งเดิมของมนุษย์ใส่ลงไป ในนวนิยาย ซึ่งความเชื่อจะมีอยู่ด้วยกันหลายสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อในด้านของผี สางเทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ อำนาจจิต ไสยศาสตร์ เครื่องรางของขลัง ลางสังหรณ์ และโชคกลาง โดยจะมีการนำความเชื่อเหล่านี้สอดแทรกลงไป ในนวนิยายด้วย

กลวิธีการแต่งและเทคนิคการนำเสนอ ไม่ว่าจะเป็นตัวละคร สถานที่ เวลา การสร้างฉาก และบรรยากาศ ซึ่งจะทำให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติ คู่มือลับซับซ้อน เพื่อให้รู้ว่าตัวละครมีพฤติกรรมลึกลับ น่าค้นหา สอดคล้องกับความมหัศจรรย์ของเรื่องที่กำลังดำเนินอยู่

การศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงสามารถนำความรู้ที่ได้มาเป็นแนวทางประกอบในการทำวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้วิจัยได้เข้าใจเกี่ยวกับนวนิยายแฟนตาซี กลวิธีการแต่งนวนิยาย และความเชื่อแบบไทยได้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

จากแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทางสำหรับการคิดวิเคราะห์สำหรับการวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขยาสุณี” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) การวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) และการตีความ (Interpretation) จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแฟนตาซี กลวิธีการแต่งนวนิยายและความเชื่อแบบไทย โดยมีแนวทางการวิจัย ดังนี้

3.1 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยในงานนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่เน้นศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี โดยมีกรณีศึกษา คือ กัลยาณี สุขยาสุณี ผู้เขียนนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบวิธีการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) นวนิยายแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา จำนวน 5 เล่ม

3.1.1 แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตวิจัย ดังนี้

1) แหล่งข้อมูลประเภทเอกสาร

1.1) เอกสารที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) คือ นวนิยายแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 5 เล่ม พิมพ์โดยบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1.1) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 1 ภาค การกลับมาของบุคคลแห่งชะตากรรม

1.1.2) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 2 ภาค บทพิสูจน์ความสามารถ

1.1.3) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 3 ภาค นคราเซวิน่าคือหนึ่งเดียว

1.1.4) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 4 ภาค พันธสัญญาแห่งอาณาจักร

1.1.5) เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 5 ภาค ปริศนาทรายสีดำ

1.2) ศึกษาค้นคว้าเอกสารและแนวคิดที่ข้องกับนวนิยายแฟนตาซี กลวิธีการแต่งนวนิยายและความเชื่อแบบไทย

2) แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ คือ กัลยาณี สุขขาสุณี ซึ่งเป็นกรณีศึกษาของงานวิจัยนี้ โดยทำการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) ในประเด็นต่างๆ ได้แก่

2.1) ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี

2.2) กลวิธีการแต่งนวนิยายของกัลยาณี สุขขาสุณี

2.3) การสอดแทรกความเชื่อแบบไทยลงในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเป็นการศึกษาบุคคล ดังนั้นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ ตัวผู้วิจัย โดยผู้วิจัยมีการเตรียมตัว ดังต่อไปนี้

1) เตรียมประเด็นในแง่ของความเข้าใจต่างๆ ที่จะทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการไปสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

2) จัดเตรียมเครื่องมือ เช่น เครื่องบันทึกเสียง, กล้องถ่ายรูป, สมุดจดบันทึก, จัดเตรียมเรื่องเวลา, จัดเตรียมเรื่องการนัดหมาย, การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับกรณีศึกษา เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างครบถ้วน

3) เตรียมสร้างกรอบคำถาม หรือประเด็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยตั้งคำถามให้กรณีศึกษาได้แสดงทัศนคติ และความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซีได้อย่างเต็มที่

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นต่างๆ โดยอาศัยการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) และการตีความ (Interpretation) ได้ดังนี้

3.3.1 ข้อมูลประเภทเอกสาร

1) ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือนวนิยายแฟนตาซีที่ทำการศึกษา ได้แก่ หนังสือนวนิยายแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 5 เล่ม และข้อมูลรายละเอียดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซี เป็นข้อมูลที่อธิบายถึงความหมายองค์ประกอบ และลักษณะของนวนิยายแฟนตาซี รวมถึงประเภทของนวนิยายแฟนตาซี

3) ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการแต่ง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับหลักการแต่งนวนิยายแฟนตาซี และเทคนิคการนำเสนอนวนิยายของผู้เขียน ที่มีการวางโครงเรื่อง การดำเนินเรื่อง ตัวละคร สถานที่ หรือเหตุการณ์ที่สอดแทรกลงไปนวนิยายแฟนตาซี โดยมีการใช้ภาษาแบบพรรณนาทำให้ผู้อ่านเห็นถึงเรื่องราว เหตุการณ์ ที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อให้เห็น

4) ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อแบบไทย เป็นข้อมูลที่อธิบายถึงการนำความเชื่อแบบไทยที่ผู้เขียนได้สอดแทรกความเชื่อแบบไทยลงไปในเรื่องราวของการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขยาสุณี

3.3.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) ของกัลยาณี สุขยาสุณี โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และนำข้อมูลมาตีความ (Interpretation) ซึ่งอาศัยแนวคิดและทฤษฎีเพื่อค้นหาประเด็นต่างๆ ที่สามารถตอบโจทย์นำวิจัย และวัตถุประสงค์นำวิจัยขั้นนี้ได้

3.4 การนำเสนอรายงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ซึ่งมีข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

บทที่ 1 ที่มาและความสำคัญของนวนิยายแฟนตาซี โจทย์ปัญหานำวิจัย วัตถุประสงค์นำวิจัย ขอบเขตการศึกษา ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ นิยามศัพท์

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซี

ความหมาย ลักษณะนวนิยาย ประเภท องค์ประกอบของนวนิยายแฟนตาซี ที่เป็นนวนิยายที่ตื่นเต้น มีเนื้อเรื่องมหัศจรรย์ มีเรื่องราวที่น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ และน่าติดตาม

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการแต่ง

เป็นข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี และเทคนิคการนำเสนอนวนิยายของผู้เขียน รวมถึงการวางโครงเรื่อง การดำเนินเรื่อง ตัวละคร สถานที่ หรือเรื่องราวต่างๆ ที่สอดแทรกลงไปนวนิยาย ที่ทำให้นวนิยายได้รับความนิยม

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อแบบไทย

ศึกษาถึงการนำความเชื่อแบบไทยที่ผู้เขียนได้สอดแทรกลงไปในการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขยาสุณี รวมถึงการนำข้อคิด หลักคำสอน ปรัชญาต่างๆ มาใช้กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยาย

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขษาสุณี” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการตีความ (Interpretation) จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแฟนตาซี กลวิธีการแต่งนวนิยาย และความเชื่อแบบไทย โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

- 1) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี
- 2) เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี
- 3) เพื่อวิเคราะห์ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี

แฟนตาซีนั้นแรกเริ่ม คือ การเล่าเรื่องพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ และเรื่องเหนือธรรมชาติก่อนที่จะมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเรื่องเล่าที่สืบทอดต่อกันมาจนกลายเป็นงานเชิงจินตนาการ คงเป็นการยากหากจะให้จำกัดความของแฟนตาซีที่เฉพาะเจาะจง วรรณกรรมแนวแฟนตาซีจึงเป็นวรรณกรรมที่ไม่มีกรอบ หรือกฎเกณฑ์ใดๆ มาบังคับ ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเกิดขึ้นได้ตามความปรารถนาของผู้แต่งและจินตนาการของผู้อ่าน โดยสิ่งที่คุณผู้อ่านต้องยอมรับ คือ การละความคลางแคลงใจต่อสิ่งมหัศจรรย์อย่างเต็มที่ เปิดใจให้เชื่อในโลกจินตนาการที่ผู้แต่งสร้างขึ้น เช่น หากผู้แต่งบอกว่า หมูมีปีกบินได้เหมือนนก ผู้อ่านก็ต้องยอมรับว่าหมูบินได้ และถึงแม้วรรณกรรมแฟนตาซีจะกล่าวถึงสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ผู้แต่งก็มักจะบรรจุความจริงและความเป็นเหตุเป็นผลของตัวเองลงไป ในจินตนาการนั้น ด้วยการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือ ปั้นแต่งรายละเอียด ประวัติความเป็นมาประหนึ่งว่าสิ่งเหล่านั้นมีตัวตนอยู่จริง ถือเป็นกลวิธีหนึ่งที่ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ และโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดการยอมรับ ว่าสิ่งประหลาดทั้งหลายที่เป็นไปไม่ได้สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกอื่นซึ่งเป็นโลกแห่งจินตนาการ (ปนัดดา สดุดิวิทย์ชัย, 2545, น. 11)

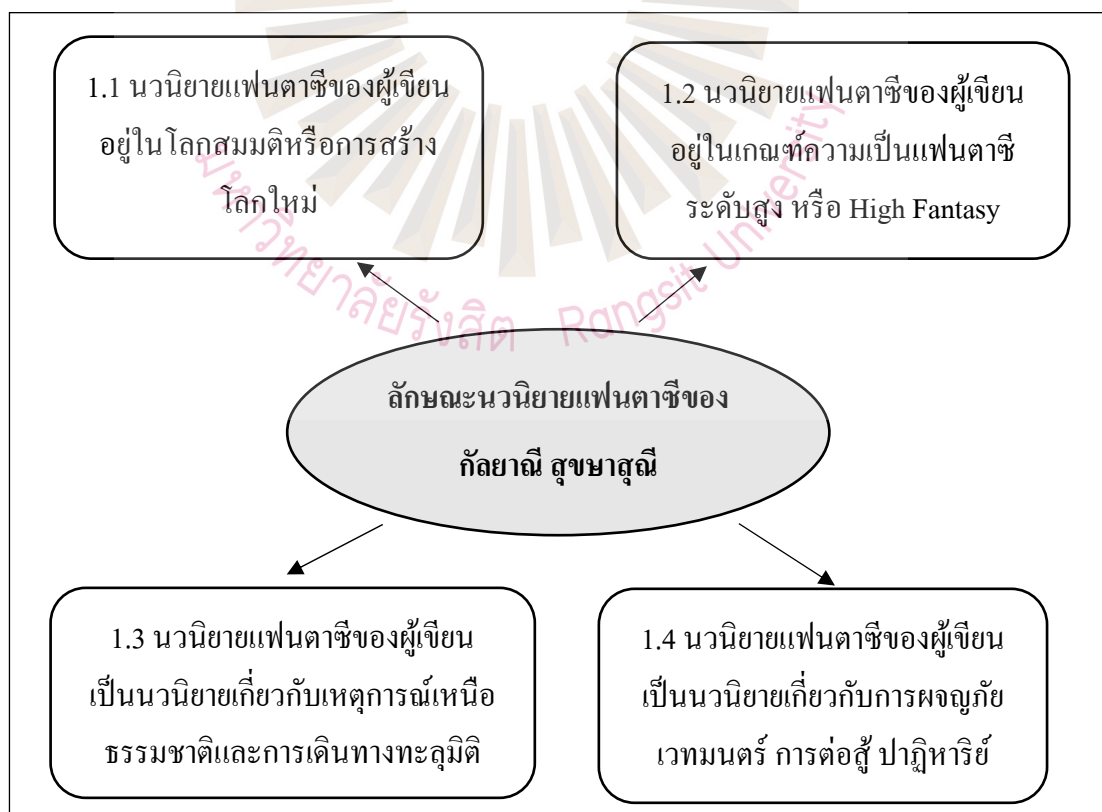
นวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี เป็นนวนิยายแฟนตาซีที่มีผู้อ่านและผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก นามปากของผู้เขียน คือ กัลลจิตา โดยเป็นนามปากที่นักอ่านนวนิยายแฟนตาซีรู้จักเป็น

อย่างดี ผู้เขียนได้สร้างนวนิยายที่มีคุณภาพ มีคุณประโยชน์ให้แก่ผู้อ่าน โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาวិเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ในรูปแบบพรรณनावิเคราะห์ ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี

จากการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาโดยอาศัยการตีความ (Interpretation) และการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้เขียน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และทำการสัมภาษณ์ผู้เขียนด้วยตนเอง โดยทำการบันทึกเสียง การจดบันทึก และการวิเคราะห์ข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีประกอบรวมกับการศึกษาลักษณะนวนิยายแฟนตาซี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีและการสัมภาษณ์ผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถแบ่งลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน โดยแบ่งตามเกณฑ์ของ Frank Eyre, Kenneth J. Zahorski, Robert H. Boyer, คาร์ล เอ็ม ทอมลินสัน, แครอล ลินซ์ บราวน์ และเดวิด แอล รัสเชลโดยผู้วิจัยสามารถแบ่งลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนออกมาได้ 4 ลักษณะ ดังรูปที่ 4.1 ต่อไปนี้

รูปที่ 4.1 ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีและจากการสัมภาษณ์ผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถแบ่งลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนออกมาได้ 4 ลักษณะ (รูปที่ 4.1) ดังนี้

4.1.1 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในโลกสมมติหรือการสร้างโลกใหม่

4.1.2 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในเกณฑ์ความเป็นแฟนตาซีระดับสูง หรือ High Fantasy

4.1.3 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการเดินทางทะลุมิติ

4.1.4 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับการผจญภัย เวทมนตร์ การต่อสู้ ปาฏิหาริย์

จากข้อมูลลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถอธิบายตามประเด็นข้างต้นได้ดังต่อไปนี้

4.1.1 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในโลกสมมติหรือการสร้างโลกใหม่

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายที่อยู่ในโลกสมมติหรือการสร้างโลกใหม่ขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียน โดยเนื้อหาหรือเรื่องราวจะมีความแตกต่าง แปลกใหม่ และมีศรัทธาต่างจากโลกแห่งความจริง ทำให้อ่านเรื่องมีความตื่นเต้น ลุ้นระทึกตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นในด้านของสิ่งก่อสร้าง การแต่งกาย ยานพาหนะ เวทมนตร์คาถา สิ่งอุปโภค บริโภค สัตว์วิเศษ สิ่งของแปลกประหลาด เวทมนตร์ การผจญภัย พลังวิเศษ และในเรื่องของช่วงเวลา ที่จะไม่ตรงกับโลกแห่งความจริง ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“ตอนที่พี่แต่งนวนิยายแฟนตาซีเรื่องแรก คือ เรื่อง เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เป็นช่วงที่พี่อยู่ในอาการของโรคซึมเศร้า จากการที่พี่เครียด และหดหู่ ในการเรียนด้านทันตแพทย์ ซึ่งตอนเด็กที่มีความพยายามในการอ่านหนังสือตั้งแต่ชั้น ม.1 - ม.6 เพื่อที่พี่จะได้สอบเข้าคณะทันตแพทย์ให้ได้ แต่เมื่อพี่ได้เข้าคณะทันตแพทย์แล้ว พี่ไม่สามารถที่จะเรียนได้ตามที่พี่ต้องการ พี่จึงรู้สึกกดดัน เครียด และเป็น โรคซึมเศร้า พี่จึงเอาเวลาว่างที่พี่มีมาเขียนนิยายแฟนตาซี เพราะพี่ต้องการการหลบโลกแห่งความจริงที่พี่เจอ ไปสู่โลกแห่งการแต่งนวนิยายแฟนตาซี ไปสร้างโลกใหม่ที่พี่สามารถมีความสุขกับมันได้ พี่จึงใส่รายละเอียดทุกอย่างที่พี่ต้องการลงไปนวนิยายเรื่องแรกอย่างเต็มที่” (กัลยาณี สุขขาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนนวนิยายแฟนตาซี ที่เป็นการสร้างโลกสมมติขึ้นมาใหม่ สร้างทุกอย่างที่ผู้เขียนต้องการลงไป เนื่องจากผู้เขียนต้องการหลบหนีออกจากโรคแห่งความจริงไปสู่โลกแห่งจินตนาการ ที่ผู้เขียนสามารถจะทำอะไรในโลกแห่งนั้นก็ได้ สามารถทำตามที่ต้องการได้อย่างเต็มที่ และมีความสุขไปพร้อมกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้เกิดขึ้นในโลกแห่งจินตนาการนั้น

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนที่อยู่ในโลกสมมติหรือการสร้างโลกใหม่ ได้ปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

พื้นถนนของเซวิน่าเป็นแผ่นหิน ไม่ใช่แผ่นคอนกรีตพิเศษ ไร้รั้วรอยอย่างเซเวน มีรถม้าที่เฟมิลเคยเห็นแต่ในพิพิธภัณฑ์วิ่งไปตามท้องถนน แต่สัตว์ที่ใช้เทียมรถม้าไม่ใช่ม้านะสิ แต่เป็นเสือขาวคาดลายดำ ตัวมันใหญ่เท่าม้าเลยดูมันไม่ค่อยร้ายเท่าเสือในสารคดีที่เฟมิลเคยดูที่นี้เค้าใช้เสือลากรรถกันหรือ โห ใจกล้าจัง (กัลฐิตา, 2553ก, น. 46)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเขียนฉากที่ปรากฏออกมานั้นเป็นสิ่งที่เหนือปกติ ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความเป็นจริงนี้ ซึ่งจากเรื่องราวข้างต้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้สัตว์ (เสือขาวคาดดำ) ที่โลกแห่งความจริงไม่ใช่เป็นสัตว์พาหนะที่ใช้ในการขนส่ง สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่ออยู่ในโลกสมมติหรือโลกที่ผู้เขียนเป็นผู้สร้างขึ้นมา

4.1.2 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในเกณฑ์ความเป็นแฟนตาซีระดับสูง หรือ High Fantasy

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในเกณฑ์ความเป็นแฟนตาซีระดับสูง หรือ High Fantasy เป็นการเล่าเรื่องราวหรือเนื้อหาที่ไม่สามารถพบได้จากโลกแห่งความจริง โดยผู้เขียนการตั้งกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ หรือเหตุผลมารับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยาย ซึ่งกฎเกณฑ์หรือข้อกำหนดที่ตั้งมานั้นสามารถทำให้ผู้อ่านยอมรับและเชื่อถือในเหตุและผลนั้นได้ โดยเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็จะเกี่ยวกับพวกพ่อมด แม่มด และเหล่าผู้วิเศษที่มีพลังอำนาจในการใช้เวทมนตร์คาถา มีการผจญภัย มีสัตว์วิเศษ เช่น มังกร ม้ายูนิคอร์น นกเพลิง และสัตว์ประหลาดอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในโลกจินตนาการ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“นวนิยายที่พีแ่งเป็นนวนิยายที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย มีเวทมนตร์ คาถา มีสัตว์วิเศษ มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในโลกแห่งจินตนาการที่พีสร้างขึ้น” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 ตุลาคม 2561)

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนอยู่ในเกณฑ์ความเป็นแฟนตาซีระดับสูง หรือ High Fantasy ซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

มือขวาที่ยกขึ้นเตรียมพร้อม เปล่งประกายสีแดงสดใส ทันทีที่เฟมิลหมุนตัว ลำแสงสีแดงที่เจิดจ้าจนแทบไม่อาจเพ่งสายตามองก็กระจัดกระจายออกรอบบริเวณ กระแสสีแดงสดใสแหวกอากาศด้วยน้ำเสียงสะท้อนสะท้อนราวกับคมมีดที่ฉีกกระชากอณูของอากาศให้ขาดออกเป็นจุน เเงาร่างเพลิงทั้งห้าที่ถูกเฟมิลครึ่งไว้บนอาณาเขตถูกกระแสพลังที่รุนแรงนั้นพันผ่ากลางลำตัวจนขาดออกเป็นสองท่อน (กัลจิตตา, 2553ค, น. 260)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการให้ตัวละครใช้พลังในด้านของเวทมนตร์คาถา ที่ใช้ในการต่อสู้กับเงาร่างเพลิงทั้งห้า ซึ่งเป็นการต่อสู้ด้วยพลังของผู้วิเศษที่มีอำนาจในการทำร้ายคู่ต่อสู้ เป็นพลังที่ออกมาจากร่างกายของตัวละคร ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้จะไม่สามารถพบเจอได้ในโลกแห่งความจริง ที่มีการใช้พลังวิเศษหรือการใช้เวทมนตร์คาถาในการต่อสู้ หรือทำร้ายศัตรู

4.1.3 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการเดินทางทะลุมิติ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการเดินทางทะลุมิติ เรื่องราวการเดินทางทะลุมิติของตัวละครจะปรากฏในนวนิยาย โดยการที่ตัวละครมีการเดินทางจากมิติหนึ่งไปสู่อีกมิติหนึ่ง หรือจากอีกโลกหนึ่งไปสู่อีกโลกหนึ่ง การเดินทางทะลุมิติจะเป็นการเดินทางที่มีวัตถุหรือสิ่งของวิเศษเป็นตัวกลางสื่อในการเดินทางทะลุมิติของตัวละคร เรื่องราวเดินทางทะลุมิติจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นเหนือธรรมชาติ ไม่สามารถหาข้อพิสูจน์เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายได้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากจินตนาการที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา โดยเรื่องราวที่ตัวละครมีการเดินทางทะลุมิติได้ปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“ป่าเฟอะ ที่นี้มันที่ไหนคะ”

เหมือนว่าป่าเฟอะไม่ตกใจกับคำถามนี้เลย ส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้เฟมีล

“ที่นี่คือมหานครเซวิน่าคะ เป็นโลกที่ทับซ้อนอยู่กับมหานครเซเวนที่คุณหนูกำลังอยู่”

(กัลจิตา, 2553ก, น. 46)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนให้ตัวละครหรือก็คือ เฟมีล ที่เติบโตจากโลกอีกโลกหนึ่งที่เรียกว่า นครเซเวน แล้วอยู่มาวันหนึ่งเฟมีล ได้สัมผัสกับหนังสือที่หน้าปกพิมพ์คำว่า ‘SEVENA’ ซึ่งเมื่อได้สัมผัสหนังสือและอยู่ในช่วงเวลาที่เราที่เวทมนตร์ทำงาน หนังสือเล่มนี้ก็ได้เป็นตัวกลางสื่อมาให้เฟมีล ได้เดินทางทะลุมิติจากโลกเซเวนไปสู่โลกเซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ซึ่งเป็นการเดินทางทะลุมิติจากโลกที่คุ้นเคยไปสู่โลกใบใหม่ ที่ใช้เวทมนตร์เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต พบเจอกับเรื่องราวการผจญภัย การต่อสู้ มีสัตว์วิเศษ ของวิเศษ พลังอำนาจ และเรื่องราวมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นมากมาย ทั้งตื่นเต้น เสรี และมีความสุข

4.1.4 นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายเกี่ยวกับการผจญภัย เวทมนตร์ การต่อสู้ ปาฏิหาริย์

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนมีลักษณะเกี่ยวกับการผจญภัยของวีรบุรุษ วีรสตรี หรือผู้กล้า เวทมนตร์ การต่อสู้ ปาฏิหาริย์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับที่ตัวละครที่ได้รับมอบหมายให้ทำภารกิจ จึงต้องมีการเดินทางเพื่อไปทำภารกิจ ในการเดินทางนั้นก็จะมีการผจญภัยเกิดขึ้นต่างๆ ทั้งการพบเจอสถานที่แปลกประหลาด ผู้คนที่แปลกสิ่งของวิเศษ สัตว์ประหลาดที่มีพลังอำนาจที่น่าเกรงขาม พบเจอเพื่อนใหม่ระหว่างการเดินทาง โดยภารกิจหรือหน้าที่ที่ต้องทำนั้นก็จะเป็นการปกป้องคนทีตัวละครรักหรือเพื่อรักษาคำสั่งญาดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“นวนิยายที่พี่แต่งเป็นนวนิยายที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย มีเวทมนตร์ คาถา มีสัตว์วิเศษ มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในโลกแห่งจินตนาการที่พี่สร้างขึ้น” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 ตุลาคม 2561)

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนมีลักษณะเกี่ยวกับการผจญภัยของวีรบุรุษ วีรสตรี เวทมนตร์ การต่อสู้ ปาฏิหาริย์ การผจญภัย ซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

การเดินทางหลังจากที่ได้พักผ่อนน้อยกว่าการเดินทางที่ผ่านมา เพราะได้ชื่นชมธรรมชาติป่าเขาและผ่านทุ่งดอกไม้ป่าหลากสี และที่สำคัญที่นี่มีสัตว์ป่ามากมายที่แอบซ่อนตัวอยู่แล้ว โพล่มาคุณณะเดินทางเป็นระยะๆ มีตั้งแต่สัตว์ที่น่ารัก น่าชัง น่ากอด จนถึงสัตว์ที่น่าตาหน้าเกลียดไม่ควรเข้าไปใกล้ มาสเตอร์อมารานออกคำสั่งให้สร้างมายาพฤษยาเป็นระยะ เพื่อป้องกันสัตว์เหล่านั้นเข้าจู่โจม (กัลลิตา, 2553ข, น. 39)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเขียนให้ตัวละครเฟมิล ได้การเดินทางไปเมืองฟอร์โซ่ แมกไม้แห่งดินแดน ซึ่งเป็นการเดินทางไปเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับเวทมนตร์มายาพฤษยา ที่เป็นเวทมนตร์ในด้านของการอำพรางจิตจากสัตว์ที่จะจู่โจม การเดินทางเข้าสู่เมืองฟอร์โซ่ ตลอดเส้นทางเฟมิลก็จะพบเจอกับสัตว์ที่แปลกประหลาด มีการผจญภัยในด้านการลงมนตราเข้าเมือง เพื่อรับรองบุคคลเข้าสู่เมืองฟอร์โซ่ ที่เป็นเรื่องราวที่ตื่นเต้น ลุ้นระทึก ตลอดการเดินทางก็จะมีการใช้เวทมนตร์เพื่อป้องกันสัตว์ที่จะเข้ามาโจมตี และเต็มไปด้วยความสนุกสนาน

จากการศึกษาข้อมูลเรื่องลักษณะนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน เป็นลักษณะนวนิยายแฟนตาซีที่เรื่องราวเกิดขึ้นในโลกแห่งจินตนาการของผู้เขียน ที่ผู้เขียนมีการสร้างโลกใหม่ มีการสร้างกฎเกณฑ์ที่ทำให้ผู้อ่านยอมรับเรื่องราวเหล่านั้นได้ เนื้อเรื่องและเนื้อหาในนวนิยายจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย เวทมนตร์คาถา สัตว์วิเศษ สิ่งของวิเศษ การทะเลาะวิวาท เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายของผู้เขียนจะไม่เกิดขึ้นในโลกแห่งความจริง

4.2 การวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขขาสุณี

การวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขขาสุณี ผู้วิจัยสามารถทำการวิเคราะห์ด้วยการแยกแยะองค์ประกอบของนวนิยาย ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก และสถานที่ มุมมองหรือการเล่าเรื่อง และลีลาการเขียน การวิเคราะห์องค์ประกอบและกลวิธีการสร้างองค์ประกอบของนวนิยายเหล่านี้ จะทำให้มองเห็นถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายได้ชัดเจนขึ้น สามารถพิจารณาและวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายของผู้เขียนได้

กลวิธีการแตงของผู้เขียนแต่ละคนก็จะมีวิธีการคิด มีลีลาการเขียนที่แตกต่างกัน ซึ่งบางวิธีการก็เป็นวิธีการเฉพาะบุคคล วิธีการนี้จึงทำให้การเขียนนวนิยายของผู้เขียนแต่ละคนมีความ

แตกต่างกัน จากการสัมภาษณ์ผู้เขียน คือ กัลยาณี สุขขาสุณี ได้พูดถึงเกี่ยวกับกลวิธีการแตงนวนิยายของตัวเองไว้ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

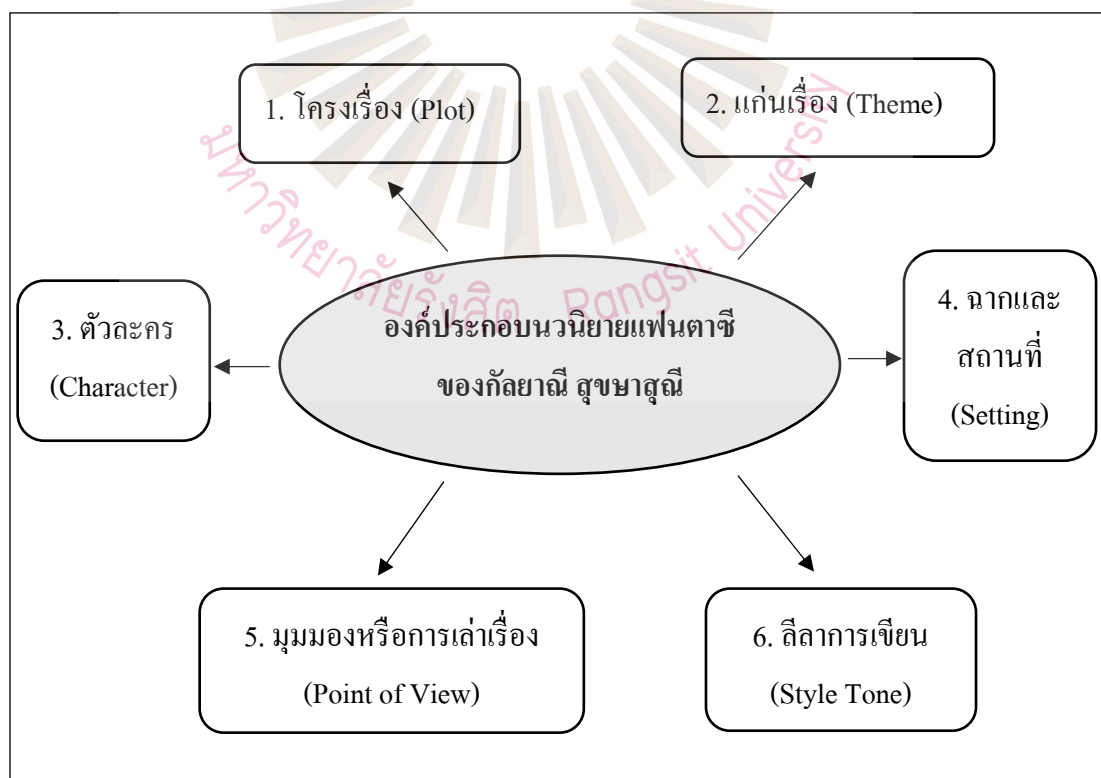
“อย่างแรกที่ต้องมี คือ ไอเดีย หรือ Inspiration Key มันไม่สามารถลอยมาหาเราได้ ไม่สามารถเค้นได้ เป็นสิ่งเดียวที่พีต้องยอมรับได้ว่ามันเป็นพรสวรรค์ Inspiration Key ตัวกำหนดทุกอย่าง คือ ต้นข้าว แหล่งน้ำ ถ้ากำหนดผิด ก็ต้องทิ้งกระดาน ซึ่งไม่สามารถกำหนดระยะเวลาได้ กำหนดอะไรก็ได้ เค้นอะไรก็ได้ Inspiration Key คือ จุดเริ่มต้นของทุกอย่าง... Data correcting คือ ต้องเก็บข้อมูล กำหนดระยะเวลาไม่ได้ แต่ต้องมีจุดสิ้นสุด คือ เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณหาข้อมูลหนึ่งอย่างแล้ววนกลับมาที่เดิมด้วยข้อมูลประเภทเดียวกัน แต่มาจากคนละช่องทาง พีก็จะหยุดหาข้อมูล เพราะถ้าข้อมูลมันวนกลับมาหาเรา แสดงว่ามันไม่มีข้อมูลที่ลึกกว่านี้แล้ว ซึ่งถ้าจะมีก็ยังคงไม่ไช้เวลานี้ ดังนั้นเราควรจะเริ่มหยุดแล้วเริ่มขั้นตอนต่อไป... Mix คือ การเอาข้อมูล กับ Inspiration Key มารวมกัน เช่น มังกรมีขน มีเขา มีปีก มีขา มีหลายประเภท คำน้าได้ เหาะได้ เอามา Match กัน แล้วก็เอามาจัด Category... Adaptation คือ เราไม่สามารถเอาข้อมูลดิบที่เราหามาได้ มาทำเป็นเรื่องได้ เราต้องทำการ Adapt มันให้มันคูมิมิติขึ้น เช่น สัตว์ที่เกิดขึ้นจะไม่ไช้หัวเป็นเสือ ปากเป็นมังกร แต่สัตว์ที่เกิดขึ้นมันต้องรวมทุกอย่างให้เป็นสัตว์ตัวเดียวกัน... Creation คือ การสร้างสิ่งใหม่ เมื่อเราเอาทุกอย่างมาสร้างแล้ว มันก็ยังไม่รวมเป็นสิ่งเดียวกัน เราต้องพยายามสร้างสิ่งที่ลงตัว เป็นเนื้อเดียวกันให้ได้ เช่น ถึงจะมีหลายชนเผ่า แต่ก็ยังอยู่ในโลกเดียวกัน เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายอาจจะต่างกัน แต่ก็ต้องพยายาม Blend ให้มันไปในทิศทางเดียวกัน นี่คือการ Creation ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำยาก Creation เป็นตัว Individualize มันคือ เรื่องเฉพาะ ที่ต่อให้คุณเขียนเรื่องมังกรเดียวกับพี แต่ถ้าคุณมี Creation ณ จุดนี้ มันก็คือนิยายคุณแล้ว เพราะมังกรก็คือมังกร ถ้าคุณพูดถึงเรื่องมังกรก็คือมังกร ถ้าคุณพูดถึงเรื่องฉันรักคุณก็คือฉันรักคุณ แต่คุณจะ Create ยังไงให้คำว่า รัก ของคุณมันแตกต่าง อันนี้คือ Creation ถ้าได้ทั้งหมดนี้แล้ว ก็คือพร้อมที่จะเขียนนวนิยาย” (กัลยาณี สุขขาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า แนวคิดและกลวิธีของผู้เขียนเป็นวิธีที่สามารถนำไปใช้ในการทำงานได้จริง ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเพียงการเขียนนวนิยายเพียงอย่างเดียว แต่สามารถพัฒนาไปสู่หนทางในด้านของการทำงาน การเรียน หรือเรื่องวิชาการอื่นๆ ได้ สิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ทำให้รู้ว่า ผู้เขียนมีวิธีคิด มีระบบขั้นตอน สำหรับการแตงนวนิยายในแต่ละเรื่อง โดยกลวิธีการแตงนวนิยายของผู้เขียนเป็นกลวิธีที่ผู้เขียน Design ขึ้นมาด้วยตัวเอง ซึ่งสามารถนำเอามา

ใช้กับงานเขียนนวนิยายและการทำงานของผู้เขียนเองได้ กลวิธีที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้นั้นเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องทำการบ้าน และหาข้อมูลในการที่จะเขียนนวนิยายได้ในแต่ละเรื่องที่ต้องมีความละเอียดมีข้อมูล เนื้อหา ที่จะต้องเป็นข้อมูลที่เป็นจริง สมเหตุสมผล ผู้เขียนถึงจะทำการนำข้อมูลเหล่านั้นมา Mix และ Adaptation ให้เกิดเป็นข้อมูล และเรื่องราวที่แตกต่างจากผู้เขียนนวนิยายคนอื่นๆ ซึ่งวิธีการเหล่านี้ทำให้ผู้เขียนสามารถสร้างโลกแห่งจินตนาการของผู้เขียนออกมาได้อย่างสมจริง และมีกฎเกณฑ์มาครอบไว้ได้อย่างเหมาะสม จึงสามารถทำให้ผู้อ่านคล้อยตามและเข้าใจในเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายได้

องค์ประกอบของนวนิยาย

จากการศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย เพื่อมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขขาสุณี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยอาศัยการตีความ (Interpretation) และการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญในการแต่งนวนิยาย 6 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

รูปที่ 4.2 องค์ประกอบนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี

จากการศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย เพื่อมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กวีวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขยาสุณี ผู้วิจัยพบว่าม้องค์ประกอบที่สำคัญในการแต่งนวนิยาย 6 องค์ประกอบ (ตามรูปที่ 4.2) ดังนี้

- 4.2.1 โครงเรื่อง (Plot)
- 4.2.2 แก่นเรื่อง (Theme)
- 4.2.3 ตัวละคร (Character)
- 4.2.4 ฉากและสถานที่ (Setting)
- 4.2.5 มุมมองหรือการเล่าเรื่อง (Point of View)
- 4.2.6 ลีลาการเขียน (Style Tone)

จากข้อมูลองค์ประกอบของนวนิยาย ผู้วิจัยสามารถอธิบายตามประเด็นข้างต้น ได้ดังต่อไปนี้

4.2.1 โครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่อง เป็นเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ผู้เขียนกำหนดขึ้น ซึ่งจะเริ่มเรื่องราวตั้งแต่ตอนเปิดเรื่องไปจนจบเรื่อง โดยเรื่องราวนั้นจะมีความเชื่อมโยงของเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ อาจพูดได้ว่าเหตุการณ์หนึ่งส่งผลกระทบไปยังอีกเหตุการณ์หนึ่งที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ไปตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เป็นเรื่องราวและเหตุการณ์ที่ต่อกันไปเป็นทอดๆ โดยองค์ประกอบและโครงสร้างของโครงเรื่อง ผู้วิจัยสามารถจำแนกออกมาเป็น 5 ขั้นตอน ได้ดังนี้

4.2.1.1 ตอนเปิดเรื่อง (Beginning)

- 1) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ
- 2) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์
- 3) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร

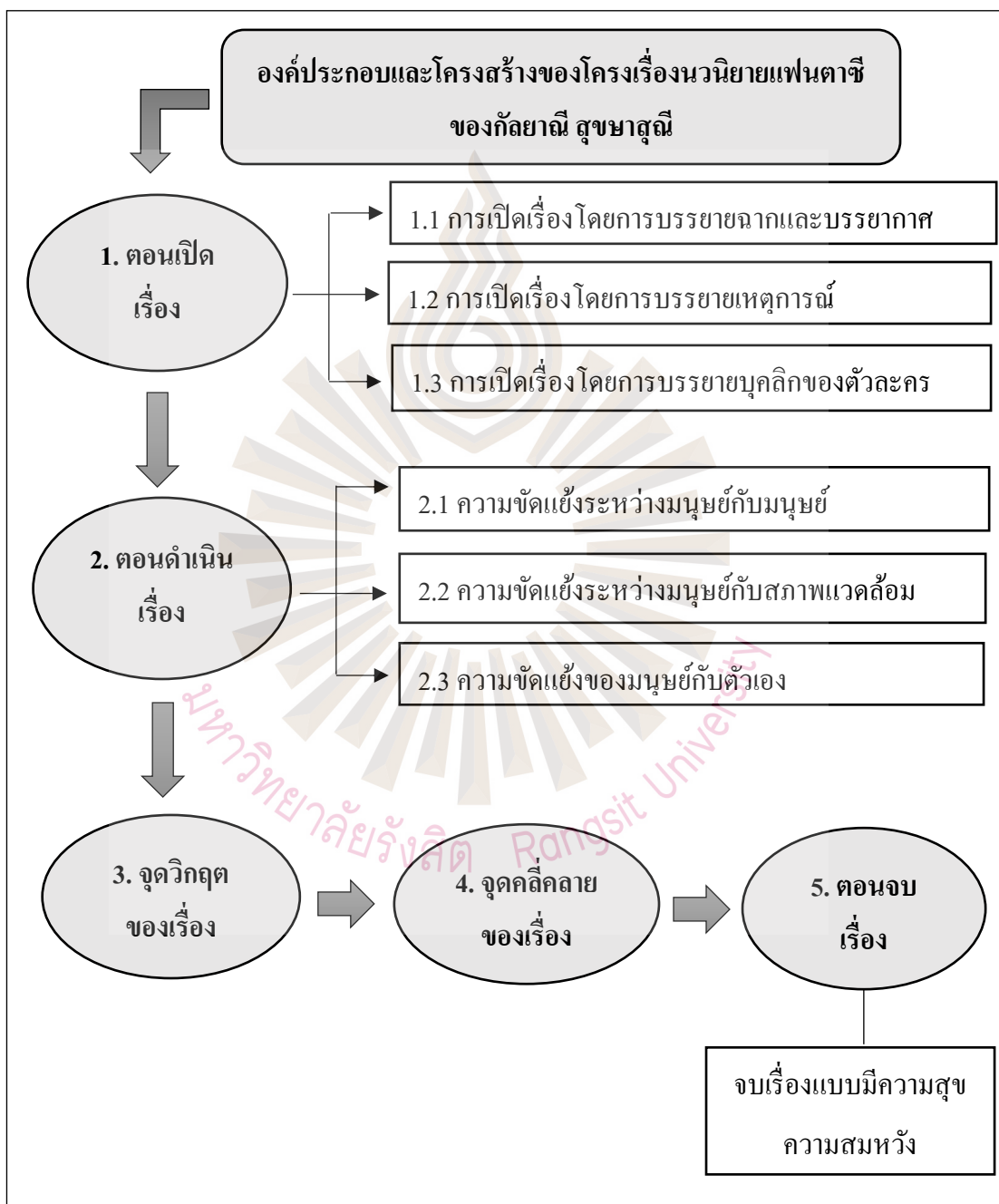
4.2.1.2 ตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action)

- 1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (Man Against Man)
- 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (Man Against Environment)
- 3) ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (Man Against Himself)

4.2.1.3 จุดวิกฤตของเรื่อง (Climax)

4.2.1.4 จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action)

4.2.1.5 ตอนจบเรื่อง (Ending) จบเรื่องแบบมีความสุข ความสมหวัง (Happy Ending)

รูปที่ 4.3 องค์ประกอบและโครงสร้างของโครงเรื่องนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขชาสุณี

จากข้อมูลองค์ประกอบและโครงสร้างของโครงเรื่อง ผู้วิจัยสามารถอธิบายตามประเด็นข้างต้น (รูปที่ 4.3) ได้ดังต่อไปนี้

4.2.1.1 ตอนเปิดเรื่อง (Beginning)

ตอนเปิดเรื่อง คือ การปูพื้นฐานเรื่องราวหรือเหตุการณ์ให้ผู้อ่านรับรู้หรือรู้จักตัวละคร สถานที่ เวลา ความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ประเพณี ความคิด ข้อขัดแย้ง ปมปัญหา หรือสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในนวนิยาย เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในเรื่องราวที่จะดำเนินต่อไป

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเปิดเรื่องอยู่ 3 วิธีการ คือ 1) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ 2) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ และ 3) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร โดยผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นตอนเปิดเรื่อง 3 วิธีการ ได้ดังต่อไปนี้

1) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ คือ การปูพื้นฐานให้ผู้อ่านสัมผัสถึงฉากหรือบรรยากาศที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา โดยฉากหรือบรรยากาศที่ถ่ายทอดออกมาจะมีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยาย โดยผู้เขียนจะมีการบรรยายที่ไม่รีบเร่ง ค่อยๆ บรรยายฉากหรือบรรยากาศเพื่อให้ผู้อ่านค่อยๆ ซึมซับและคล้อยตามเนื้อหาเหล่านั้น เมื่อปูพื้นฐานให้ผู้อ่านแล้วผู้เขียนก็มีการบรรยายเรื่องราวที่เพิ่มความเข้มข้นของเนื้อหาขึ้นจากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ ซึ่งได้ปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยายดังต่อไปนี้

เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 1 ภาค การกลับมาของบุคคลแห่งชะตากรรม

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการบรรยายฉากในตอนเปิดเรื่องเป็นฉากเกี่ยวกับสวนสาธารณะในเมืองเซเวน ที่มีไว้เพื่อการพักผ่อนให้นักศึกษาไว้พักผ่อนหย่อนใจ เพราะเป็นสวนสาธารณะที่ใกล้กับห้องสมุด ซึ่งห้องสมุดก็มีพื้นที่กว้างขวาง แต่ในปัจจุบันห้องสมุดมีการปิดปรับปรุงอยู่ จึงทำให้สวนสาธารณะไม่ค่อยมีนักศึกษาเข้ามาใช้งานเหมือนอย่างทุกครั้ง ดังข้อความต่อไปนี้

เช้าวันนี้ก็เป็นเช้าที่สดใสอีกวันหนึ่งที่ผู้คนในเมืองออกมาเดินเล่นตามสวนสาธารณะ ในเมืองเซเว่นมีสวนสาธารณะมากมายสำหรับนักศึกษาไว้พักผ่อนหย่อนใจ ในบรรดาสวนสาธารณะที่มีมากมายนั้น สวนสาธารณะที่อยู่หน้าหอสมุดวิลเลียม จะเป็นเป็นที่ที่นักศึกษาชอบมาเดินมากที่สุดเพราะว่าเมื่อพักเสร็จก็สามารถเข้าไปอ่านหนังสือต่อได้เลย หอสมุดวิลเลียม เป็นหอสมุดขนาดกลางที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเซเว่น เป็นอาคารสี่ขาสูง 4 ชั้น ภายในมีหนังสือถึง 167,842 เล่ม แยกไปตามหมวดหมู่ หลังจากเที่ยวชมหอสมุดกลางเรียกหนังสือจากทุกหอสมุดภายในเมืองไปเก็บ หอสมุดนี้ก็ปิดตัวลงเพื่อซ่อมบำรุงทำให้บริเวณสาธารณะที่เคยมีนักศึกษาพลุกพล่านก็เบาบางลงอย่างเห็นได้ชัด (กัลจิตา, 2553ก, น. 7)

เชวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 5 ภาค ปริศนาทราญลิตำ

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้บรรยายฉากของสวนพฤกษศาสตร์ของเมืองเซกัน ที่เมื่อก่อนไม่ได้มีต้นไม้เยอะมากเท่าปัจจุบัน จึงทำให้เป็นเมืองที่ดูแห้งแล้ง แต่ในปัจจุบันเมื่อมีกราดรา เดอ กราฟ เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเซกัน เพื่อใช้พลังด้านของพฤกษา ในการช่วยฟื้นฟูให้ต้นไม้ และธรรมชาติของเมืองเซกันเจริญเติบโต เพื่อเพิ่มความร่มรื่น เพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับเมืองเซกัน ดังข้อความต่อไปนี้

สวนพฤกษศาสตร์ทดลองใจกลางซีเนสตรำร่มรื่นขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ต้นไม้คือสิ่งมีค่าที่สุดของเซกันในตอนนี้นับตั้งแต่ปีที่แล้วที่ กราดรา เดอ กราฟ มาอยู่ที่นี้ พื้นที่สีเขียวของเซกันก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงจะไม่มากนักก็ตามแต่ปริมาณคนตายที่มีสาเหตุมาจากความอดอยากในปีที่ผ่านมาลดลงต่ำกว่าปีก่อนๆ อย่างเห็นได้ชัดพลังของเธอทำให้ชาวเซกันทั้งหลายได้สำนึกว่าคุ้มค่าแค่ไหนเมื่อเทียบกับสิ่งที่ต้องเสียไป (กัลจิตา, 2553จ, น. 8)

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องการเปิดเรื่อง โดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการใช้การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ เพื่อเป็นการปูเรื่องราวจนให้อ่านค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ ติดตามเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นต่อไป ทำให้ผู้อ่านสนใจว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปนั้นจะสอดคล้องไปกับเหตุการณ์อะไรต่อไปในข้างหน้า

2) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ คือ การบรรยายเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในตอนต้นของการเปิดเรื่อง ซึ่งจะเป็นเรื่องราวที่กำลังดำเนินอยู่ โดยเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่นั้นจะสร้างความสนใจใคร่รู้และกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่าเหตุการณ์ที่กำลัง

ดำเนินอยู่ในตอนเปิดเรื่องเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับอะไร ใครทำอะไร เกิดขึ้นที่ไหน วันเวลาใด ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความสงสัยให้แก่ผู้อ่านและทำให้ผู้อ่านอยากรู้เรื่องราวที่จะดำเนินต่อไป จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ ซึ่งได้ปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยายดังต่อไปนี้

เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 2 ภาค บทพิสูจน์ความสามารถ

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการบรรยายเหตุการณ์ที่อเรีย (สัตว์พาหนะ) พาเฟมิล และมอริล ไปโรงเรียนเวทย์เซวิน่าในตอนเช้า ซึ่งเป็นการไปโรงเรียนในวันเปิดเทอมวันแรก ถนนหนทางจึงเต็มไปด้วยผู้คน ซึ่งระหว่างการเดินทางก็มีการพูดคุยกันเกี่ยวกับคนที่ได้คะแนนการสอบที่สูงสุดในปีที่เฟมิลเข้าเรียนว่าคือใคร ซึ่งคนคนนั้นก็คือ ลีโอ เมื่อเฟมิลมาถึงโรงเรียนก็ได้พบเจอกับเพื่อนๆ ที่ไม่ได้เจอกันมานานกว่า 3 เดือน ดังข้อความต่อไปนี้

แสงอรุณของเช้าวันเปิดเรียนวันแรกเต็มไปด้วยความวุ่นวาย เริ่มต้นด้วยกิจกรรมคือ ปลุกสวน้อยที่ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตื่นสายประจำ ตามมาด้วยการจราจรที่ติดขัดเนื่องจากเด็กรุ่นใหม่ที่จะเข้าโรงเรียนในวันนี้ อเรียทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว เพราะขึ้นอยู่บนถนนนี้ต่อไปมีหวัง นายน้อยของตนเองจะต้องไปเรียนสายแน่ๆ

เฟมิลพูดกับมอริลว่า

“เด็กในปีนี้ทำทางคึกคักจังนะมอริล ไม่รู้ว่าตอนที่เรามาที่นี่วันแรกเป็นอย่างนี้ด้วยหรือเปล่าเนอะ”

“คงเป็นเหมือนกันมั้ง ปีนี้ไม่รู้ว่าคนที่เข้ามาด้วยคะแนนสูงสุดจะเป็นใคร”

เฟมิลหันหน้าจากสภาพจราจรเบื้องล่างมาที่เพื่อนสาวตัวเล็กแล้วถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“มีการประกาศผลสอบด้วยหรือ ทำไมฉันไม่เห็นรู้เลย”

“ไม่มีหรือกเฟมิล แต่ที่รู้นะเพราะรีเนลบอกต่างหาก เธอก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเพื่อนเธอคนนี้นะเป็นเจ้าแม่กรมข่าว”

เฟมิลหัวเราะคิกอกออกมากับสมญานามที่มอริลตั้งให้รีเนล (กัลจูดา, 2553ข, น. 5)

เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 4 ภาค พันธสัญญาแห่งอาณาจักร

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนการบรรยายถึงเหตุการณ์ที่ลีโอ นั่งทำงานอยู่ในห้อง แล้วไมล์ที่เป็นทั้งคู่หู และเพื่อนสนิท เดินเข้ามาทักทาย หลังจากทีปล่อยให้ลีโอ ทำงานคนเดียวมาทั้งอาทิตย์ ซึ่งสิ่งที่ทำให้ลีโอทำงานอย่าง

เป็นบ้านเป็นหลังนั้น เนื่องจากลิโอต้องการเคลียร์งาน เพื่อออกไปหาเฟมีลที่ทำงานพลาด จนได้รับบาดเจ็บ ซึ่งฉากนี้เป็นฉากที่ทำให้รู้ว่าลิโอ และไมล์เป็นเพื่อนสนิทกัน ไวใจกันและกันเป็นอย่างมาก เนื่องจากไมล์ถึงขั้นถือวิสาสะหยิบจดหมายที่มีเนื้อหว่าเฟมีลได้รับบาดเจ็บออกมาอ่าน โดยไม่ได้ขออนุญาตจากลิโอเลย ดังข้อความต่อไปนี้

ห้องทำงานขนาดใหญ่กำลังปั่นป่วนไปด้วยเอกสารมากมาย แต่คนเป็นเจ้าของห้องกลับไม่ได้สนใจกับความยุ่งเหยิงที่เกิดขึ้น เสียงพลิกกระดาษและตัวอักษรมนตราที่เคลื่อนที่ตลอดเวลา ทำให้คนที่เดินเข้ามาใหม่มองเจ้าของห้องอย่างอ่อนใจ

“ถึงมหกรรมโหมงานอีกแล้วหรือไง...เจ้านาย” คนที่ถูกเรียกขานว่าเจ้านายเงยหน้าขึ้น สบกับดวงตาสีเขียวกระจ่างใสแล้วพูดขึ้นว่า

“กลับมาแล้วหรือไมล์ คราวนี้นายไปนานหน่อยนะ” ไมล์เอล เดอ กูลนึ่ง หัวเราะขึ้นมาเบาๆ ตามประสานอารมณ์ดีก่อนจะเดินเข้ามานั่งตรงข้ามกับคนเป็นทั้งคู่หูและเจ้าชีวิต (กัลฐิตา, 2553ง, น. 5)

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องการเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการใช้การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจใคร่รู้ว่าเรื่องราวที่เปิดเรื่องกำลังดำเนินเรื่องนั้นเป็นแบบไหน เกิดขึ้นที่ใด สถานที่ใด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะสอดคล้องกับเหตุการณ์อื่นๆ ที่จะตามมาหรือสัมพันธ์กับเรื่องราวที่จะต้องดำเนินต่อไป ซึ่งการเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์เป็นการทำให้อ่านมีความตื่นเต้นและลุ้นไปกับเรื่องราวที่กำลังดำเนินไปอยู่ในขณะนั้น

3) การเปิดเรื่อง โดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร คือ การบรรยายถึงลักษณะบุคลิกของตัวละคร ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง จะเป็นการบรรยายบุคลิกตัวละครที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในตัวละครนั้น ซึ่งจะเป็นการบรรยายถึงจุดเด่น หน้าตา การกระทำของตัวละคร หรือลักษณะเด่นของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความจดจำ และสนใจในตัวละครว่าจะมีเรื่องราวหรือเหตุการณ์อะไรที่เกี่ยวกับตัวละครนั้นต่อไป จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร ซึ่งได้ปรากฏในเรื่องราวของนวนิยายดังต่อไปนี้

เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เล่ม 3 ภาค นคราเซวิน่าคือหนึ่งเดียว

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการบรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละครผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ต้องลุกออกจากเตียงไปอย่างเงิบๆ โดยที่ไม่

ต้องการให้คนที่นอนด้วยกันรู้สึกตัว ซึ่งจากการบรรยายสามารถเห็นได้ว่าผู้หญิงคนนี้รักผู้ชายคนที่นอนอยู่บนเตียง เพราะเธอไม่ได้ต้องการให้เขาตื่นมารับรู้ในสิ่งที่เธอกำลังจะทำต่อไป ดังข้อความต่อไปนี้

...จุดสิ้นสุดของความมืดอยู่ที่ใดการเริ่มต้นของแสงสว่างอยู่ตรงไหนแสงและเงาอยู่คู่กันฉันใดใจสองเราจะมีพรากจากกัน...

ร่างโปร่งของหญิงสาวเคลื่อนตัวลงจากเตียงอย่างเงียบงัน หญิงสาวจัดการใส่เสื้อผ้าที่กองอยู่ที่พื้นอย่างรวดเร็วเสียงสวมเสื้อผ้าทำให้ร่างอีกร่างที่นอนอยู่บนเตียงขยับ ไบหน้า นวลหันกลับมามองอย่างตกใจก่อนจะผ่อนลมหายใจเมื่อเห็นว่าคนๆ นั้นเพียงเปลี่ยนท่านอนเท่านั้น แต่เพื่อความไม่ประมาทลำแสงสีเงินยวงอันอ่อนโยนจึงพุ่งออกจากมือของเธอ ไปสู่เขาให้ช่วงเวลาแห่งการหลับไหลของเขายาวนานขึ้น เขาชายหนุ่มที่มีไบหน้าอันหล่อเหลาผมสีดำขลับสะท้อนแสงจันทร์ ร่างบางทรุดลงข้างเตียงสองมือเอื้อมคืบมือของฝ่ายตรงข้ามมาแนบไบหน้าอย่างรักใคร่ดวงตาสีนิลคูหมองเศร้าเหมือนคนที่ได้ตัดสินใจอะไรบางอย่างไปแล้วมือเรียวเอื้อมมือไปลูบไบหน้าของเขาอย่างเบาเหมือนจะปลอบประโลม และเหมือนจะขอโทษ (กัลจิตตา, 2553ค, น. 5)

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการใช้การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ และจดจำในลักษณะบุคลิกของตัวละครนั้น ซึ่งจะเป็นตัวละครสำคัญในการดำเนินเรื่องราวต่อไป เมื่อผู้อ่านได้สนใจและจดจำตัวละครนั้นแล้ว ก็จะทำให้ผู้อ่านรอคอยที่จะอ่านเรื่องราวของตัวละครนั้นต่อไปอย่างสนใจใคร่รู้

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล โครงสร้างและองค์ประกอบของโครงเรื่อง ในเรื่องการเปิดเรื่อง (Beginning) นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนได้มีการเปิดเรื่องอยู่ 3 แบบ คือ

- 1) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ เพราะผู้เขียนต้องการเพิ่มความสนใจให้กับผู้อ่าน โดยจะเน้นในเรื่องของฉากที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติเพื่อเป็นฉากที่ใกล้ตัวผู้อ่าน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวต่อไป
- 2) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่นั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร
- 3) การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร ผู้เขียนได้บรรยายลักษณะบุคลิกของตัวละครเพื่อให้ผู้อ่านสนใจและจดจำตัวละครสำคัญในการดำเนินเรื่อง

4.2.1.2 ตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action)

ตอนดำเนินเรื่อง คือ ตอนที่ต่อมาจากการเปิดเรื่อง โดยในขั้นตอนนี้ผู้เขียนจะมีการสร้างข้อขัดแย้ง ปมปัญหา อุปสรรค หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่สำคัญในเรื่องราว เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจ จากนั้นผู้เขียนก็จะค่อยๆ คลี่คลายปัญหาหรือข้อขัดแย้งนั้นออกมา โดยเป็นการคลี่คลายปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างสมเหตุสมผลและชัดเจน เพื่อตอบข้อสงสัยต่างๆ ที่ผู้อ่านเจอ ปัญหาหรือปมขัดแย้งในแต่ละเรื่อง เมื่อผู้เขียนคลี่คลายปัญหาได้ดีแล้ว ก็จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึคดีและมีความสุขกับการดำเนินเรื่องที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมา ในตอนดำเนินเรื่องผู้เขียนก็จะมีการสร้างเรื่องราวความขัดแย้งขึ้นมา โดยจะเป็นความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นกับตัวละครของเรื่องกับคู่กรณี หรือสิ่งต่างๆ ภายในเรื่อง โดยผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นเรื่องความขัดแย้งที่เกิดในงานนวนิยายของผู้เขียน แบ่งออกได้ 3 ลักษณะ คือ 1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (Man Against Man) 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (Man Against Environment) และ 3) ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (Nab Against Himself)

จากการศึกษาเรื่องความขัดแย้งที่ผู้เขียนใช้ในนวนิยายของตนเอง ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นความขัดแย้งข้างต้น ได้ดังนี้

1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (Man Against Man) คือ ความขัดแย้งที่เกิดมาจากมนุษย์กับมนุษย์ อาจจะเป็นความขัดแย้งที่อยู่คนละฝ่าย ขัดแย้งด้วยความคิดเห็นไม่ตรงกัน ไม่ชอบการกระทำของคู่กรณี ไม่ถูกชะตา หรือขัดใจต่อพฤติกรรมต่างๆ ที่คู่กรณีแสดงออกมา โดยความขัดแย้งนี้อาจเป็นการขัดแย้งในด้านของการทะเลาะแวง การโต้เถียง ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่ไม่รุนแรงมากจนเกิน ไปนัก สามารถหาทางคลี่คลายปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้น จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ความขัดแย้งที่เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ดังข้อความต่อไปนี้

“โอ๊ย นายอีกแล้วนะ ทำไมไม่หัดเดินให้ดีๆ บ้าง” เฟมีลเหลือบสายตาไปตามเส้นผมที่ติดอยู่ที่เข็มกลัดของเขา เมื่อเห็นลิโอขยับนิ้ว จึงร้องเสียงแหวออกไปทันที

“อย่าแม้แต่จะคิดนะ คราวที่แล้วนายทำผมฉันทันลงไปตั้ง 2 นิ้ว คราวนี้ถ้านายเตะต้องมันฉันฆ่านายแน่”

ลิโอถอนหายใจ ยักไหล่อย่างจนปัญญา “แล้วจะให้ทำไง”

“นั่นเอาออกเอง” เฟมีลเอื้อมมือไปเกาะผมอย่างเบา มือ ทั้งสองยืนอยู่ตรงกลางระเบียง ลิโอจึงจับไหล่เฟมีลค้นตัวเธอมาหลบด้านหลัง ขณะที่เฟมีลกำลังตั้งใจเกาะผมอยู่ ไม่ลืมหือโอกาสขอโทษแทนเพื่อนเสียเลย (กัลจิตตา, 2553ก, น. 84)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เฟมีลและลีโอ เกิดความขัดแย้งในด้านความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งเป็นการขัดแย้งที่ไม่รุนแรงมากนัก โดยเป็นการขัดแย้งในด้านของการทะเลาะเบาะแว้งที่สามารถคลี่คลายปัญหาได้ เช่น ที่เฟมีลจะแกะหม้อออกเองและไม่ลี้ภัยโอกาสขอโทษแทนลีโอ

2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (Man Against Environment) คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครของเรื่องกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัวละคร เช่น สภาพทางธรรมชาติ สภาพแวดล้อมทางด้านสังคม ความคิด ดินฟ้าอากาศ หรือสภาพแวดล้อมจากอำนาจบีบบังคับจากภายนอกที่ตัวละครพบเจอ จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม ดังข้อความต่อไปนี้

เราสงสัยมาตั้งแต่มาสเตอร์วาทริสอนแล้วว่า ทำไมถึงได้เน้นเรื่องธารน้ำนัก ถ้าเราจำไม่ผิดทางที่ซัคสายน้ำเข้ามาที่ธารน้ำนี้จะต้องอยู่ทางนี้แน่ๆ เฟมีลเคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ จนมาสุดที่จุดจุดหนึ่งกระแสน้ำก็เบาบางลง

เป็นไปไม่ได้ที่นี่ น่าจะมีน้ำ ประตูน้ำหรือไม่มีก็มิใช่โมงค์ใต้น้ำแน่ๆ ทำไมหาไม่เจอเฟมีลลองดำลึกลงไปถึงก้น ความมืดทำให้ทัศนวิสัยของเฟมีลไม่ดีนัก จึงใช้มือคลำแทนเวลาผ่านไปซัคพัก เฟมีลก็เจอสิ่งที่หาจนได้เชือกปลายนี้วุ้นขึ้นแสงสีแดงสดปรากฏขึ้นเพื่อส่งสัญญาณให้เพื่อนอีก 4 คนที่ออกค้นหาพร้อมกับเขอมารวมตัวกัน

เมื่อมากันครบเฟมีลก็ซึ้งลไปที่ที่เจอ แล้วทำท่าจะลงมือแต่ลีโอรี้งแขนเธอไว้ก่อนแล้วส่งสัญญาณให้ขึ้นไปข้างบน (กัลจิตา, 2553ข, น. 183)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เฟมีลมีความขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมที่เจอ เนื่องจากตอนแรกเฟมีลคิดว่าที่ตรงนั้นต้องมีประตู หรือมีอุโมงค์แน่ๆ แต่พอเฟมีลเข้าไปแล้วกลับไม่พบ เฟมีลจึงดำลึกลงไปอีก เพื่อที่จะค้นหาประตู หรืออุโมงค์นั้น ซึ่งเฟมีลก็ได้เจอสิ่งที่ตามหาจากเรื่องราวนี้ทำให้รู้ว่าสภาพแวดล้อมที่เฟมีลแนใจว่าจะต้องเจออุโมงค์หรือประตู แต่ความเป็นจริงกลับไม่เจอ จึงทำให้รู้ถึงการขัดแย้งระหว่างเฟมีลกับสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น

3) ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (Nab Against Himself) คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับความนึกคิดของตัวเอง ที่เป็นความขัดแย้งที่อยู่ในจิตใจ เป็นการต่อสู้กับความคิดของตัวเอง เป็นการต่อสู้กับความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หรือต่อสู้กับความสงสัยที่เกิดขึ้นในจิตใจของตัวเอง ซึ่งความขัดแย้งนี้จะเป็นความขัดแย้งต่อตัวเองเท่านั้น จะไม่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม

ภายนอก อำนาจบีบบังคับภายนอก หรือตัวละครอื่นๆ ในเรื่อง ซึ่งความขัดแย้งนี้เป็นความขัดแย้งที่ตัวละครสามารถหาทางออกของความขัดแย้งนั้นได้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง ดังข้อความต่อไปนี้

โยรายังคงหัวเราะต่อเนื่องไปเหมือนจะยั่วให้อีกฝ่ายโกรธยิ่งขึ้น เมื่อเห็นว่าคนถูกยั่วง่ายจะ
ถูกหนีจึงหยุด

“นายสงสัยว่าฉันได้อะไรจากที่นี่ หรือสงสัยว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ล่ะ โห่ ไม่ต้องมา
ทำตาขวางอย่างนั้นเลยนะ นายนี้ไม่มีอารมณ์ขันเอาเสียเลย”

บาร์นยังคงยื่นจ้องมองเพื่อนร่วมงานด้วยสายตานิ่งโดยไม่พูดอะไร

“ฉัน...คิดมาตลอดว่า ทำไมเชวิน่าถึงได้อยู่อย่างสงบ ในเมื่อมีหลายสิ่งหลายอย่างที่
สามารถก่อสงครามขนาดย่อมได้เลย โอเค เรื่องเมื่อสองปีก่อนทำให้เราเข้าใจเรื่องพวกนี้ได้
บ้าง แต่มันไม่ทั้งหมด...” พอโยราเริ่มพูด บาร์นจึงนั่งลงฟังอย่างตั้งใจ

“นายไม่คิดบ้างหรือว่า เชวิน่ากับเซกันสามารถยับยั้งพลังจากธรรมชาติได้
เหมือนกัน” (กัลฐิตา, 2553จ, น. 31)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า บาร์นเกิดความขัดแย้งขึ้นภายในจิตใจของ
ตัวเองอยู่ตลอดเวลาเลยว่า ทำไมเชวิน่าถึงสงบขนาดนี้ ทั้งที่ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเชวิน่ามีพลังมาก
ขนาดนั้น เป็นพลังที่สามารถจะทำอะไรก็ได้ จะก่อสงครามก็ย่อมได้ จะตั้งตนเป็นผู้มีอำนาจก็ได้ แต่
ทำไมคนในเชวิน่าจึงไม่ทำสงคราม ไม่ทำร้ายกันเลย ซึ่งแตกต่างจากเซกันเหลือเกิน ที่เซกันแต่ละคน
มุ่งแต่ที่ทำลายโลก ไม่เหมือนคนในเชวิน่าที่มุ่งแต่พัฒนาโลก ปกป้อง โลกของตนเองอยู่เสมอ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับตอนดำเนินเรื่อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า
ผู้เขียนมีการใช้ความขัดแย้ง โดยเป็นการสร้างความขัดแย้งเพื่อทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปด้วยความ
สนุกสนาน เพื่อให้ผู้อ่านรอคอยที่จะอ่านว่าจะเกิดความขัดแย้งอะไรขึ้นอีก โดยผู้วิจัยสามารถสรุป
ประเด็นเรื่องความขัดแย้งที่เกิดในงานนวนิยายของผู้เขียน แบ่งออกได้ 3 ลักษณะ คือ

1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (Man Against Man) ผู้เขียนได้ใช้
ความขัดแย้งนี้ โดยสะท้อนในเรื่องของการทะเลาะ ความคิดไม่ตรงกัน โดยความขัดแย้งนี้สามารถ
แก้ไขปัญหาได้

2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม (Man Against
Environment) ผู้เขียนได้ใช้ความขัดแย้งนี้โดยสะท้อนในเรื่องของการที่ตัวละครขัดแย้งกับตัวเอง
และสภาพแวดล้อมรอบกายที่ไม่แน่ชัด ที่มีการเปลี่ยนแปลง

3) ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (Nab Against Himself) ผู้เขียนได้ใช้ความขัดแย้งนี้ โดยสะท้อนในเรื่องของการที่ตัวละครมีการขัดแย้งเกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวเอง ที่ยังคงไม่สามารถหาคำตอบความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจของตัวเองได้

4.2.1.3 จุดวิกฤตของเรื่อง (Climax)

จุดวิกฤตของเรื่อง คือ จุดสุดยอดของเรื่อง เป็นจุดที่ได้รับความสนใจและดึงดูดมากที่สุดจากผู้อ่าน ซึ่งเป็นจุดที่ความขัดแย้งหรือปัญหามาถึงทางตัน ตัวละครไม่สามารถหาทางหลีกเลี่ยงปัญหาหรืออุปสรรคที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาได้ ตัวละครจะต้องเผชิญหน้ากับข้อขัดแย้งเหล่านั้น ต้องหาทางแก้ไขให้ได้ โดยเรื่องราวก็จะดำเนินมาถึงจุดที่แตกหักเป็นเรื่องราวที่ตัวละครจะต้องทำการตัดสินใจต่อชะตาชีวิต เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในนวนิยาย เป็นจุดที่ผู้อ่านมีความตื่นเต้น ลุ้นระทึก และเอาใจช่วยตัวละครให้ผ่านพ้นปัญหาเหล่านั้นไปให้ได้ จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้เขียนจุดวิกฤตของเรื่องไว้ในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“ทำไมผมกับตาของเธอถึงเป็นสีแดง”

“เคร่ง!! เลียงส้อมในมือของเฟมีลกระทบจาน เฟมีลรีบเอามือสาางผมขึ้นมาดู แดงทำไมกลับไปเป็นสีแดงอีกแล้วละ เฟมีลก็มมองหน้าตัวเองที่สะท้อนจากถาด ตาก็เหมือนกัน เฟมีลลืมตาขึ้นมองลิโอ ก็เห็นเขาจ้องมองด้วยแววตาที่ค้นหา

“นายเห็นตั้งแต่เมื่อไร”

“ตั้งแต่ตอนล้ม ตอนแรกก็สงสัยว่าทำไม โคนผมถึงเป็นสีแดง แล้วมันก็แดงขึ้นเรื่อยๆ”

เฟมีลวิ่งไปกับคำอธิบาย และยังใจหายวาบเมื่อได้ยินคำถามต่อมา

“เธอเป็นเด็กธาตุไฟใช่ไหม”

“นาย...นายรู้” เสียงของเฟมีลตะกุกตะกัก เขาไม่รู้ ทำไงดี คุณลุงบอกว่าคนที่นี้รังเกียจ ถ้า ถ้านายนี้เอาไปป่าวประกาศ ตายแน่

“สงสัยตั้งแต่...ช่างมันเถอะ ไม่ต้องตกใจ ฉันไม่เอาไปบอกใครหรอก” (กัลฐิตา, 2553ก, น. 106-107)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า จุดวิกฤตนี้เป็นจุดวิกฤตที่เกิดขึ้นเนื่องจากเพื่อนของเฟมีลถูกไฟอนุชการครอก ซึ่งทำการรักษาด้วยยาสมุนไพรไม่ได้ เพราะเขาจะทนพิษบาดแผลไม่

ไหว จึงจะต้องทำการรักษาด้วยมนตราที่ต้องใช้ลีโอและเฟมีลร่วมมือกันในการรักษา โดยลีโอเล่นไวโอลิน เฟมีลเล่นเปียโน โดยการรักษานั้นก็ผ่านพ้นไปด้วยดี แต่เฟมีลพลังกลับอ่อนลง และเมื่อพลังอ่อนลง จึงไม่สามารถปกปิดผมสีแดงของตัวเองได้อีกต่อไป

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องจุดวิกฤติของเรื่อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการกำหนดจุดวิกฤติในนวนิยายของตัวเอง เพื่อให้นวนิยายของตัวเองน่าสนใจ มีปมให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย มีเรื่องราวที่ทำให้ผู้อ่านลุ้นไปกับตัวละคร หรือทำให้ผู้อ่านเอาใจช่วยตัวละครนั้นๆ ให้ผ่านพ้นจุดวิกฤติไปได้

4.2.1.4 จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action)

จุดคลี่คลายของเรื่อง คือ จุดที่สืบ தொடต่อมาจากจุดวิกฤติที่ตัวละครมาถึงทางตัน หรือหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านั้นไม่ได้แล้ว ผู้เขียนก็จะค่อยๆ ทำการคลี่คลายปมปัญหา เจื่อนำ ข้อขัดแย้งต่างๆ ที่ผู้เขียนสร้างไว้ออกมา โดยเรื่องราวจะลดความตึงเครียด ลดความกดดัน ไปสู่จุดที่ผ่อนคลายและปลดปล่อยอารมณ์ได้ และสามารถคลี่คลายปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่ผู้เขียนสร้างขึ้นไว้ได้อย่างดี จากการศึกษามูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้เขียนจุดคลี่คลายของเรื่องไว้ในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

ความเงิบเข้าครอบงำคนทั้งสี่ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน เพื่อนทั้งสามตกใจกับเรื่องที่รับรู้ ส่วนเจ้าตัวเงิบเพราะกังวล อุตส่าห์หาเพื่อนได้ เฮ้อ แย้ง สงสัยต่อไปคงจะต้องไปไหนคนเดียวอีกแล้ว

“เฟ...มีล เธอเป็นเด็กธาตุหรือ มิน่า...นี่ เธอธาตุอะไร ธาตุแสงหรือเปล่า เธอถึงมีพลังมากขนาดนั้น” รีเนลถามขึ้นอย่างสนใจจนเฟมีลตะลึง มอริลหัวเราะออกมากับท่าทางที่เหวไปของเฟมีล

“พวกเธอไม่เกลียดฉันหรือ คุณลุงบอกว่าชาวเซวีเรียนเกลียดเด็กธาตุไม่ใช่หรือ” เฟมีลเอ่ยขึ้น

“บ้า แค่ตกใจนิดหน่อยเท่านั้น ก็ไม่ค่อยได้เจอเด็กธาตุตัวจริงเท่าไร” เซเลน่ายิ้มให้พร้อมกับจับมือเฟมีลไว้

“ไอ้ เรียงจบแล้วยังเข้าใจผิดอีกละก็ต้องให้มาสเตอร์เผาตำราแล้วละ” มอริลเอ่ย เฟมีลโผล่เข้ากอดเพื่อนทั้งสามคน (กัลฐิตา, 2553ก, น. 256)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เรื่องราวที่ปรากฏนั้นเป็นจุดคลี่คลายปัญหาของเฟมีล ที่ปกปิดทุกคนเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเองที่เคยอยู่ที่มหานครเซเวน เนื่องจากเฟมีลเป็นเด็กธาตุ มีสีผมสีแดง มีพลังพิเศษ ซึ่งจุดนี้เมื่อเรื่องราวได้คลี่คลายออกแล้ว จึงทำให้เฟมีลรู้ว่าทุกคนที่อยู่รอบข้างตัวเองไม่รังเกียจที่ตนเองเป็นเด็กธาตุ ยินดีที่จะเป็นเพื่อนกับเฟมีล มีความเข้าอกเข้าใจ และไม่ได้ตีตัวออกห่างเฟมีลไปไหน

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องจุดคลี่คลายของเรื่อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนเมื่อมีการกำหนดจุดวิกฤตแล้ว ผู้เขียนยังมีการคลี่คลายปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องราวได้อย่างลงตัว ทำให้ผู้อ่านคลี่คลายความสงสัย และมีความสุขเมื่อปมต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้รับการคลี่คลาย และยังทำให้ผู้อ่านพร้อมที่จะเปิดไปอ่านในเรื่องราวๆ ต่อไปอีกด้วย

4.2.1.5 ตอนจบเรื่อง (Ending)

ตอนจบเรื่อง คือ ตอนจบของเรื่องราวที่ดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบ ปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่ผู้เขียนสร้างไว้ก็ได้รับการคลี่คลายได้อย่างลงตัว ตอบความสงสัยของผู้อ่าน โดยผู้เขียนบางคนก็ใช้ตอนจบเรื่องที่มีความสุข ความสมหวัง บางคนจบเรื่องด้วยความเศร้าหันทน บางคนจบเรื่องด้วยการทิ้งปมปัญหาให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยและค้างคาใจ หรือให้เดาตอนจบของเรื่องด้วยตนเอง บางคนก็จบเรื่องด้วยความคาดไม่ถึง มีการหักมุมของเรื่องราวตอนจบของเรื่อง จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้เขียนตอนจบของเรื่องแบบมีความสุข ความสมหวัง (Happy Ending) ดังข้อความต่อไปนี้

เสียงประตูห้องนอนถูกเปิดออกตามด้วยเสียงฝีเท้าที่มั่นคงซึ่งพยายามเดินไม่ให้รบกวนอีกฝ่าย เพียงไม่นานเสียงอีกข้างก็ยุบลงพร้อมกับร่างสูงเจ้าของเรือนผมดำสนิท เขานั่งลงพิงหัวเตียง มือหนักขึ้นลูบหน้าผากมนเพื่อปิดรอยยิ้มที่ปรกหน้าเธออยู่ไป

ก่อนจะส่งจูมูกลงสู่ความหอมจากแก้มนวลของคนที่เขานอนอยู่เบื้องหน้าอย่างหนักหน่วงเหมือนจะเรียกร้องให้อีกฝ่ายล้มตาค้างขึ้นมาองตน พอใบหน้านวลสัมผัสสรสอันอ่อนหวานของริมฝีปากอิมลิซิมปุระเรือนั้น หน้าผากมนทั้งสองฝานสัมผัสกันเสียงกระซิบแผ่วเบาดังจากริมฝีปากน้อยๆว่า

“...กลับมาแล้วหรือ...” เพียงแค่นั้นใบหน้าที่ยังมั่งนึ่งเฉยเสมอที่ประดับไปด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่น เสียงนุ่มนวลของชายหนุ่มตอบกลับมาว่า

“อือ...ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ และอรุณสวัสดิ์” (กัลฐิตา, 2553จ, น. 534)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เป็นตอนจบของเรื่องที่มีความสุข มีความอบอุ่น ในเรื่องของความรัก ครอบครัว การรอคอยคนรักกลับมาบ้านอย่างมีความสุข ซึ่งเป็นเรื่องราวตอนจบของเฟมิลและลิโอ ที่เมื่อได้กลับบ้านมาแล้ว ก็จะพบกับคนรักที่รอคอยการกลับบ้านหลังจากที่ทำงานเสร็จในแต่ละวัน โดยเป็นเรื่องราวที่อบอุ่น สงบ มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยบ้านและคนรัก คือ สถานที่ที่พักผ่อนที่มีความสุขที่สุดของลิโอกับเฟมิล แล้วทั้งคู่ก็อยู่ด้วยกันด้วยความรัก ความเข้าใจ และความสุขตลอดไป ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“เมื่อพี่เป็นสื่อ พี่ไม่ต้องการให้ตัวเองเป็นคนสร้างภาพลักษณ์ หรือความทรงจำ หรือคติอะไรสักอย่างในหัวคนอ่าน เพราะพี่เชื่อว่า ความทุกข์ หรือ Negative Thinking ไม่เคยช่วยอะไรเราได้เลย แต่ความสุขช่วยเรา ความสุขช่วยให้เรามองเห็นแสงสว่างได้ในความมืด สามารถทำให้เรามีกำลังใจสู้ สามารถทำให้เราโอบกอดใครสักคนได้แม้กระทั่งเวลาเราเสียใจ เมื่อเราร้องไห้เสร็จเราก็ต้องหยุด เพราะเราสามารถมีความสุขได้ เตือนตัวเองว่าเราต้องมีความสุข เพราะความสุขสามารถช่วยคนได้เยอะมากกว่า... แนวคิดนี้เป็นแค่แนวคิดที่คนบางคนบอกว่า เป็นแนวคิดโลกสวย ที่ไม่มีทางพบเจอเรื่องแบบนั้นหรอก ในความเป็นจริงคุณไม่เคยสังเกตตัวเองหรือ ว่าบางครั้งร่างกายก็ต้องการ Shutdown ตัวเอง เพราะทำไมคนที่เสียใจมากๆ ต้องหลับ หรือหมดสติ เหตุผลง่ายๆ เลย คือ เพราะร่างกายรับไม่ไหว ในเมื่อสมองและสมาธิของตัวเองไม่ Shutdown ร่างกายจึงต้อง Shutdown ตัวเอง พอคุณฟื้นขึ้นมาใหม่ความทุกข์ที่คุณได้รับมันก็จะไม่เหมือนเดิมแล้ว มันจะน้อยลง มันจะน้อยลงเรื่อยๆ เพราะสมองจะลืม” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้และจากวิเคราะห์เรื่องตอนจบเรื่อง ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน เป็นนวนิยายแฟนตาซี ที่ผู้เขียนทำการจบเรื่องแบบมีความสุข ความสมหวัง (Happy Ending) เพื่อให้ผู้อ่านมีความสุขไปพร้อมกับเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั่นคือผู้เขียนต้องการสื่อให้ทุกคนที่อ่านนวนิยายของผู้เขียนมีความสุขที่ได้อ่าน ที่ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ไปกับตัวละคร เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยาย และผู้เขียนเป็นคนที่คิดบวกอยู่เสมอ ผู้เขียนต้องการให้นวนิยายของตนเองเป็นนวนิยายที่มอบความสุข มอบกำลังใจ มอบพลังให้กับผู้อ่าน

4.2.2 แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่อง คือ แนวคิดหลักที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดหรือสื่อสารมายังผู้อ่าน โดยเป็นแนวคิดหรือคำสอน คติ หรือปรัชญา หลักการดำเนินชีวิต แนวทางหรือกฎเกณฑ์ของการใช้ชีวิต โดยผู้เขียน

จะนำเสนอออกมาให้ผู้อ่านรับรู้ ซึ่งอาจเป็นแนวคิดที่ผู้เขียนคิดขึ้นหรือค้นพบด้วยตนเอง หรือเป็นแนวคิด คติ คำสอน ที่ผู้เขียนใช้ในชีวิตจริงของผู้เขียน โดยอาจเป็นแนวคิดในด้านของความอารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรม แนวคิด หรืออื่นๆ เช่น ความรัก ความรับผิดชอบ ความเสียสละ ความเกลียด ความปรารถนา ความโลภ ความเศร้า เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนต้องการนำเสนอแนวคิดหลักของเรื่องในด้านของความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ดังข้อความต่อไปนี้

“ไหนดายลอบอกเหตุผลที่ฉันต้องไปฝ่าภูเขาไฟมรณะลูกนั้นมาซิ” เฟมิลพูดพลางเอามือ กอดอก อักคาซึ่งตอนนี้เป็นหนุ่มหล่อคนหนึ่งยื่นมองออกไปสุดลูกหูลูกตาในโลกความฝัน ของเธอ สีแดงเพลิงของภูเขาเบอร์เคิร์นจำลองที่อยู่เบื้องหน้าฉาบใบหน้าขาวบริสุทธิ์ กลายเป็นสีเดียวกัน

“อักคา อย่ามาทำเป็นเงียบนะ ฉันจะไม่ทำอะไรถ้าไม่มีเหตุผลพอ”

“เหตุผลมีมากมายนะเฟมิล อย่างแรก คุณรับปากท่านไลบัสแล้วไม่ใช่หรือ เหตุผล ที่สอง คุณคือผู้ถือครองอัญมณีเตโชปึกษา สาม คุณต้องเข้ารับการทดสอบเป็นเจ้าวิหคไฟ สี่ คุณจะทำหน้าที่องค์รัชทายาทซีซานินได้ไม่สมบูรณ์หากไม่ผ่านการทดสอบนี้ และเหตุผล สุดท้าย การที่คุณจะสลายพันธนาการที่ผูกมัดพ่อกับแม่คุณ ได้ต้องเป็นเจ้าวิหคไฟ” คนเงียบ กลับร่ายยาวจนคนฟังแทบเข้าอ่วมกับเหตุผลมากมายก่ายกองนั้น”

“จริงหรือที่ฉันจะปลดพันธนาการนั้นได้” เฟมิลพูดเสียงเบาอย่างไม่เชื่อ ความฝัน จะเป็นจริงจากมือของเธอจริงๆ หรือ

“ครับ ถ้าหากว่าผ่านและได้เป็นเจ้าวิหคไฟ” (กัลจิตา, 2553ค, น. 240-241)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเฟมิล ที่ต้องทำการฝึกฝนการใช้พลัง เพื่อการเข้าทดสอบการเป็นเจ้าวิหคไฟ เพื่อพ่อแม่ของตนเอง เพื่อรักษาคำสัญญาที่เคยพูดไว้ ซึ่ง เรื่องราวเหล่านี้ทำให้รู้ว่า เฟมิลมีภาระหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ ที่ไม่มีใครสามารถมาทำแทนเฟมิลได้ ซึ่งเฟมิลก็รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองได้เป็นอย่างดี ขยันในการฝึกฝนการใช้พลังต่างๆ จนมีการพัฒนาที่ดีขึ้น จึงทำให้รู้ว่าเฟมิล เป็นคนที่ยอมรับในหน้าที่ที่ตัวเองต้องรับผิดชอบได้ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียน ต่อไปนี้

“แก่นเรื่องของนวนิยายที่พี่แต่ง คือ เราพูดถึงหน้าที่ เราพูดถึงความฝัน พูดถึงความขัดแย้ง ดี แพ้ความจริง แต่ลดดิกรีความรุนแรง โดยใช้ภาพสะท้อนแห่งความเหมือน... ซึ่งบางครั้ง คนเราก็ไม่สามารถเลือกจะทำในสิ่งที่ตัวเองชอบได้ และบางครั้งเราก็ต้องปล่อยสิ่งที่เรา

ชอบให้ลอยจากไป เพราะเรามีหน้าที่ที่ต้องทำ ในอะไรบางอย่าง ซึ่งมันเป็นเรื่องที่คุณอื่นทำแทนไม่ได้ ในโลกใบนี้คนเราที่เกิดมามีหน้าที่ของตัวเองทั้งหมด แต่มันเป็นหน้าที่กับอะไรเท่านั้นเอง เหมือนพี่เป็นลูกที่ต้องดูแลพ่อแม่ หน้าที่ของพี่ก็ต้องดูแลพ่อแม่ พี่อาจจะไม่ชอบในบางอย่าง แต่ทุกอย่างมันจะบรรจบกับคำที่ว่า คุณต้องมีหน้าที่ที่ต้องทำ แต่คำว่าหน้าที่ของพี่จะไม่ทำตามหน้าที่แบบขอไปที มันคือทั้งหมดที่เรามี ซึ่งถ้าทุกคนรู้ว่าเรามีหน้าที่อะไร แม้จะชอบหรือไม่ชอบ คุณทำเท่าที่ตัวเองมี วันที่คุณนอนหลับ หรือตาย หรือวันที่ต้องลาจากสิ่งที่คุณต้องทำสิ่งนี้ไป คุณจะไม่มีเกิดข้อกังขาแล้วจะไม่เกิดความเสียใจ พี่แค่อยากให้เด็กหลายๆ คนที่อ่านงานพี่ ซึ่ง ณ เวลานั้น หลายๆ คนทำงานแล้ว อ่านนิยายแล้วได้เรียนรู้ว่า เมื่อคุณมาอยู่ที่ชีวิตการทำงาน มันจะมีคำว่าหน้าที่ และคำว่าหน้าที่มันก็ไม่เหมือนกับที่เราดูหนัง หรือไม่ชอบดูหนัง ที่ไม่ชอบก็จะเดินออกจากโรงได้ แต่หน้าที่คือ คุณต้องดูแลงาน การดูหนังถ้าคุณจะออกมาตอนไหนมันก็จะมีความที่คุณสามารถออกมาได้ แต่หน้าที่คุณเลือกที่จะไม่ออกมาหลังจากนี้คุณห้ามบ่นแล้ว เพราะในระหว่างที่คุณมีโอกาสเลือกที่จะออกหรือไม่ออก นั้นหมายความว่า คุณยอมรับ ข้อดี ข้อเสีย หรือสิ่งที่คุณต้องทำ ในหน้าที่การงานนั้นแล้ว” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการวางแผนเรื่องที่จะชัดเจนมากในการที่กล่าวถึงหน้าที่ที่ตัวเองต้องรับผิดชอบถึงแม้จะเป็นสิ่งที่ไม่ต้องการที่จะทำตาม ซึ่งเมื่อเรามีหน้าที่แล้วเราก็ต้องทำตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ทำให้เต็มที่ พยายามให้ดีที่สุด อาจจะไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่อาจจะเพื่อคนที่เรารัก หรือรักเราก็ได้

จากการศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์เกี่ยวกับแก่นเรื่อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า แก่นเรื่องที่ผู้เขียนนำมาใช้สะท้อนในเรื่องราวของความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง โดยต้องทำให้ดีที่สุด ทำให้เต็มที่ เพื่อตัวเอง เพื่อนคนที่รัก และรักคุณ ถึงแม้ว่าจะชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาหรือไม่ก็ตาม ก็จะต้องทำสิ่งนั้นออกมาให้ดี เพื่อที่จะไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง

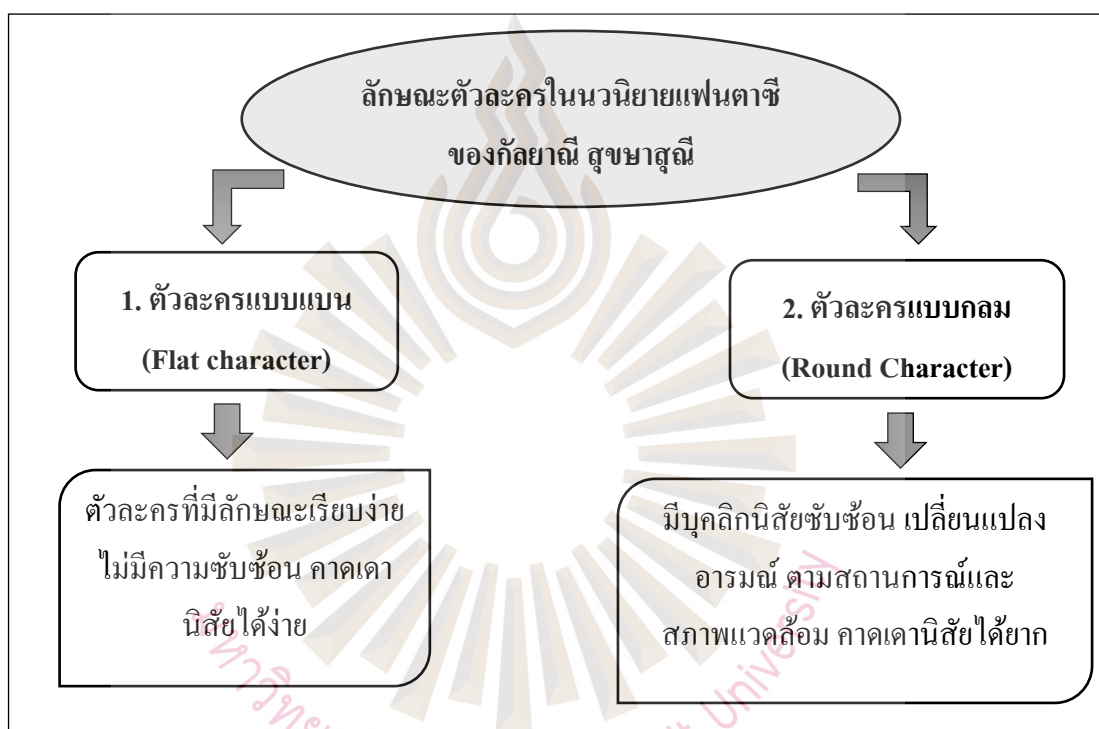
4.2.3 ตัวละคร (Character)

ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้เขียนสมมติหรือกำหนดขึ้น เพื่อให้เป็นคนที่ดำเนินเรื่องหรือเหตุการณ์ในนวนิยาย โดยจะเป็นตัวละครที่เป็นมนุษย์หรือไม่ใช่มนุษย์ก็ได้ ซึ่งตัวละครที่ไม่ใช่

มนุษย์ผู้เขียนอาจกำหนดให้เป็นสัตว์ สิ่งของ วัตถุ ต้นไม้ หรือสิ่งอื่นๆ ให้มาเป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องราวของนวนิยาย โดยผู้เขียนจะใส่ใจความนึกคิด ความมีชีวิต พฤติกรรม การกระทำให้เหมือนกับมนุษย์ จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้การสร้างตัวละคร 2 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

4.2.3.1 ตัวละครแบบแบน (Flat character)

4.2.3.2 ตัวละครแบบกลม (Round Character)

รูปที่ 4.4 ลักษณะตัวละครในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี

จากข้อมูลการสร้างตัวละครข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยสามารถอธิบายตามประเด็นข้างต้น (รูปที่ 4.4) ได้ดังต่อไปนี้

4.2.3.1 ตัวละครแบบแบน (Flat character)

ตัวละครแบบแบน คือ ตัวละครที่เรียบง่าย มีความมั่นคงทางอารมณ์ ไม่มีความซับซ้อน เคาทางอุปนิสัยหรือบุคลิกได้ง่าย เป็นตัวละครที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ยึดมั่น ซื่อตรง เป็น

คนดีก็จะดีตลอดไป ไม่วอกแวกกับสิ่งไม่ดี ยึดมั่นถือมั่น เป็นตัวละครที่ไม่คิดมาก มองโลกในแง่ดี มีพลังและกำลังใจในการดำเนินชีวิต มีจิตใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ซึ่งตัวละครแบบนี้ผู้เขียนมักจะเขียนในด้านเดียวของชีวิตมนุษย์ออกมาเท่านั้น ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“เฟมิล คือ ตัวละคร ที่อ่านแล้วรู้สึก ว่า อยากได้นางเอกแบบนี้ พี่จึงเขียนสิ่งที่ต้องการลงไป เนื่องจากเคยอ่านนิยายอื่นแล้วคิดว่า นางเอกแบบนี้ไม่สนุก ไม่ชอบเลย พี่จึงเพิ่มรายละเอียด ตัวละครลงไปให้กับตัวเฟมิล มันจึงกลายเป็นว่าเฟมิล คือ เป็นตัวละครที่มีลักษณะที่เรียบง่าย เป็นคนที่ยึดมั่นในการทำดี สามารถดูออกได้ง่าย เก่งมากจนเรียกว่า แม่ริชชี่ ซึ่งทำให้พี่รู้สึกว่าตัวละครเฟมิล เป็นตัวละครที่แบนจนเกินไป” (กัลยาณี สุขขาสุนิ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ตัวนางเอกของเรื่อง คือ เฟมิล เป็นตัวละครที่ยึดมั่นในการกระทำของตัวเองเป็นอย่างมาก ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องในด้านของการเป็นคนดี ไม่เคยหวั่นไหวต่อสิ่งชั่วร้าย ยึดมั่นต่อการกระทำดี ทำเพื่อปกป้องรักษาโลกเขววิน่าให้ดีที่สุด เป็นคนเก่ง เป็นคนที่มีความพยายาม กล่าวได้ว่า เฟมิลเป็นตัวละครที่มีความเรียบง่าย ผู้อ่านสามารถคาดเดาการตัดสินใจ หรือพฤติกรรมของเฟมิลได้ ไม่มีความคิดที่ก่อให้เกิดกบฏในตัวเอง

ผู้เขียน ได้เขียนลักษณะตัวละครแบบแบน ซึ่งเป็นสะท้อนในเรื่องของความคิดและการกระทำของเฟมิล ซึ่งก็ได้ปรากฏในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“จริงหรือคะ ท่านพูดถึงหนูหรือคะ”

“แล้วหนูคิดว่าหนูกล้าบึกหรือเปล่า เคยมีสักครั้งไหมที่หนูคิดว่า หนูไม่น่าเกิดมาเลย หรือมีสักครั้งหรือเปล่าที่หนูแค้นคนที่ทำให้หนูเป็นแบบนี้”

เฟมิลเอียงหน้าแล้วตอบแบบไม่ทันคิดด้วยซ้ำว่า “คิดไปก็ไม่ได้อะไรหรอกคะ ก็มันต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปนี่คะไม่เห็นต้องคิด เอาเวลาไปคิดว่าวันนี้จะทำอะไรกินง่ายกว่า แหะ ๆ อืม ท้องด้วย”

คราวนี้เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก เฟมิลเลงงว่ามันน่าจำตรงไหนเธออยู่ที่นี่ โนน เรียนแสดง ฟีก เหนื่อยจะตาย เวลากินเนื้อและสพายที่สุด ได้หายใจหายคอบ้าง” หนูเกิดมาเป็นเด็กธาคูที่ปู่แท้ ๆ อยากจะฆ่า ครอบครัวยุสสุถูกทำลาย อยู่อย่างคนจน เงินไม่มี ทำงานเพื่อรักษาบ้าน สุดท้ายก็ตกงานเพราะเรื่องไร้สาระ ชะตากรรมของพ่อแม่ยังไม่รู้ ตายายแท้ ๆ ยังไม่เคยเห็นหน้า อยู่ในบ้านหลังใหญ่กับแม่บ้านที่ไม่ใช่ญาติ เข้าโรงเรียนต้อง

มาเรียนรู้ใหม่ ดีที่หาเพื่อนได้ แต่การเรียนก็หนัก ผิดกับเรื่องที่ถนัด สุดท้ายตอนนี้ก็ยังไม่รู้อาณาเขตตัวเอง ฉันพูดทั้งหมดนี้ถูกไหม”

เฟมีลยกมือขึ้นว่าสิ่งที่ท่านไลบ์สพูด โห... นี่ชีวิตเธอสำคัญขนาดนี้เลยหรือ ไม่เคยคิดเลยนะเนี่ย แต่เดี๋ยวก่อน รู้ได้ไงอะ

“เออคงงั้นมั้งคะ คือ... หนูเป็นคน...ค่อนข้างไม่คิดมาก” เฟมีลตอบเสียงตะกุกตะกัก ลีโอเลยอดส่งเสียงหัวเราะน้อยๆ ออกมาไม่ได้ (กัลจูดา, 2553ค, น. 185-186)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เฟมีลเป็นตัวละครที่คิดดี คิดบวก จิตใจเข้มแข็ง ไม่คิดแค้นต่อคนที่ทำให้ชีวิตลำบาก เป็นคนที่มีจิตใจมุ่งมั่น เรียบง่าย แสดงออกอย่างมีความสุข เป็นคนไม่คิดมาก เป็นคนง่ายๆ จิตใจไม่ซับซ้อน เคาทางได้ง่าย เป็นคนที่ไม่คิดเรื่องราวที่บั่นทอนจิตใจตัวเอง คิดแต่กระทำสิ่งที่เป็นความสุข สิ่งที่เป็นเหตุก่อเกิดความทุกข์เฟมีลจะไม่คิด ซึ่งเป็นลักษณะตัวละครแบบแบนที่มีนิสัยหรือการกระทำที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน มีการกระทำที่มุ่งมั่น คิดแต่สิ่งดีๆ ซึ่งเป็นการกระทำหรือความคิดที่เป็นเพียงด้านหนึ่งของมนุษย์นั่นเอง

4.2.3.2 ตัวละครแบบกลม (Round Character)

ตัวละครแบบกลม คือ ตัวละครที่มีความซับซ้อนกันในด้านของความคิด มีการเปลี่ยนแปลงความคิดหรืออารมณ์ไปตามสภาพแวดล้อมที่พบเจอ หรืออำนาจบีบบังคับจากภายนอก มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีแง่มุมในการใช้ชีวิตที่หลากหลาย เป็นตัวละครที่ไม่ได้ดีทั้งหมด มีความเลวปะปนผสมผสานลงไปด้วย ไม่ได้สีขาวบริสุทธิ์แต่ก็ไม่ได้ดำที่สุดยังคงเป็นสีเทา ซึ่งเป็นตัวละครที่มีความนึกคิดและพฤติกรรมเหมือนมนุษย์จริง จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สร้างตัวละครที่มีลักษณะหลากหลายแง่มุม มีบุคลิกที่ซับซ้อน ซึ่งเป็นตัวละครที่ไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะมีลักษณะนิสัยอย่างไรกันแน่ เนื่องจากตัวละครนี้มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ที่ได้สัมผัส ซึ่งก็มีลักษณะนิสัยอารมณ์ ความรู้สึกที่หลากหลาย และเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม ความกดดัน หรือแรงจูงใจต่างๆ ที่เกิดขึ้น บุคลิกตัวละครแบบกลมนี้ผู้เขียนได้มีการเขียนลักษณะตัวละครแบบนี้ลงไปในการแตงนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“ขอโทษจริงๆ ที่ทำได้เพียงเท่านี้ คอยมองดูท่านคลุ้มคลั่ง และเสร้าน้อย และเจ็บปวด ขอโทษจริงๆ ที่ทำได้เพียงมองดูท่านนั้น ไม่สามารถพูด หรือแม้จะจะต้อง ทำได้ขอโทษ ขอโทษที่เอาแต่ใจ...”

เธอร้องไห้และคำพูดขอโทษอยู่อย่างนั้น เฟมิลมองดูเธอร้องไห้แล้วเห็นท่าที่กัวน
กระวายเป็นของซีเลสที่ไม่สามารถทำอะไรได้ ลีโอเอื้อมมือมาดึงแขนให้เฟมิลเดินถอยหลัง
ออกมา จากเขตมนตราทั้งหมด เหมือนกับการเตรียมการอะไรบางอย่างได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว
“อย่าร้องอีกเลย อย่าขอโทษ ถ้าเพียงแต่ข้าเข้าใจเร็วกว่านี้อีกสักนิดเท่านั้น ท่านก็ไม่
ต้องรอนานขนาดนี้อ่าร้องไห้ให้อีกเลย ท่านร้องมามากพอแล้ว” เสียงปลอบของซีเลสยังคง
เหมือนกับเสียงร่ำไห้นั้นเปล่งออกมาจากหัวใจของเขาเอง

...ถ้าแสงสีคำที่พุ่งขึ้นมาค่อยๆ เติมเต็มตัวตนของดิเลน่าให้มีตัวตนขึ้นมา พร้อมกับ
การปลดปล่อยชายที่น่ากลัว และนางสาวสวยที่สุดในเซวิน่า ร่างสูงค่อมๆ เอื้อมมือมาแตะสอง
มือที่ปิดใบหน้าเวลาไว้อย่างนี้มโนล ร่างบางลอยต่ำลงมาอย่างช้าๆ เข้าสู่อ้อมกอดของ
เขา เขาได้เธอคืนแล้วไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ แต่เขาได้เธอคืนแล้ว แค่นั้น...เท่านั้นที่
เขาพอใจ (กัลฐิตา, 2553ค, น. 538-539)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ตัวละครที่ชื่อ ซีเลส เป็นตัวละครที่เมื่อก่อนมี
ความแค้นต่อทุกคนที่เป็นคนสร้างโลกสมบูรณ์แบบอย่างเซวิน่ามาก เนื่องจากคนที่ช่วยสร้างโลก
สมบูรณ์แบบนั้น รวมไปถึงคนรักของเขาด้วย ชื่อ ดิเลน่า ซึ่งดิเลน่า ได้ใช้เสียสละชีวิตของตัวเอง
เพื่อเป็นหนึ่งในองค์ประกอบหลักที่จะทำให้เซวิน่าคงอยู่ และมีความสมบูรณ์แบบ แต่ซีเลสไม่เข้าใจ
การกระทำของดิเลน่า ที่ต้องเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่น จึงทำให้ซีเลสแค้นเคืองทุกคนที่ทำให้เกิด
เรื่องราวนี้ขึ้น รวมถึงการที่เค้าแค้นเคืองดิเลน่าด้วย เพราะเค้าคิดว่าดิเลน่าทอดทิ้งเขาไปอย่างไม่ใยดี
แต่เมื่อความจริงปรากฏว่า ดิเลน่า ไม่ได้ไปไหน เค้ายังวนเวียนอยู่รอบตัวของซีเลส แต่ซีเลสไม่เคย
มองเห็นตัวตนของดิเลน่าเลย เนื่องจากซีเลสยังไม่ปล่อยวาง แค้นเคืองทุกอย่างที่ทำให้คนรักของเขา
ต้องเสียสละตัวเองไป ซึ่งตอนนั้นที่ดิเลน่าทำการเสียสละตัวเองนั้น ดิเลน่าได้ตั้งกฎว่า เธอจะไม่ไป
ไหน จะอยู่เคียงข้างซีเลส รอวันที่ซีเลสจดจำ ปล่อยวาง และเข้าใจการกระทำของเธอ ซึ่งเมื่อทุกอย่าง
ปรากฏความจริงออกมาแล้ว ซีเลสก็เข้าใจทุกอย่าง ทุกการกระทำของดิเลน่า เข้าใจว่าตลอด
ระยะเวลา 3,000 ปี ที่ผ่านมานั้น เป็นเพราะตัวเค้าเองที่ยังยึดติด ไม่ปล่อยวาง จึงไม่สามารถที่จะ
มองเห็นคนรักของเค้าได้ แต่เมื่อเค้าได้ปล่อยวางความแค้นเคืองทั้งหมดที่แบกไว้ เค้าก็ได้ตัวคนรัก
ของเค้าคืนมา เค้าก็ได้ละทิ้งความคิดที่จะล้างแค้น และทำลายเซวิน่าลง

จากการกระทำของตัวละครชื่อ ซีเลส นั้น ทำให้ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้แต่งตัวละคร
ซีเลส ออกมาอยู่ในลักษณะตัวละครแบบกลมที่เป็นตัวละครที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง ที่พร้อมจะ
เปลี่ยนแปลงตัวเอง เปลี่ยนแปลงความคิด จากที่คิดร้าย ก็กลายมาเป็นคิดดี จากที่กระทำตัวร้าย ก็กลาย
มากกระทำตัวดี ซึ่งจะเห็นได้จากการกระทำของซีเลส ที่รู้จักปล่อยวาง ไม่ยึดติด ผลที่ตามมาจึงทำ

ให้เค้าได้ค้นรักของเค้ากลับคืนมา ซึ่งแสดงว่าตัวละครที่ชื่อ ซิลีสันนั้น เป็นตัวละครที่มีอยู่ในชีวิตจริง ที่คนเราไม่สามารถที่จะเป็นคนดีหรือคนเลวได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะทุกอย่างขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เหตุการณ์ สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัว

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องตัวละคร ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนได้มีการสร้างตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายของตนเองออกมาได้ 2 ลักษณะ คือ

1) ตัวละครแบบแบน (Flat character) ผู้เขียนได้ใช้ตัวละครแบบแบนในนวนิยายของตนเอง โดยการสะท้อนในเรื่องราวและพฤติกรรมของตัวเอกของเรื่องที่เป็นคนดี จิตใจมั่นคง ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งชั่วร้าย ทำทุกอย่างเพื่อคนอื่น และทำอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นตัวละครที่แสดงออกทางด้านเดียวของจิตใจมนุษย์ ไม่มีความซับซ้อน และยากที่จะพบเจอในชีวิตจริง

2) ตัวละครแบบกลม (Round Character) ผู้เขียนได้ใช้ตัวละครแบบกลมในนวนิยายของตนเอง โดยการสะท้อนในเรื่องราวพฤติกรรมของตัวละครที่มีการกระทำที่ดี และไม่ตีผสมกันไป มีความแค้น มีความโกรธเคือง แต่สุดท้ายก็สามารถละวางความแค้นที่มีได้ ซึ่งเป็นการกระทำ และมีความคิดที่ซับซ้อน สามารถพบเจอได้ในชีวิตจริงของมนุษย์ ที่คนเราไม่ได้ดีทั้งหมด และก็ไม่ได้อันตรายทั้งหมด ผสมกันไปในพฤติกรรมของมนุษย์

4.2.4 ฉากและสถานที่ (Setting)

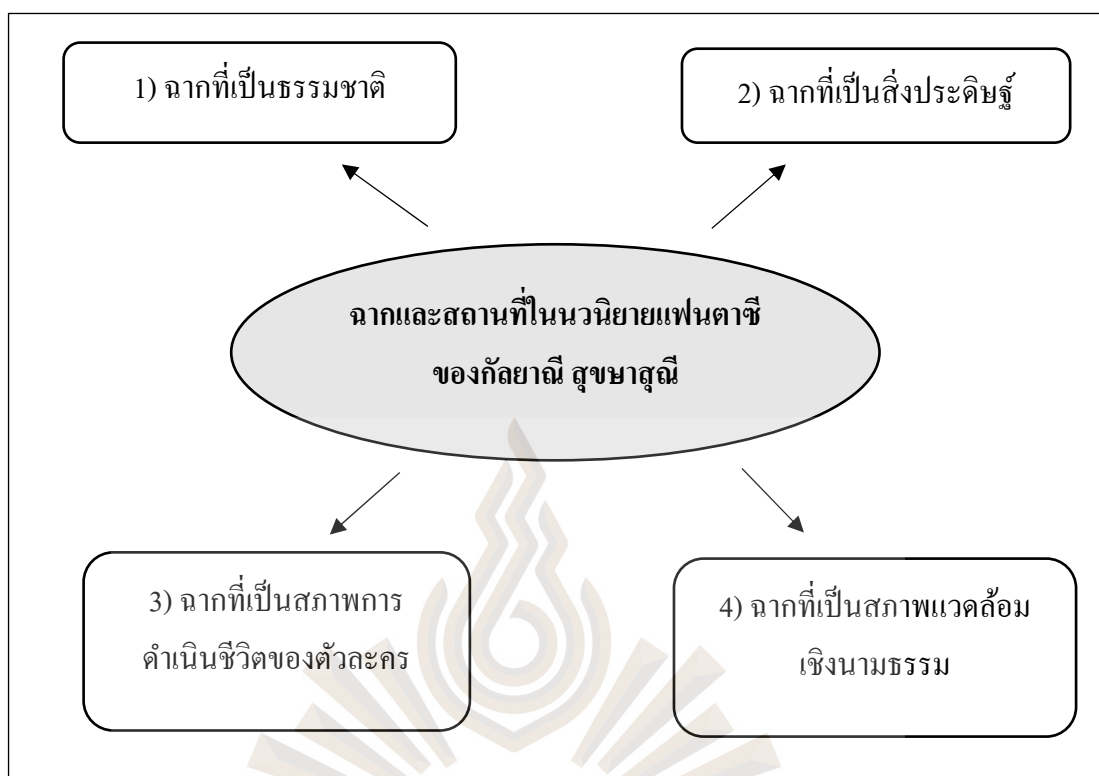
ฉากและสถานที่ คือ ฉากที่เป็นธรรมชาติหรือสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ รวมไปถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวละคร เช่นข้าวของเครื่องใช้ สถานที่ เวลาในแต่ละวัน บรรยากาศ ทิวทัศน์ ทะเล ป่าเขา ลำเนาไพร สภาพภูมิศาสตร์ ฤดูกาล เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้มีการหาข้อมูลในการสร้างฉากต่างๆ เพื่อที่จะสามารถบรรยายฉากแต่ละฉาก ให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการตามที่ผู้เขียนต้องการ ผู้เขียนได้หาข้อมูลต่างๆ มาเขียน จึงทำให้ฉากที่ปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยายเป็นฉากที่ดูสมจริง มีสภาพแวดล้อมที่ผู้อ่านสามารถอ่านแล้วไม่ติดขัด ซึ่งผู้เขียนได้ถ่ายทอดฉากแต่ละฉากออกมาจากประสบการณ์ของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นที่ผู้เขียนได้เขียนฉากในนวนิยายไว้ทั้งหมด 4 ลักษณะ ดังนี้

4.2.4.1 ฉากที่เป็นธรรมชาติ

4.2.4.2 ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์

4.2.4.3 ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

4.2.4.4 ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

รูปที่ 4.5 จากและสถานที่ในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี

จากรูปที่ 4.5 ผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นที่ผู้เขียนได้เขียนฉากในนวนิยายไว้ทั้งหมด 4 ลักษณะ ดังนี้

4.2.4.1 ฉากที่เป็นธรรมชาติ

ฉากที่เป็นธรรมชาติ คือ ฉากที่เกี่ยวกับธรรมชาติที่อยู่รอบตัวของตัวละคร เช่น ต้นไม้ ภูเขา ทะเล ทิวทัศน์ อากาศ สภาพภูมิศาสตร์ พื้นดิน ป่าเขา แม่น้ำ เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนฉากและสถานที่ที่เป็นธรรมชาติ ดังข้อความต่อไปนี้

นอกจากอาการตื่นตะลึงไปกลับบ้านเมืองแล้ว เฝมีลยังทิ้งกับจำนวนต้นไม้ ใบหญ้าที่ขึ้นอยู่เต็มไปหมดไม่ว่าจะมองไปทางไหนที่นี้ก็สมแล้วที่ได้รับสมญานามว่า แมกไม้ในดินแดนท้องฟ้าที่สดใสดักกับสีเขียวข่มของร่มไม้ที่ปกคลุมอากาศบริสุทธิ์อย่างที่ไม่เคยได้สุดที่โซน และที่สำคัญในพื้นที่พัฒนาร่วมกันที่นี้เป็นไอเย็นที่เหมือนลมหายใจของป่าอย่างแท้จริง (กัลจิตดา, 2553ข, น. 40)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนถึงฉากและสถานที่ที่รู้สึกถึงความ เป็นธรรมชาติที่อยู่รอบตัวเฟมิล รู้สึกถึงความสดชื่นต่างๆ ที่ได้สัมผัส เป็นการบรรยายที่ทำให้ ผู้อ่านได้จินตนาการว่า ต้องเป็นธรรมชาติที่สวยงาม มีอากาศที่บริสุทธิ์ จากเรื่องราวจะพบว่า เมือง ที่เฟมิลไป ชื่อเมือง ฟอริโซ... แมกไม้ในดินแดน เมืองนี้จะเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยธรรมชาติ ทั้งสัตว์ ป่า ต้นไม้ที่เก่าแก่ ต้นไม้ที่หายาก พืชพรรณต่างๆ มีทุ่งดอกไม้ป่าที่หลากหลายสีสัน มีทุ่งสมุนไพร มากมาย เนื่องจากเมืองนี้เป็นเมืองแห่งแมกไม้ ที่ยังคงความเป็นธรรมชาติไว้ จึงทำให้ผู้อ่านสัมผัสถึง ความเขียวขจี ความสดชื่น ความผ่อนคลาย ที่มาจากสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาตินั่นเอง ดังการ สัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“ในการสร้างฉากของเมืองฟอริโซนั้น พี่ได้แรงบันดาลใจมาจากป่าดิบชื้นในภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ เมืองนี้จึงเต็มไปด้วยต้นไม้ พืชพรรณ ดอกไม้ สัตว์ป่า อยู่มากมาย” (กัลยาณี สุขษาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้รับแรงบันดาลใจจาก สถานที่จริงที่อยู่ในโลกปัจจุบันเป็นแบบอย่างในการสร้างเมืองฟอริโซ โดยผู้เขียนได้แรงบันดาลใจ ในการสร้างฉากครั้งนี้มาจากป่าดิบชื้นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ ไปด้วยต้นไม้ สัตว์ป่า มีพืชพรรณที่เขียวขจี จึงทำให้เกิดเมืองฟอริโซ แมกไม้แห่งดินแดน ที่เป็น เมืองที่เต็มไปด้วยธรรมชาติ ต้นไม้ สัตว์ป่า พืชพรรณนานาชนิด

4.2.4.2 ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์

ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ คือ ฉากที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นที่แวดล้อมตัวละครของเรื่อง เช่น อาคารบ้านเรือน สถานที่ วัตถุเครื่องใช้ ยานพาหนะ เครื่องแต่งกาย สังคมบ้านเมือง เป็นต้น โดย ฉากที่สร้างขึ้นมานั้นจะสะท้อนความเป็นอยู่ของคนในสังคม กฎระเบียบ การดำเนินชีวิต หรือ แนวคิดของตัวละคร จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการ เขียนฉากและสถานที่ที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ดังข้อความต่อไปนี้

แสงไฟที่ประดับประดาอยู่ในทุกครัวเรือนของเมืองแห่งนี้ทำให้เฟมิลรู้สึกถึงความมืดที่ปกคลุมมาตั้งแต่ที่ยังมลายหายไปทันที ที่นี้เวลานี้ไม่ได้ต่างจากตอนเที่ยงของโซนเลย ทุกที่สว่างไสวจนเจิดจ้าจนบางที่มันอาจจะมากเกินไปด้วยซ้ำ คาร์ก้าเป็นเมืองที่เจริญจริงๆ สังเกต

ได้จากผู้คนที่เดินขวกไขว่เพื่อจับจ่ายเข้าของหรือแม่แต่การแต่งตัวของชาวบ้านที่แสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่ง

เครื่องแต่งตัวของผู้คนที่เดินอยู่บนถนนสายหลักของเมืองยังทำให้รู้อีกว่า รัฐแห่งนี้รองรับผู้คนจากรัฐอื่นมากมาย จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเงินตราในคลังของรัฐจะสะสมเพียงไหน ขบวนรถของคณะเดินทางวิ่งมาจดหน้าโรงแรมขนาดใหญ่ใจกลางเมืองเพื่อที่จะได้ขนของเข้าไปเก็บไว้ในห้องพักก่อนที่จะออกไปเที่ยวชมเมืองกัน (กัลฐิตา, 2553ข, น. 205)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้เลือกเขียนเกี่ยวกับฉากที่ประดิษฐ์ขึ้นมา ซึ่งเป็นฉากที่ประดิษฐ์ขึ้นด้วยฝีมือของมนุษย์ เป็นสิ่งก่อสร้างที่แสดงให้เห็นถึงความร่ำรวยของเมืองคาร์ก้า ซึ่งเป็นเมืองที่มีระยะเวลากลางวันยาวนานกว่ากลางวัน เป็นเมืองที่ผู้คนจากรัฐอื่นๆ จะเข้ามามากมาย จึงทำให้เงินทองหมุนเวียนในรัฐแห่งนี้มาก จึงทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ในรัฐแห่งนี้มีความมั่งคั่ง ร่ำรวยตามไปด้วย ซึ่งเป็นการแสดงฐานะของเมืองว่าเมืองแห่งนี้เป็นเมืองที่ร่ำรวย เครื่องแต่งกายที่ใช้ก็บ่งบอกถึงรสนิยมของประชาชนที่อยู่อาศัยในเมืองแห่งนี้ได้เป็นอย่างดี ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“เมืองคาร์ก้า บ้านของลิโอ พีได้เมืองต้นแบบมาจากกรุงปารีส เพราะว่าเมืองคาร์ก้าเป็นเมืองที่มีแสงสียามค่ำคืน และมีบรรยากาศคล้ายกับกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส” (กัลยาณี สุขขาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 28 ตุลาคม 2561)

จากคำสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้รับแรงบันดาลใจมาจากกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ที่เป็นเมืองยามค่ำคืน ที่มีชีวิตชีวา มีความสวยงามของแสงไฟ มีความรื่นเริง ผู้คนที่อาศัยอยู่ในกรุงปารีสก็จะมีการแต่งกายที่ดูดี ดูเหมาะสม สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เกิดเมืองคาร์ก้าบ้านของลิโอขึ้นมา ที่เป็นเมืองที่ผู้คนใช้ชีวิตในตอนกลางคืน ผู้คนและบ้านเมืองมีความร่ำรวย และบ้านเมืองยามค่ำคืนก็สวยงามไปด้วยไฟแสงสีที่ประดับตกแต่งไว้ตลอดทั้งเมือง

4.2.4.3 ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร คือ ฉากที่แสดงกิจวัตรประจำวันหรือแบบแผนการใช้ชีวิตของตัวละคร ซึ่งเป็นการกระทำที่ตัวละครจะต้องทำประจำวัน ทำอย่างมีแบบแผน มีการวางแผนเป็นขั้นเป็นตอน โดยในเรื่องจะรวมถึงความเป็นอยู่ของคนในสังคม

สภาพแวดล้อมของชุมชน จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

เขานี้เฟมิลตื่นมาด้วยความไม่แจ่มใสสัก เพราะในหัวมีแต่คำว่าจอมยา จอมยา เต็มหัวไปหมด ไม่รู้ว่าจะตามหลอกหลอนกันทำไมเฟมิลคิดอย่างหงุดหงิด เมื่อเดินเข้าห้องน้ำ วันนี้เธอต้องเดินทางไปฟอริโซ่ตามหมายกำหนดการที่วางไว้สำหรับคนที่สอบผ่านในหมูเรียนนี้ แต่เหมือนความตื่นเต้นในการไปที่วครั้งนี้จะถูกแทนที่ด้วยความกังวล หลักฐานที่ชัดเจนก็คือ คนที่ปกติตื่นสายที่สุดในบ้านกลับมาถึงห้องอาหารก่อนที่ป่าเฟจะนำอาหารมาตั้งโต๊ะเสียดีก (กัลจิตา, 2553ข, น. 33)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการสร้างฉากที่พูดถึงกิจวัตรประจำวันของเฟมิลที่ทุกครั้งเฟมิลจะตื่นสาย ที่เป็นเรื่องที่ทุกคนรู้จักกันดี แต่เนื่องเมื่อคืนที่ผ่านมาเฟมิลมีความกังวลในการที่จะต้องเดินทางไปเมืองฟอริโซ่ ซึ่งเป็นเมืองของหมอยา เนื่องจากเฟมิลได้รับคำปรีศนาจากคุณตา ให้ตามหาจอมยาคนสำคัญเบาแสบคือคนชื่อ มาโบล เรื่องราวเหล่านี้จึงทำให้เฟมิลนอนไม่หลับจึงทำให้เฟมิลตื่นเช้ากว่าปกติ ซึ่งกิจวัตรที่เฟมิลตื่นมาแล้วทุกครั้งจะเจออาหารเช้าของป่าเฟวางไว้อยู่แล้ว แต่ครั้งนี้นักกลับต่างกันออกไป เนื่องจากเฟมิลมาถึงห้องอาหารก่อนที่ป่าเฟจะนำอาหารเข้าเข้ามาให้ด้วยซ้ำ

จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

ต้นแสงจันทร์กอใหม่ถูกน้ำลงไปในคืน พร้อมน้ำที่ไหลรินตามลงไปเพื่อเพิ่มความชุ่มชื้นให้แก่ต้นกล้า หญิงสาวปิดมือน้อยเป็นเชิงว่าแกนี้ก็เรียบริ่อย เธอลุกขึ้นหันกลับเข้าสู่ตัวบ้าน แต่ก็เปลี่ยนใจหมุนตัวเดินไปอีกทางแทน ลึกลงไปในสวนจนสุดอาณาเขตของตระกูลไดเอนแพนไทร์ มีรั้วสีเงินกั้นเธอไว้จากทุ่งดอกแสงจันทร์ที่อดีตเป็นแค่กอทด่านั้น แสดงให้เห็นว่าเจ้าของคูแลมันอย่างดี เด็กสาวมองไปที่ดอกซึ่งเป็นประกายทำทนายแสงจันทร์ที่กำลังสุกสกาบบนท้องฟ้าอย่างข่งใจ ก่อนจะตัดสินใจหันหลังเดินกลับเข้าไปในทางที่จกมา (กัลจิตา, 2553ข, น. 31)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้เขียนบรรยายการกระทำของมอริล ที่ทุกวันมอริลจะต้องมารดน้ำต้นแสงจันทร์ยามค่ำคืนอยู่เสมอ เพราะว่าต้นแสงจันทร์เป็นต้นไม้ที่จะสวยงาม และเจริญเติบโตได้ดีในช่วงเวลากลางคืน ซึ่งมอริลเป็นตัวละครที่มีความเชี่ยวชาญในด้าน

ของพฤษภษาต่างๆ มีความรู้ในด้านของจอมยา ซึ่งมีอรลเป็นบุคคลที่ชื่นชอบในต้นไม้ ชอบธรรมชาติ อยู่แล้ว จึงเป็นกัจฉัตรประจำวันที่มีอรลจะต้องมารดน้ำต้นแสงจันทร์ทุกคำคืน หรือถ้าได้ต้นแสง จันทร์มาเพิ่ม เฟมีลก็จะเอามาปลูกที่สวนตรงนี้ แล้วก็เข้ามาดูแลต้นไม้เป็นประจำ

4.2.4.4 ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ ฉากที่เกี่ยวกับประเพณี ค่านิยม วัฒนธรรม ศาสนา เทศกาล เรื่องเล่า สภาพอารมณ์ ความคิดของตัวละคร เป็นต้น จากการศึกษา ข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเขียนฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิง นามธรรม ดังข้อความต่อไปนี้

ไม่ว่าจะมองไปทางไหนถนนสายนี้ก็มืดแต่คูร์ก ทำทางว่าพวกเขาสองคนจะหลุดเข้ามาใน ถนนคูร์กแห่งปีชะแล้ว จากที่เดินคู่กันเฉยๆ แต่เพราะคนมันเยอะแล้วเชรีก็ตัวเล็กทำให้ไมล์ ลำบากที่จะมองหาเธอ สุดท้ายชายหนุ่มก็เลยต้องกุมข้อมือของหญิงสาวไว้เหมือนเดิม ไมล์ ชักเริ่มเข้าใจความรู้สึกของลิโอแล้วเวลาที่ไมเห็นเฟมีลอยู่ในสายตาดตลอดเวลาแล้วมันเป็น ยังไง ไมล์คิดพลางหัวเราะขึ้นมาเบาๆ...

“ชาร์เพรย์ คุณนั่นสิ นั่นนะคือดอกโรซ่าที่บ้านเป็นดอกแรกของปีริบอริชฐานสิ เพื่อ จบงานนี้จะได้เจอเนื้อคู่กับเขาไง” ชาร์เพรย์เงยหน้าขึ้นคอนคนตัวสูงที่ยืนข้างๆ เธอ แต่ ขบวนแห่งเฉลิมฉลองดอกโรซ่ากับการรำรำแบบภูตดอกไม้ทำให้เธอลืมที่จะเถียงเขาว่า เธอ ไม่ได้ต้องการเนื้อคู่ตอนนี้ (กัลลิตดา, 2553ง, น. 79-80)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ฉากในเรื่องของประเพณี ในงาน เทศกาลโรเซร่า เทศกาลแห่งความรัก ของเมืองวินด์โคลโล เป็นเทศกาลที่คูร์ก จะมีการแสดงความ รักให้กันและกัน จะมีการเฉลิมฉลอง มีการรำรำแบบภูตดอกไม้ที่สวยงาม ซึ่งทั่วทั้งเมืองจะมี บรรยากาศที่อบอุ่น อบอุ่นไปด้วยความรักหรือคูร์กที่ออกมาร่วมงานเทศกาลนี้ เมื่อถึงเวลาของ เทศกาลนี้ดอกไม้บานาพรรณก็จะผลิบาน เพื่อมารับเทศกาลโรเซร่า ซึ่งเทศกาลโรเซร่า มีดอกไม้โร ซ่า ที่ผู้คนในเมืองวินด์โคลโล ให้ความสำคัญ ซึ่งมีความเชื่อกันว่าถ้าเจอดอกไม้โรซ่าแบ่งบานก็ให้ อธิษฐานขอเรื่องความรัก หรือเนื้อคู่ก็ได้ ซึ่งดอกไม้โรซ่าก็เป็นเหมือนสัญลักษณ์ของเทศกาลโรเซร่า เทศกาลของความรัก

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องของการสร้างฉากและสถานที่ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการสร้างฉากในนวนิยายของตนเองหลากหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้ซ้ำซากจำเจ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นกับฉากและสถานที่ใหม่ๆ ที่ตัวละครพบเจอในเรื่องราวนั้น โดยผู้วิจัยสามารถสรุปการสร้างฉากของผู้เขียนได้ 4 แบบ คือ

1) ฉากที่เป็นธรรมชาติ ผู้เขียนได้มีการสร้างฉากที่เป็นธรรมชาติ โดยสะท้อนในเรื่องราวของการสร้างเมืองที่มีต้นไม้ที่เขียวขจี มีธรรมชาติรายล้อม มีสัตว์ป่าที่ยังหลากหลายสายพันธุ์ โดยธรรมชาติที่อยู่ในฉากผู้เขียนจะเน้นในเรื่องของความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้ และสภาพแวดล้อมของเมืองที่ยังคงเจริญงอกงามได้เป็นอย่างดี

2) ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ผู้เขียนได้สะท้อนฉากที่เป็นการในด้านของการประดิษฐ์ในเรื่องของการสร้างอาคารบ้านเรือน ที่อยู่อาศัย เครื่องแต่งกายของตัวละครภายในเรื่องของผู้เขียน ประดิษฐ์ฉากเหล่านั้นขึ้นมา

3) ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร ผู้เขียนได้สะท้อนฉากในด้านสภาพของการดำเนินชีวิตประจำวันของตัวละคร โดยเป็นการเขียนฉากที่ตัวละครต้องปฏิบัติ หรือทำกิจกรรมนั้นๆทุกวัน เช่น การเดินทางไปโรงเรียน การดูแลต้นไม้ การนอนต้นไม้ เป็นต้น

4) ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ผู้เขียนได้สะท้อนฉากในสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม ในเรื่องของรูปแบบประเพณีของงานเทศกาล โรเซอราที่เกิดขึ้นในเรื่อง ที่เป็นเทศกาลและประเพณีเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาวที่มีมาอย่างยาวนาน

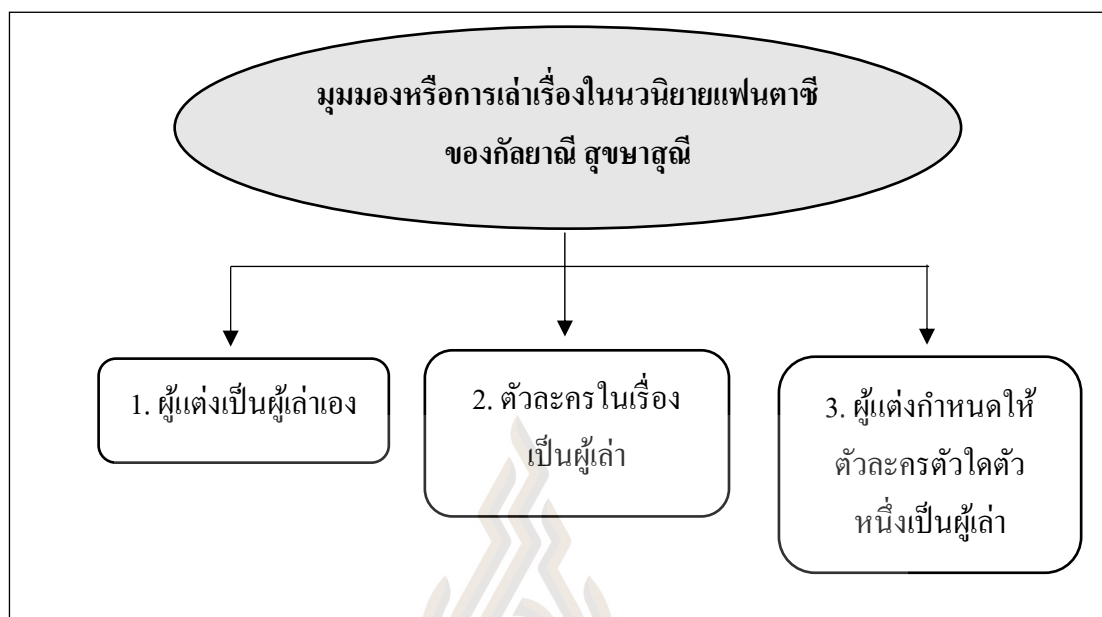
4.2.5 มุมมองหรือการเล่าเรื่อง (Point of View)

มุมมองหรือการเล่าเรื่อง คือ กลวิธีการเสนอเรื่องหรือการเล่าเรื่อง หรือมุมมองที่ผู้เขียนต้องการเล่าเรื่อง โดยผ่านมุมมองของตัวละครหรือมุมมองของใคร ซึ่งผู้เขียนจะเป็นผู้กำหนดมุมมองในการเล่าเรื่องนั่นเอง เพื่อเพิ่มความสนุกสนานและความหลากหลายในการเล่าเรื่องของผู้เขียน จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้ใช้มุมมอง และการเล่าเรื่องแบบผสมผสานกัน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย จากมุมมองและการเล่าเรื่องแบบซ้ำๆ ซึ่งผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นในเรื่องที่ผู้เขียนใช้มุมมองในการเล่าเรื่องได้ 3 แบบ คือ

4.2.5.1 ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง

4.2.5.2 ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า

4.2.5.3 ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า

รูปที่ 4.6 มุมมองหรือการเล่าเรื่องในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี

จากการศึกษาข้อมูลมุมมองหรือการเล่าเรื่องแล้ว ผู้วิจัยสามารถอธิบายตามประเด็นข้างต้น (รูปที่ 4.6) ได้ดังต่อไปนี้

4.2.5.1 ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง

ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง คือ ผู้เขียนจะรู้ทุกอย่างในเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในนวนิยาย ทั้งเรื่องราวเกี่ยวกับตัวละคร สถานที่ ความนึกคิด สภาพอารมณ์ ค่านิยม วัฒนธรรม เป็นต้น โดยผู้เขียนก็จะนำสิ่งที่รู้อย่างลึกซึ้งชัดเจนเหล่านี้มาบรรยายเรื่องราวได้อย่างละเอียด ครบถ้วน ดังข้อความต่อไปนี้

วันแรกของเฟมีลเริ่มได้ไม่ค่อนนัก จากข้อสอบ 136 ข้อเธอเขียนตอบไปแค่ 90 ข้อเท่านั้น จะถูกหรือไม่ถูกนั้นอีกเรื่องเพราะไม่รู้จะเครียดไปทำไม แต่พอวันต่อมาเฟมีลก็ต้องร้องไห้ เพราะข้อสอบมีข้อเดียวเท่านั้น แล้วก็คำถามที่เธออ่านตรงมาพอดี ไม่รู้ว่าโชคดีมาเยือนเธอหรือว่าเธอเก่งก็ไม่รู้ วิชานี้ก็เลยรอดตัวไปอย่างเฉียดฉิว (กัลจิตา, 2553ก, น. 187)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นคนเล่าเรื่องเอง ซึ่งผู้เขียนจะรู้รายละเอียดและเรื่องราวที่เกิดขึ้น สามารถรู้ทุกอย่างและเล่าเรื่องได้อย่างสมบูรณ์ ชัดเจน ซึ่งเป็นมุมมองที่ผู้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

4.2.5.2 ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า

ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า คือ ผู้เขียนจำมีการกำหนดให้ตัวละครใดตัวละครหนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องในนวนิยาย โดยตัวละครผู้เล่านี้จะรับรู้ในสิ่งที่ตนเองคิด เห็นหรือสัมผัส ซึ่งผู้เขียนจะให้ตัวละครผู้เล่านี้ใช้คำว่า ผม ฉัน ข้า หนู เรา ข้าพเจ้า หรือคำเรียกแทนตัวอื่นๆ ที่ตัวละครใช้ แต่จะเห็นมุมมองการเล่าเรื่องในแบบเดียวที่ตัวละครผู้เล่าได้สัมผัสหรือคิด ดังข้อความต่อไปนี้

ซาลีและนิคมองหน้ากันแล้วชะโงกหน้าเข้ามาใกล้เฟมิล ก่อนจะพูดเบาๆว่า

“ไอ้ มันยังมีอีกเหตุผลที่เรามาที่นี่ก่อนกลุ่มสำรวจ... คือ ฉันกำลังเพาะต้น ไซม์ที่กลูอยู่ล่ะ”

“อะ?” เฟมิลเอียงคออย่างงงๆ

มอริลถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นว่า

“ต้นไม้นั้นนะเธอ ถึงว่าทำไมนายถึงได้มาที่นี่ สุดท้ายเลยซาลี นายมีพรสวรรค์จริงๆ”

“ไซม์! ฉันเป็นคนมีพรสวรรค์”

“น้อยๆ หน่อยเถอะ เพื่อนแถมอริลขมนิคชมหน่อยทำเป็นยึด ใครกันที่ช่วยนายวิจัยเรื่องนี้ เอ่อ... คือมันเป็นหัวข้อการวิจัยในการทำตำแหน่งมาสเตอร์ของฉันกับซาลีนะ เลยต้องพยายามทำออกมาให้ดีที่สุด” นิกริบเบรก (กัลฐิตา, 2553จ, น. 104)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องเอง ซึ่งตัวละครนั้นก็เล่าเรื่องในสิ่งที่ตัวเองคิด พูด หรือสัมผัสออกมาด้วยตัวเอง ซึ่งจะสังเกตว่าตัวละครจะมีการแทนตัวเองด้วยคำว่า ผม ฉัน เรา หนู หรือคำแทนตัวเองอื่นๆ ที่ตัวละครใช้ จากการที่ผู้เขียนได้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ ทำให้ผู้เกิดรู้ว่าสิ่งที่ตัวละครพูด หรือแสดงออกมา ตัวละครมองในมุมไหน หรือคิดอะไรอยู่นั่นเอง

4.2.5.3 ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า

ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า คือ ผู้แต่งจะกำหนดให้ตัวละครใดตัวละครหนึ่งเป็นผู้เล่า ตัวละครที่ผู้แต่งกำหนดนั้นจะรับรู้เหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ แต่ตัวละครตัวนี้จะไม่สามารถเข้าใจหรือรับรู้ความนึกคิดของตัวละครตัวอื่นได้ เนื่องจากตัวละครตัวนี้จะเห็นเหตุการณ์แบบภาพรวมหรือเป็นตัวละครที่สังเกตการณ์โดยรวม ดังข้อความต่อไปนี้

ที่นี้ที่ไหนกัน เพลิดเพลินอย่างมีนัย เมื่อก็เธอยังอยู่ในป่ามนตราอยู่เลยแล้วทำไมมาโผล่บ้านใครเล่าเนี่ย เสียงสนทนาของใครบางคนที่กำลังเคลื่อนใกล้เข้ามาทำให้เพมิลหันซ้ายหันขวา พอเห็นว่ามีผู้โอบใหญ่อยู่ที่ผนังห้องจึงวิ่งเข้าไปแอบทันที

“ท่านมาริลสาส์นจากท่านเจ้าแห่งวารินแจ้งมาว่าอย่างไรบ้างครับ” เสียงอันเข้มแข็งของใครบางคนดังขึ้นหลังจากเสียงประตูปิดลง

“วาตารี วอลเดน ยอมรับข้อตกลงแล้ว อักคา เจ้าวิหคไฟก็เช่นกัน” ได้ยินชื่อสองชื่อที่เพมิลรู้จักดีทำให้เธอแถมประตูดอกดู เห็นชายหนุ่มร่างกายกำยำดูท่าทางใจดีนั่งอยู่ตรงข้ามหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีเขียวใส เสียหายที่เธอคนนั้นนั่งหันหลังให้ ไม่นั่นเพมิลก็อยากจะเห็นว่า คนที่เสียงไพเราะขนาดนี้หน้าตาจะเป็นอย่างไร (กัลจิตา, 2553ค, น. 137)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ตัวละครใดตัวละครหนึ่งเป็นผู้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เล่านี้จะเป็นเหมือนผู้ที่คอยสังเกตเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รับรู้ทุกอย่างที่เกิด ตัวละครนั้นจะอยู่ในเหตุการณ์ที่คนอื่นรับรู้ว่ามีตัวละครนี้อยู่หรือไม่อยู่ก็ได้ ดังที่บอกว่าการใช้มุมมองการเล่าเรื่องผ่านตัวละครใดตัวละครหนึ่ง ก็จะทำให้เห็นภาพรวมของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่สามารถรับรู้สิ่งที่ตัวละครอื่นๆ คิดอยู่ว่าตอนนั้นตัวละครอื่นเค้าคิดอะไรมาอย่างน้อยแค่ไหน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย และลึ้นไปกับตัวละครที่ทำการเล่าเรื่องไปด้วยว่าจะมีเหตุการณ์ หรือเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นต่อจากนี้

จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซี ในเรื่องของมุมมองและการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้ใช้วิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง ซึ่งผู้เขียนได้ใช้วิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลายรูปแบบผสมกัน เมื่อผู้อ่านได้อ่านในหลากหลายมุมมองของการเล่าเรื่อง หรือผู้อ่านได้สัมผัสในการเล่าเรื่องที่แตกต่างกันไปในหลากหลายรูปแบบ ก็จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสุข เพลิดเพลิน และนำติดตามเรื่องราวต่อไป การเลือกใช้วิธีการเล่าเรื่องหลากหลายแบบผสมกันนี้ จะทำให้ผู้อ่านไม่เบื่อกับวิธีการเล่าเรื่องแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง และผู้อ่านก็จะได้รับบรรยากาศในการอ่าน และอินไปตามเรื่องราวที่ดำเนินไปอย่างสนุกสนาน

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องมุมมองหรือการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีมุมมองในการเล่าเรื่องที่ใช้รูปแบบการเล่าเรื่องผสมผสานกัน เพื่อไม่ให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายในการอ่านในรูปแบบเดิม โดยผู้วิจัยสามารถสรุปประเด็นมุมมองของการเล่าเรื่องได้ 3 แบบ ดังนี้

1) ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง ผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องที่ผู้เขียนเล่าเอง เพื่อที่จะให้ผู้อ่านรับรู้ถึงรายละเอียด เนื้อหา ข้อมูล ของเรื่องราวนั้นได้อย่างชัดเจน และไม่สับสน เนื่องจากผู้เขียนเป็นคนที่รับรู้ทุกอย่างได้อย่างละเอียดและชัดเจน

2) ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า ผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องผ่านตัวละครให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเอง ซึ่งเป็นการเล่าในมุมมองของตัวละครนั้น ที่จะแสดงความคิดและมุมมองที่แตกต่างกันของแต่ละตัวละคร

3) ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า ผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องที่ทำให้ตัวละครใดตัวละครหนึ่งเป็นผู้เล่า โดยเป็นการสะท้อนในเรื่องของการที่ตัวละครนั้น จะเป็นคนสังเกตการณ์อยู่รอบนอกกว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นคือเหตุการณ์อะไร ซึ่งตัวละครนั้นก็จะไม่ทราบถึงความคิดของตัวละครอื่นที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น

4.2.6 ลีลาการเขียน (Style Tone)

ลีลาการเขียน คือ การใช้ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้เขียน โดยมีการใช้ถ้อยคำ การใช้ประโยค การใช้คำเปรียบ การใช้กลวิธีการเร้าความสนใจ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวต่อไป และผู้เขียนก็ได้นำเสนอแนวคิดในการเขียนนวนิยายแฟนตาซีของตนเอง และสามารถนำแนวคิดไปใช้ในการเขียนนวนิยายหรือการดำเนินชีวิต จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นในเรื่องของลีลาการเขียนออกมาได้ 4 หัวข้อ ดังนี้

4.2.6.1 การใช้ภาษา

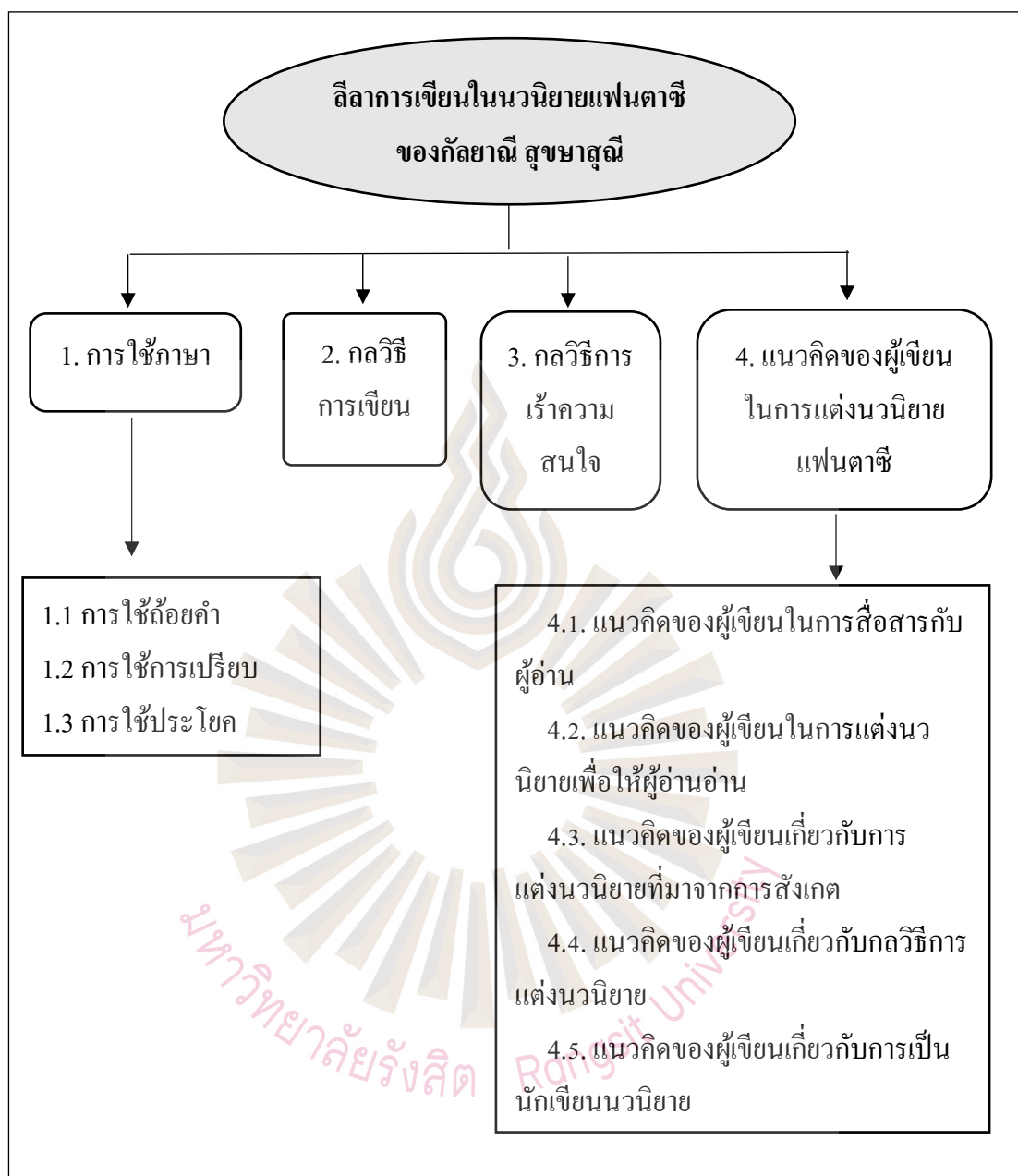
- 1) การใช้ถ้อยคำ
- 2) การใช้การเปรียบ
- 3) การใช้ประโยค

4.2.6.2 กลวิธีการเขียน

4.2.6.3 กลวิธีการเร้าความสนใจ

4.2.6.4 แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายแฟนตาซี

- 1) แนวคิดของผู้เขียนในการสื่อสารกับผู้อ่าน
- 2) แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านอ่าน
- 3) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการแตงนวนิยายที่มาจากการสังเกต
- 4) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับกลวิธีการแตงนวนิยาย
- 5) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการเป็นนักเขียนนวนิยาย

รูปที่ 4.7 ลีลาการเขียนในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี

จากการศึกษาเรื่องลีลาการเขียน การใช้ภาษา ประโยค กลวิธีที่สร้างความสนใจ และแนวคิดของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นข้างต้น (รูปที่ 4.7) ได้ดังต่อไปนี้

4.2.6.1 การใช้ภาษา

จากการศึกษาเรื่องลีลาการเขียน ในเรื่องของการใช้ภาษา ผู้เขียนมีลีลาการเล่าเขียน หรือเล่าเรื่องเรื่องแบบความเรียง โดยที่มีการใช้ภาษาที่อ่านง่าย ใช้ภาษาที่ไม่ซับซ้อน ทำให้ผู้อ่านเมื่ออ่านแล้วเกิดความเพลิดเพลิน และพร้อมที่จะอ่านในเรื่องราวต่อไป ซึ่งผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นในการใช้ภาษา ประโยค ถ้อยคำ คำเปรียบ ออกมาได้ 3 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

- 1) การใช้ถ้อยคำ
- 2) การใช้การเปรียบ
- 3) การใช้ประโยค

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยาย ในเรื่องของลีลาการเขียน ในการใช้คำ ประโยค ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นข้างต้น ได้ดังต่อไปนี้

1) การใช้ถ้อยคำ คือ การใช้ถ้อยคำที่ผู้เขียนจะต้องใช้ถ้อยคำที่ถูกต้อง ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย มีความชัดเจนในถ้อยคำ ถ้อยคำที่ใช้เมื่ออ่านแล้วจะต้องไม่เกิดความสงสัยหรืองงงวย ผู้เขียนจะต้องระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำ และต้องใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม เพราะสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนตัวตนของผู้เขียนออกมา เช่น การใช้คำตั้งฉายาหรือเรียกฉายา การใช้คำที่แสดงอารมณ์ต่างๆ การใช้คำเลียนแบบเสียงธรรมชาติ เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเลือกใช้ถ้อยคำที่ไม่หยาบคาย มีการใช้คำที่เป็นเอกลักษณ์ ที่สามารถอ่านแล้วรู้สึกถึงความชัดเจนของถ้อยคำนั้น เข้าใจถึงเรื่องราวหรือคำพูด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ง่าย ผู้เขียนเป็นผู้ที่เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความเหมาะสมกับเรื่องราวที่ดำเนินต่อไปได้เป็นอย่างดี ดังข้อความต่อไปนี้

“นี่เฟมิลเธอห้องอะไร ฉันห้อง 1 แลละ นี่เธอก็ห้อง 1 เหมือนกันเฮ้อ ! ไม่รู้ว่าท่านลิโอของ ฉันจะอยู่ห้องเดียวกันหรือเปล่า”

“โห นี่เธอไปตกลงปลงใจกับอิตาด้านนั้น ตั้งแต่เมื่อไรกัน แหะหะ ท่านลิโอ แมวบ้าละไม่ว่า”

“แมวอะไรยะ ลิโอ มาจากคำว่า ลีโอน่า (Leona) ที่เป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ของดินอร์ต้าเชียวนะ”

“ลีโอน่าของเธอนะ ไซลิงโตรี่เปล่า ถ้าไซมันก็แค่แมวสายพันธุ์หนึ่งเท่านั้น ไม่เห็นวิเศษตรงไหนเรื่องนี้ทำจะหลงเขามาก ถ้าแต่งเมื่อไรบอกนะ” (กัลจิตตา, 2553ก, น. 80)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้คำที่สมเหตุสมผล สามารถอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ อย่างเช่น ในกรณีที่เฟมีล ตั้งฉายาให้ลิโอว่า อีตาต้า ซึ่งเฟมีลตั้งมาจากเครื่องแต่งกายของลิโอ ที่ลิโอจะมักสวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นสีดำอยู่ตลอดเวลา เฟมีลจึงตั้งฉายาให้ลิโอ แล้วเรียกฉายาที่ตั้งอยู่คนเดียว ส่วนคำที่เฟมีลเรียกลิโออีกคำ คือคำว่า แมว เป็นการพวนมาจากคำว่า ลิโอ ที่แปลว่า เสือ แต่เฟมีลไม่ต้องการจะเรียกว่า ลิโอ เนื่องจากเฟมีลคิดว่า เสือก็คือสายพันธุ์เดียวกับแมว จากการใช้ถ้อยคำของผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจได้เลย ว่าทำไมมีการใช้ถ้อยคำที่แสดงออกมาในเรื่องของการตั้งฉายา ไม่ใช่อยู่ดีๆ ผู้เขียนก็เขียนคำแปลกๆ ลงไปได้ โดยไม่มีเรื่องราวมาก่อนหน้านี้ แต่ผู้เขียนจะมีการอ้างอิงคำเรียกนั้นมาจากบริบทอื่นๆ เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งที่พบเจอในเรื่องราวของนวนิยาย

2) การใช้การเปรียบเทียบ คือ การใช้คำเปรียบเทียบจะทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพและจินตนาการได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งคำเปรียบเทียบจะเป็นคำสั้นๆ และยังมีนิมิตพุดกันในชีวิตประจำวัน การใช้คำเปรียบเทียบสามารถใช้ในด้านดีหรือไม่ดีก็ได้ เช่น คำเปรียบเทียบที่ใช้ในเชิงต่อว่า หยอกล้อ กระทบกระเทียบ เป็นต้น โดยคำเปรียบเทียบก็มีหลายคำ เช่น เป็น เหมือน ดัง อย่าง เท่า ราวกับ เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้คำเปรียบเทียบในการเขียนนวนิยายของตัวเอง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพในจินตนาการได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังข้อความต่อไปนี้

ภาพตรงหน้าเป็นเหมือนกับความฝันทุ่งแสงจันทร์ไกลสุดลูกหูลูกตาแถมทุกต้นกำลังชูดอก
รับแสงจันทร์อย่างมีความสุข กลีบดอกที่บ้านสะพรั่งรองรับหิมะที่ตกลงมาปอยๆ มอริลค้อยๆ
เดินเข้าไปในทุ่งอย่างตื่นตะลึงทำให้คนที่เดินตามมาพร้อมกับเสื้อคลุมขนสัตว์อกลมูมิใจใน
ผลงานของตัวเองไม่ได้ (กัลจิตา, 2553ข, น. 306)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้คำเปรียบเทียบในการเขียนนวนิยาย เพื่อต้องการสื่อให้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพหรือจินตนาการตามได้อย่างชัดเจน เป็นการใช้คำเปรียบเทียบที่ก่อให้เกิดภาพที่ชัดเจนให้แก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

3) การใช้ประโยค คือ การร้อยเรียงถ้อยคำให้สมบูรณ์ มีความสละสลวย เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน เพื่อที่จะได้อธิบาย บรรยายหรือสื่อความหมายของเรื่องราวได้อย่างละเอียดและชัดเจน จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการเลือกใช้ประโยคที่ไม่ซับซ้อน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่ถ้อยคำที่ซ้ำซากจำเจหรือเป็นการใช้คำที่หลากหลายรูปแบบแต่ความหมายเดียวกัน ไม่ใช่คำหยาบในการเขียน ซึ่งประโยคที่ผู้เขียนเขียนออกมานั้นทำให้ผู้อ่านอ่าน

ได้สั้น ไหล ไม่ติดขัด เนื่องจากผู้เขียนสามารถเลือกใช้คำที่จะสื่อถึงเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ดังข้อความต่อไปนี้

เขาเดินตรงไปยังหญิงสาวเจ้าของเรือนมสิดำที่ถูกตัดเป็นลอนบางๆ แซมด้วยสีแดงเพลิง ยาวจนถึงเอว มือหนาวางลงบนศีรษะของเธออย่างแผ่วเบา ทำให้ร่างของหญิงสาวสะอึกอย่างตกลใจ ดวงตาสีนิลของเธอเบิกกว้างก่อนพลิกตัวยืนขึ้น

อ้อมแขนเล็กของเธออ้าออกพร้อมๆ กับอ้อมแขนของเพื่อนเขาที่อ้ารับและสวมกอดร่างเล็กนั้น ไว้อย่างนุ่มนวล ลีโอนูบเบา ๆ ที่ผมของเฟมิล ก็มีศีรษะลงที่ข้างหูของหญิงสาว เป็นภาพที่ทำให้ไมล์อดขี้มไม่ได้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าตอนนี้เฟมิลต้องการใครมากที่สุด และไม่ต้องบอกเขาก็รู้ว่าเพื่อนของเขาพูดอะไรกับเธอ เพื่อให้เธอคนนั้นกลับมาเป็นคนร่าเริงดังเดิม

ไมล์ยืนพิงคันทันไม้มองทั้งคู่อยู่ไม่นาน ร่างบางในอ้อมกอดเพื่อนของเขาก็ดูเหมือนจะผ่อนคลายลง เห็นได้จากที่เพื่อนของเขาโอบอ้อมร่างบางไว้บนตัก ใช้ไหล่เป็นหมอนแล้วไบหน้าครึ่งหนึ่งของลีโอนูบเข้ากัศีรษะที่มีผมนุ่ม ๆ ก่อนจะอ้อมร่างบางขึ้นมาอย่างเบา มือ (กัลจิวา, 2553ง, น. 9)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ภาษาที่ผู้เขียนใช้เมื่ออ่านตามแล้วสามารถจินตนาการได้ตามเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อออกมาได้เป็นอย่างดี เป็นการอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน รู้ถึงการกระทำของตัวละครว่ามีการแสดงออกที่เป็นธรรมชาติ เหมือนกับที่ลีโอนูบกับเฟมิล พบเจอกันในครั้งนี้ ซึ่งจากการใช้ประโยคของผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น สามารถอ่านแล้วไม่ติดขัดกับรูปแบบประโยคที่ผู้เขียนใช้ ประโยคที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านรับรู้ได้อย่างชัดเจน สละสลวย ช่วยให้ผู้อ่านไม่งง หรือสงสัย เข้าใจเรื่องราวอย่างแจ่มแจ้ง

4.2.6.2 กลวิธีการเขียน

กลวิธีการเขียน คือ ลีลาในการเล่าเรื่อง ที่จะมีเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล ซึ่งไม่สามารถลอกเลียนแบบกันได้ อาจจะเป็นลีลาในการเลือกใช้คำ ประโยค หรือภาษาที่สละสลวยแล้วแต่เทคนิคในการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน ซึ่งผู้เขียนแต่ละคนก็จะมีเทคนิคหรือกลวิธีการเขียนที่แตกต่างกันออกไป แล้วแต่ความชื่นชอบและความถนัดของผู้เขียน ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“อย่างแรกเลยคุณต้องเลือกเลือกให้ได้ว่าเรื่องนี้คุณต้องการอารมณ์แบบไหน Feeling โทนของเรื่องนี้เป็นอย่างไร แล้วคุณต้องจับมันให้แน่น เพราะว่าถ้าคุณเขียนนิยายเรื่องหนึ่ง 2,000 หน้า ใช้ระยะเวลา 3 ปี ถ้าคุณไม่ชัดเจนในอารมณ์ของคุณ 3 ปีนี้คุณหลุดไม่จบแน่นอน นักเขียนต้องตั้งสติก่อนว่า ทิมของเรื่องนี้คืออะไร... สิ่งที่เราเรียกว่ากลวิธีก็คือการเล่าเรื่อง วิธีการเขียนจะขึ้นอยู่กับนักเขียนแต่ละคน สำหรับพี่พีให้ความสำคัญกับ Harmony ซึ่ง Harmony เป็นเคลื่อนเสียงที่ร้อยเรียงไปด้วยกันแบบเพลงคลาสสิก เพราะทุกครั้งที่ฟังเพลงคลาสสิก มันทำให้พี่จินตนาการได้ว่าเพลงนี้มันเป็นเรื่องราวอะไร... ดังนั้นนิยายของพี่ต้องเป็น Harmony ที่ดี Harmony ที่ดีมันมีทั้ง ถี่ สูง ลง ขึ้น ทั้งนี้การเอามาตีความว่า มันจะยึดหรือมันจะถี่ จะขึ้นสูงหรือลดต่ำ มันก็เอาไป Match กับ Feeling ที่คุณทำ เช่น ฉากนี้จะต้องบีบ ฉากนี้จะต้องแรง คือจริงๆ พี่ไม่มีหลักการที่เป็นรูปธรรมที่จะต้องบอกว่า คุณต้องเขียน A + B + C โครงสร้างประโยคแบบนี้ เพราะว่างานเขียนมันไม่มีสูตรตายตัว มันก็เหมือนการพูด การพูดมีคำ มีประโยค แต่สิ่งที่จะทำให้แตกต่างคือ น้ำหนักเสียง ซึ่งการที่จะบอกว่าคุณให้น้ำหนักเสียงนี้ยัง ใจมันยาก มันเกิดจากการเรียนรู้จากการที่เราสังเกต เราต้องช่างสังเกตมากๆ ว่าเรารู้สึกยัง ใจกับฉากอะไร แล้วเค้าทำยัง ใจถึงทำให้เรารู้สึกอย่างนั้น ในการเขียนทำให้รู้ว่าจังหวะนั้น มีช้า มีเร็ว ซึ่งจะต้องช่างสังเกตมากๆ เราต้องมองว่ามันมี Process ยัง ใจ แล้วนำ Process นั้นมาเขียนเป็นนิยาย ซึ่งการดูหนังเป็นอะไรที่ทำให้เราได้เห็น Process นี้ได้มากกว่าการอ่าน เพราะว่ากรอ่านมันเป็น Secondary Data แล้ว เพราะคนเขียนไปตีความแล้วมาเขียน มันไม่ใช่เหตุการณ์จริง แต่ถ้าเราไปสัมผัสเอง เมื่อเราหลับตาเราก็นึกได้ ขึ้นตอนง่ายๆ ในการหา Core หลักของ Harmony คือ ดู แต่ไม่ต้องทำอะไร ดูเสร็จกลับมาไม่ต้องคิดอะไร ผ่านไป 3 วัน อะไรที่ยังเหลืออยู่ในหัว อันนั้นแหละคือสิ่งที่ใช่” (กัลยาณี สุขขาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ลีลาการเขียน หรือกลวิธีการเขียน โดยผู้เขียนมีกลวิธีการเขียน และแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการการเขียนนวนิยายที่เป็นของตัวเอง จึงทำให้รู้ว่าผู้เขียนเป็นคนละเอียด ชอบสังเกต และเป็นคนที่ชอบเก็บข้อมูล มีความรอบคอบและทำงานเป็นระบบระเบียบ และสามารถนำข้อมูลที่ได้นำมาต่อยอดในงานเขียนของตัวเองได้ จึงทำให้ผู้เขียนเขียนนวนิยายได้ง่ายหรือสะดวกมากขึ้น ซึ่งเมื่อผู้เขียนมีข้อมูลครบถ้วนแล้วก็จะทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนนวนิยายที่มีกลวิธีการเขียน ลีลาการใช้ภาษาที่แตกต่างจากผู้เขียนคนอื่นๆ และมีเสน่ห์เป็นของตัวเอง

4.2.6.3 กลวิธีการเร้าความสนใจ

กลวิธีการเร้าความสนใจ คือ วิธีการที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวตอนต่อไปของผู้เขียน โดยผู้เขียนจะมีการเขียนเรื่องราวก่อนที่จะขึ้นบทต่อไป ซึ่งจะให้อ่านเกิดความสนใจ สงสัย หรือตื่นเต้น ต่อเนื้อเรื่องที่จะดำเนินต่อ อาจจะเป็นการบอกใบ้เรื่องราวในข้างหน้า การอุปเรื่องราวไม่ให้อ่านรู้ หรือจะเป็นการช่วยสิ่งที่ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นทิ้งท้ายไว้ในตอนท้ายของบทนั้นๆ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“พี่ให้จะทำคนอ่านสงสัย มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ชอบสงสัย ทำอย่างไรให้เขาติดตามเรา อ่านแล้วค้าง อ่านแล้วอยากอ่านต่อ อ่านแล้วหยุดไม่ได้ อ่านแล้วอยากให้อ่านต่อ ทุกๆ ตัวอักษรที่เขียนลงไป จะต้องทำให้นักอ่านอยากรู้มากขึ้น แต่ไม่มากมาก แต่ไม่ได้มากขนาดทนไม่ไหว แต่มันต้องมากขึ้น ต้องคลายความอยากรู้ให้เขาบ้าง เพื่อให้เขามีความสุขและอยากรู้ต่อ นั่นแหละคือ ความอยากรู้อยากเห็น... ถ้าถามพี่ว่าหนังสือเรื่องอื่น ไม่มีความอยากรู้อยากเห็นหรือ มันก็ไม่ใช่ มันก็มีความอยากรู้อยากเห็นเหมือนกัน พี่ค้นพบว่าระดับความอยากรู้อยากเห็นของคนแบ่งได้หลายระดับ แต่นักเขียนที่สามารถทำให้นักอ่านต้องซื้อ ต้องอ่านได้ มันมีไม่เยอะ เป้าหมายตั้งแต่แรกในการเขียนนิยาย คือ พี่ต้องการเป็นนักเขียนกลุ่มนั้น ดังนั้นต่อให้พี่ต้องทำงานหนักขึ้นมากแค่ไหนมันก็คุ้มค่า เมื่อไหร่ก็ตามที่เมื่อคุณไปถึงจุดนั้นแล้ว คุณจะได้รับโอกาสจากนักอ่านว่าคุณคือ Priority ที่ 1 แน่แน่นอนที่นักอ่านจะอ่านหนังสือของคุณไม่ว่าคุณจะทำหนังสือเมื่อไหร่ก็ตาม” (กัลยาณี สุขษาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเร้าความสนใจในรูปแบบการจบบทแต่ละบท โดยให้อ่านอยากรู้อยากเห็นในเรื่องราวต่อไป ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้อ่านรอคอย จดจ่อ กับสิ่งที่ผู้เขียนจะนำเสนอในบทต่อๆ ซึ่งเมื่อผู้เขียนทิ้งวิธีการแบบนี้แล้ว แต่ผู้เขียนก็ยังคงมีการคลายความสงสัยในเรื่องราวบางส่วนของตอนต่อไปทิ้งท้ายเอาไว้บ้าง เพราะผู้เขียนจะเขียนเรื่องราวแต่ละบทไม่ให้นักอ่านค้างคาใจจนเกินไป หรือมากจนทนไม่ไหว

จากการศึกษาข้อมูลจากนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเร้าความสนใจ ในเรื่องราวของนวนิยาย โดยการเร้าให้อ่านสนใจใคร่รู้ อยากรู้อยากเห็นเรื่องราวในตอนต่อไป ดังข้อความต่อไปนี้

“ฉันไม่เข้าใจนายจริงๆ บางทีก็เงียบจนกวน โมโห บางทีก็ขี้มแบบไม่มีเหตุผล แกรมยังคอยมาดูแลฉันอยู่เรื่อย แล้วเมื่อก็ยั้งหัวเราะเสียงดังอีก ชอบทำให้แปลกใจอยู่เรื่อย ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจ” เฟมีลพูดกับตัวเองพลางเดินกลับเข้าห้องของตัวเอง

“อ้าว มอริลยังไม่กลับมาเนี่ย เฮ้อ นอนก่อนดีกว่าเรา”

สาวน้อยของเราหลับได้อย่างไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก ผิดกับอีกคนที่มาถึงห้องนอนก่อนอีกฝ่าย แต่กลับนั่งมองออกไปเบื้องนอกอย่างครุ่นคิด

‘ถ้าเป้าหมายคือเธอ... เฟมีลขอสัญญาด้วยเกียรติของฟรานเซสที่ว่าเธอจะปลอดภัย’ (กัลฐิตา, 2553ช, น. 324)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้กลวิธีการเร้าความสนใจในเรื่องของการทำให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นในเรื่องราวที่จะดำเนินต่อไป เป็นการทิ้งท้ายความสนใจที่เป็นการช่วยๆ ให้ผู้อ่านต้องติดตามเนื้อเรื่อง ผู้เขียนได้สร้างการเร้าความสนใจทิ้งท้ายไว้ในแต่ละบท เพื่อเป็นการคลายความสงสัยในบางเรื่องของผู้่านได้ เหมือนข้อความนวนิยายข้างต้นนี้ ผู้เขียนมีการทิ้งท้ายความสนใจใคร่รู้ให้กับผู้อ่านว่า ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นหรือเป้าหมายที่จะเกิดขึ้นซึ่งเฉพาะมาที่เฟมีล ลีโอก็พร้อมที่จะปกป้องเฟมีล โดยเรื่องราวนี้นี้เป็นการทิ้งท้ายให้รู้ว่า ต้องมีบางสิ่งบางอย่างที่จะต้องเกิดขึ้นกับเฟมีลในอนาคต

กลวิธีการเขียนนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน จากการสัมภาษณ์ผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเป็นคนช่างสังเกต เป็นคนที่เก็บข้อมูล เพื่อนำเอาข้อมูลนั้นไปต่อยอดกับงานเขียนของตัวเอง เป็นคนที่ละเอียด เพราะมีพื้นฐานมาจากการอ่านหนังสือหลากหลายรูปแบบ สิ่งเหล่านี้จึงสามารถออกมาเป็นนวนิยายที่มีแฟนคลับที่คอยติดตามผลงานอย่างมากมาย และเป็นนักเขียนที่เป็นที่รู้จักมากในวงการนักเขียนแฟนตาซีไทย ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“สำนักพิมพ์ ไม่ได้ตีพิมพ์งานนิยายออกมาในช่วงหนึ่ง แต่ปรากฏว่า ยอดขายของพี หนังสือของพีได้ Reprint ทุกครั้ง พีเป็นคนเดียวที่ออกมาหนังสือ แล้วได้เป็น Best Seller ทุกเล่มเป็นคนเดียวในบริษัท และหนังสือของพีที่พีเป็นนักเขียนคนเดียวที่ไม่ได้ถูกเอาหนังสือแฟนตาซีไปเลหลังเลย” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่ประสบความสำเร็จในการเขียนนวนิยายแฟนตาซีของตัวเองเป็นอย่างมาก เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้เขียนทุ่มเทลงไปในงานเขียน

ของตัวเองนั้น เป็นสิ่งที่ผู้เขียนตั้งใจ ใส่ใจ ในงานเขียนทุกขั้นตอน ทำการเก็บข้อมูลอย่างละเอียด มีการทำงานที่เป็นระบบระเบียบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จึงทำให้ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับ เป็นที่ชื่นชม และได้รับความสนใจจากผู้อ่านนวนิยายแฟนตาซีไทยเป็นอย่างมาก

4.2.6.4 แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายแฟนตาซี

ผู้เขียนเป็นคนที่มีความคิดในการแตงนวนิยายแฟนตาซีที่น่าสนใจอยู่หลากหลายแนวคิด ซึ่งแนวคิดเหล่านั้นสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตได้ เป็นแนวคิดที่สามารถทำให้คนที่กำลังต้องการจะเป็นผู้เขียนสามารถนำไปใช้และปฏิบัติได้จริง โดยแนวคิดเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งจากการเขียนนวนิยายของผู้เขียน ที่ผู้เขียนคร่ำหวอดอยู่ในโลกแฟนตาซีมากกว่า 10 ปี ซึ่งผู้เขียนได้ทำในสิ่งที่ตัวเองรักและชื่นชอบ นั่นคือ การเขียนนวนิยายแฟนตาซี

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนเกี่ยวกับแนวคิดในการแตงนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยสามารถแบ่งประเด็นแนวคิดได้ 5 แนวคิด ดังต่อไปนี้

- 1) แนวคิดของผู้เขียนในการสื่อสารกับผู้อ่าน
- 2) แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านอ่าน
- 3) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการแตงนวนิยายที่มาจากแรงบันดาลใจ
- 4) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับกลวิธีการแตงนวนิยาย
- 5) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการเป็นนักเขียนนวนิยาย

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นเกี่ยวกับแนวคิดในการแตงนวนิยายของผู้เขียนตามประเด็นข้างต้น ได้ดังนี้

1) แนวคิดของผู้เขียนในการสื่อสารกับผู้อ่าน

เคล็ดลับที่ทำให้นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายแฟนตาซีที่ผู้อ่านรอคอยที่จะติดตามผลงาน หรือรอคอยนวนิยายเรื่องอื่นๆ จากผู้เขียน ซึ่งทำให้ผู้เขียนเป็นคนที่ผู้อ่านคอยติดตามความเคลื่อนไหวในงานเขียนของตัวเองอยู่ตลอดเวลา ผู้เขียนมีการพูดคุย สื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็น กับผู้อ่านหรือแฟนคลับนวนิยายของตัวเองอยู่ตลอดเวลา ทั้งในด้านของโลกออนไลน์ สื่อ Social Media ต่างๆ การแจกลายเซ็นในงานกิจกรรมต่างๆ ให้กับผู้อ่าน จึงทำให้

ผู้อ่านเกิดความใกล้ชิด มีการแลกเปลี่ยนเรื่องราว ข้อมูลของนวนิยายของผู้เขียนได้ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“เคล็ดลับในการเขียนนวนิยายของพี่ คือ สังเกตนักอ่าน แบบละเอียดเชิงลึก ซึ่งพี่ไม่ได้ไปถามเขาว่า คุณรู้สึกยังไง ซึ่งในทุกๆ เล่มของพี่มันจะมีจุดเสียง จากเสียงที่คนจะไม่เข้าใจ เราจะไม่สนใจทุกจาก บางจากมันก็เคลียร์ แต่จากที่กังวลคือ จากเสียง ที่เราไม่รู้ว่าเราอธิบายได้ดีหรือเปล่า เราจะมีโมเดลในใจแล้วว่า ถ้าเราเขียนอันนี้ไปแล้วนักอ่าน จะต้องตอบด้วยคำนี้ แสดงว่าเขาเข้าใจ ถ้าเขาตอบด้วยคำนี้แสดงว่า เขายังเข้าใจแค่ 50 – 50 หรือครึ่งหนึ่งเท่านั้น แต่ถ้าเขาตอบด้วยคำนี้ คือ เขาไม่เข้าใจ ซึ่งพี่ก็จะคอยติดตามใน Comment จากสื่อ Social Media ต่างๆ ที่พี่ได้โพสต์นิยายลงบนเว็บไซต์ออนไลน์ คอยสังเกตนักอ่านอยู่ตลอดเวลา แล้วเมื่อเวลาแจกลายเซ็น พี่ก็จะมีขอบถามนักอ่านว่า ชอบจากอะไร จากนี้สนุกมั๊ย จากนี้ตลกมั๊ย จากนี้น่ารักมั๊ย แต่เป็นคำถามไม่ได้เจาะลึกมากนัก แต่พี่จะคอยถาม และปฏิบัติ เช่น นูย... พี่สนุกมากเลยคะ แสดงว่าคนนี้เข้าใจ หรือบางคน ก็... ก็สนุกนะคะ ถ้าแบบนี้แสดงว่าไม่ใช่แล้ว” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สังเกตพฤติกรรมของนักอ่าน จึงทำให้ผู้เขียนสามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้ตรงมากขึ้น รู้ว่าผู้อ่านต้องการแบบไหน เข้าใจหรือไม่เข้าใจอะไรในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อออกไป สิ่งเหล่านี้มาจากการสังเกตและเก็บข้อมูลจากผู้อ่าน แล้วการทำแบบนี้ทำให้ผู้เขียนเป็นนักเขียนที่มีแฟนคลับมากมาย เนื่องจากผู้เขียนเป็นคนที่เข้ามาใกล้ชิดกับนักอ่านของตัวเองเป็นอย่างมาก มีการพูดคุย หรือสื่อสารกับผู้อ่านเป็นประจำ สิ่งเหล่านี้ยังทำให้ผู้อ่านเกิดความชอบและรอคอยที่จะดูผลงานต่อไปของผู้เขียน

2) แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านอ่าน

ผู้เขียนเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือทุกอย่างมาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้ผู้เขียนเกิดความสนใจที่จะแตงนวนิยาย โดยผู้เขียนชื่นชอบในนวนิยายแฟนตาซี จึงทำให้ผู้เขียนริเริ่มการแตงนวนิยายแฟนตาซีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยผู้เขียนจะเขียนนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านอยากอ่านในเรื่องราวที่ผู้เขียนจะเขียนออกมา โดยผู้เขียนไม่ได้ต้องการที่จะเขียนนวนิยายที่ตัวเองอยากอ่าน ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“มีความยินดีของนักเขียนหลายๆ คนที่เขาอยากจะเขียนนิยายแบบนี้ เพราะว่ามันต้องสนุก แน่เลย ตอนเขียนต้องมันแน่เลย แต่ที่พีทุตตลอดเลย คือ การอ่าน คือ การสื่อสาร ไม่ใช่การสื่อสารทางเดียว แต่เป็นการสื่อสาร 2 ทาง แม้ว่าการเขียนจะเป็นการสื่อสาร 2 ทางที่เจือจางมากๆ ถ้าคุณจะเขียนนิยายที่ตัวเองอ่าน คุณต้องยอมรับว่ายอดขายก็จะได้เท่านี้ ซึ่งก็จะมีแค่คุณ และคนแบบคุณที่อ่าน แต่ถ้าคุณต้องการจะเขียนนิยายเพื่อต้องการสื่อสารกับใครซักคนหนึ่งเพื่ออยากจะ Discuss หัวเรื่องนี้ คุณต้องเขียนอีกแบบหนึ่ง ซึ่งที่ไม่ต้องการที่จะเขียนนิยายให้ตัวเองอ่าน แต่ที่ต้องการที่จะเขียนนิยายเพื่อเป็น Topic หนึ่ง ที่เมื่อเจอหน้ากัน ก็ที่กะตรงนั้นมันเป็นอย่างนี้ อย่างนั้น ที่ต้องการ Community อย่างนั้น เรื่องของพีจึงจะต้องเป็นเรื่องที่มีคนอยากคุยด้วย ไม่ใช่มีแต่เรื่องที่ฉันต้องการคุยกับคุณอย่างเดียว” (กัลยาณิ สุขษาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีแนวคิดในการการเขียนนวนิยายของในด้านที่ผู้เขียนไม่ต้องการที่จะเขียนนวนิยายเพื่อให้ตนเองอ่าน แต่ผู้เขียนต้องการที่จะเขียนนวนิยายให้กับผู้อ่าน เพราะผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดความสุขในการอ่านนวนิยายของผู้เขียน และนวนิยายของผู้เขียนสามารถเป็นหัวข้อในการพูดคุยกันได้ในกลุ่มเพื่อน หรือสังคมอื่นๆ ได้ ผู้เขียนไม่ต้องการเขียนนวนิยายที่ตัวเองชอบ เพราะนวนิยายของผู้เขียนจะต้องเป็นนวนิยายที่อยากมีคุยเรื่องด้วย ไม่ใช่ให้ผู้เขียนเขียนนวนิยายที่ตนเองชอบ แล้วมีแค่ผู้เขียนกับคนไม่กี่กลุ่มคุยกัน ซึ่งมันไม่ใช่สิ่งที่ผู้เขียนต้องการ

3) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการแต่งนวนิยายที่มาจากแรงบันดาลใจ

ผู้เขียนเป็นผู้เขียนนวนิยายแฟนตาซี ที่ชื่นชอบในการสังเกตสิ่งรอบตัว เพื่อเป็นข้อมูลในการแต่งนวนิยายของตนเอง เนื่องจากการสังเกตสิ่งรอบข้าง รอบตัว จะเป็นการเพิ่มเสน่ห์และเอกลักษณ์ของนวนิยาย โดยการสังเกตจะทำให้รู้ว่าสิ่งไหนที่สามารถนำมาใช้ในงานเขียนของตัวเองได้ สิ่งไหนที่นำมาใช้แล้วสามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้ชัดเจน ซึ่งการจะเขียนงานเขียนออกมาในแต่ละเรื่องนั้น จะไม่สามารถที่จะเขียนรายละเอียดทุกอย่างลงไปได้ แต่สามารถที่จะใส่จุดสังเกตที่เด่นชัดลงไปให้ผู้อ่านรับรู้และสนใจได้ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“การเขียนนิยายหรือการเขียนภาพยนตร์ คุณไม่สามารถลอกเลียนรายละเอียดความเป็นจริงได้ 100% แต่คุณต้องลอกเลียนรายละเอียดที่เป็นสิ่งที่สำคัญ ที่โดดเด่น ที่ทำให้คนมองแค่จุดเดียวแล้วเห็นอย่างอื่น เช่น จมูกสีแดงจะนึกถึงตัวตลก หรือแม็คโดนัลด์ นั่นแหละคือ

หลักการของการเขียนนิยาย ที่ได้รับคำ Comment มาจากการเขียนนิยายเล่มเรียกว่า เป็นการเขียนเหมือนสารานุกรม ที่จะต้องไปนั่งคิดว่า ทำไม คำตอบคือ ที่ต้องการจะบอกทุกอย่าง เพื่อให้คนอ่านเห็นชัด แต่พอที่เขียนนิยายมาหลายเล่มทุกครั้งของที่ที่เรารู้ก็ คือ คนอ่านไม่ได้อยากอ่านทุกอย่าง แต่คนอ่านอยากเห็นทุกอย่าง นั่นหมายความว่า สิ่งที่ผู้เขียนทุกคนต้องทำคือการหา Core หลักให้ได้ ว่าจะอะไรที่คนอ่านเห็นแล้วจะรู้เลยว่า มันคือสิ่งนั้น เพราะฉะนั้นการนั่งมอง การนั่งสังเกต สิ่งที่มีเป็น Core หลัก เป็นเรื่องสำคัญพอๆ กับการเขียนเลย เพราะถ้าหัวข้อคิดไม่ได้ มีอรรถกถาไม่ได้ ที่จะต้องทำอย่างนี้ทุกครั้ง โดยเฉพาะจากที่สำคัญๆ เช่น การอธิบายเมือง การอธิบายการต่อสู้ การเคลื่อนไหว หรือแม้แต่คำพูด” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเป็นผู้ที่มีลีลาการเขียนหรือกลวิธีการเขียนที่น่าสนใจ ผู้เขียนมีแนวคิดในด้านการใช้ประโยชน์จากการสังเกตสิ่งต่างๆ รอบตัว เพื่อให้ผู้เขียนจะได้นำสิ่งเหล่านั้นมาใส่ลงไปในนวนิยาย ผู้เขียนจะต้องมีการฝึกฝน มีการพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ หลังจากที่ได้รับคำติชม ผู้เขียนได้หาวิธีการในการที่ผู้เขียนจะต้องหา Core หลักที่ผู้อ่านต้องการออกมาให้ได้ เพื่อที่จะได้ตอบโจทย์ความต้องการของผู้อ่าน เพราะถ้าคุณยังหา Core หลักที่ผู้อ่านต้องการไม่ได้ นวนิยายของคุณก็ไม่ใช่นวนิยายที่ผู้อ่านต้องการเช่นกัน ซึ่งการหา Core หลักเป็นสิ่งที่ผู้เขียนทุกคนจะต้องมีอยู่ในตัวเองให้ได้ เพราะ Core หลักเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้คุณรู้ว่า นวนิยายที่คุณแต่งนั้นเป็นที่ต้องการของผู้อ่าน หรือเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านหรือไม่

4) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

กลวิธีการแต่งนวนิยาย เป็นสิ่งที่ไม่ลอกเลียนแบบในการแต่งของผู้เขียนในแต่ละคน ซึ่งการแต่งนวนิยายของผู้เขียนในแต่ละคนก็จะมีวิธีการ การหาข้อมูล การเก็บรวบรวมสิ่งต่างๆ ที่จะมีขั้นตอนการเขียนที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่มีสิ่งไหนที่จะถูกต้องที่สุด หรือผิดที่ ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“กลวิธีการแต่งนวนิยายเป็น Dynamic เป็นสิ่งที่ไม่ตายตัว และมันก็ไม่มีความถูกต้องที่สุด มีแต่วิธีที่เหมาะสมที่สุดเท่านั้น” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเป็นบุคคลที่ไม่ยึดติดกับกฎหรือข้อบังคับใดๆ ว่าจะต้องเขียนตามระบบ หรือรูปแบบการแต่งนวนิยายแบบนั้นแบบนี้

เนื่องจากผู้เขียนเป็นคนที่เก็บข้อมูล เป็นคนช่างสังเกต เป็นคนละเอียด และนำข้อมูลเหล่านั้นมาประกอบรูปร่างให้เป็นนวนิยาย โดยใช้กลวิธีการแต่งที่ตัวเองถนัด และไม่เหมือนใครมาเป็นแนวทางในการเขียนนวนิยายของผู้แต่งเอง

5) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการเป็นนักเขียนนวนิยาย

ผู้เขียนมีแนวคิดเกี่ยวกับนักเขียนนวนิยายแฟนตาซีที่น่าสนใจ เป็นแนวคิดที่เมื่อสามารถทำตามได้ก็จะเป็นการเพิ่มพลังงานและกำลังใจในการเขียนนวนิยายได้ ซึ่งแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่สร้างความพอดีให้กับตัวเอง ทำให้ผู้เขียนรู้จักความพอดีและความเหมาะสม ไม่คาดหวังกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินไป หรือไม่คาดหวังกับสิ่งที่จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอด ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“ที่เคยพูดกับนักเขียนหลายคนไปว่า หนังสือเหมือนดาวบนฟ้า บนท้องฟ้าไม่ได้มีดาวดวงเดียว ถ้าคุณคาดหวังว่าตัวเองจะเป็นนักเขียนเหมือนดาวบนฟ้า ถ้าคุณคาดหวังว่าคุณจะเป็นดาวดวงเดียวของนักอ่าน คุณเลิกหวังเถอะ เพราะมันไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะแม้แต่คุณเองก็ยังไม่ได้รับชอมนักเขียนคนเดียว เพราะคุณยังอ่านหนังสืออีกหลายเรื่อง เพราะฉะนั้นอย่าคาดหวังว่าคุณจะเป็นดวงดาวดวงเดียวของนักอ่าน แต่ให้คาดหวังว่าเราเป็นดวงดาวในใจเขา เป็นหนึ่งใน Check List ของเขา ที่เขาจะซื้อหนังสือ ไม่ว่าจะออกหนังสือเมื่อไหร่ก็ตาม” (กัลยาณี สุขขาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเป็นบุคคลที่น่าชื่นชม เป็นบุคคลที่สมควรเอามาเป็นแบบอย่าง ทั้งในด้านการใช้ชีวิต แบบอย่างในการทำงาน แบบอย่างในการหาความรู้ และเป็นแบบอย่างในอีกหลายหลายรูปแบบ เพราะผู้เขียนเป็นบุคคลที่ใช้ชีวิต และมีแนวความคิดที่เหมาะสม รู้จักถึงความพอดีของตัวเอง รู้ถึงความเหมาะสมของงาน และรู้จักที่จะไม่คาดหวังในสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินตัวหรือสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา เหมือนกับที่ผู้อ่านก็ไม่ได้ชื่นชมผลงานของผู้เขียนเพียงท่านเดียว แต่ผู้อ่านก็ได้ชื่นชมในผลงานของผู้เขียนท่านอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ถ้าหวังเพียงแต่ให้ผู้อ่านอ่านและชื่นชมในนวนิยายของตัวเองเพียงคนเดียวนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เพราะทุกคนมีความชื่นชมที่หลากหลายรูปแบบ ดังนั้นตัวผู้เขียนเองก็ต้องรู้จักถึงความพอดีและพอเพียงที่ตัวเองควรได้รับ เพื่อให้ตัวเองมีความสุขกับงานเขียนในต่อๆ ไป

จากข้อมูลและการวิเคราะห์เกี่ยวกับลีลาการเขียน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการใช้ลีลาการเขียนที่มีเอกลักษณ์ มีการใช้คำ ภาษา ประโยค กลวิธีเร้าความสนใจนาน่าติดตาม มีแนวคิดที่สามารถนำไปพัฒนาต่อไปได้ โดยผู้วิจัยสามารถสรุปประเด็นในเรื่องลีลาการเขียนได้ 4 แบบ คือ

1) การใช้ภาษา

1.1) การใช้ถ้อยคำ ผู้เขียนมีการใช้ถ้อยคำที่มีที่มาที่ไป เป็นการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย ไม่ซับซ้อน

1.2) การใช้การเปรียบเทียบ ผู้เขียนมีการใช้คำเปรียบในนวนิยาย เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพที่จินตนาการได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

1.3) การใช้ประโยค ผู้เขียนมีการใช้ประโยคที่สละสลวย อ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย ไม่ซับซ้อน สามารถอ่านแล้วจินตนาการตามที่ผู้เขียนต้องการออกมาได้ดี

2) กลวิธีการเขียน ผู้เขียนมีกลวิธีการเขียนของตนเองที่ใช้เรื่องของ Harmony ความถี่ ที่มีขึ้น มีลง มีถี่ มีห่าง ซึ่งก็นำมาปรับใช้ในงานเขียนของผู้เขียนเอง ว่าเรื่องราวควรจะต้องมีขึ้น ลง ถี่ แคบ ห่าง บ้าง

3) กลวิธีการเร้าความสนใจ ผู้เขียนมีกลวิธีการเร้าความสนใจที่สามารถทำให้ผู้อ่านคอยติดตามเรื่องราวต่อไป ในด้านที่ผู้เขียนยั่วยู่ให้ผู้อ่านอยากอ่านบทต่อไป ซึ่งผู้เขียนก็เร้าความสนใจของเนื้อเรื่องทิ้งไว้ในท้ายบทนั้นๆ

4) แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายแฟนตาซี

4.1) แนวคิดของผู้เขียนในการสื่อสารกับผู้อ่าน ผู้เขียนมีแนวคิดในด้านการสื่อสาร โดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้อ่านผ่านทาง การสอบถาม พูดคุย การสังเกต หรือจาก Comment ของผู้อ่านเอง โดยผู้เขียนก็ได้นำสิ่งที่ได้มาปรับใช้ในนวนิยายของตนเองเสมอ

4.2) แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายเพื่อผู้อ่าน ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่จะไม่แตงนวนิยายให้ตัวเองอ่าน แต่ผู้เขียนจะแตงนวนิยายให้ผู้อ่านเป็นผู้อ่านเสมอ เนื่องจากผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่าน ได้มีเรื่องราวมาพูดคุยกันในเรื่องราวที่นวนิยายดำเนินอยู่ ได้กลายเป็นหัวข้อสนทนาในแวดวงเพื่อนพ้อง

4.3) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการแตงนวนิยายที่มาจาก การสังเกต ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่ชอบในด้านการสังเกตสิ่งรอบตัว เพื่อจะได้นำจุดสังเกตนั้นนำไปปรับใช้ในงานเขียนของตนเอง เนื่องจากการสังเกตเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เขียนมีความแตกต่างและมีเอกลักษณ์ของตัวเอง

4.4) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับกลวิธีการแตงนวนิยาย ผู้เขียนเป็นคนที่ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ในการเขียนนวนิยายว่าจะต้องทำตามขั้นตอนนั้นๆ แต่สิ่งที่ผู้เขียนค้นพบคือสิ่งที่

ผู้เขียนนำมาใช้กับงานเขียนของตัวเองมาเสมอ เพราะกลวิธีการแต่งไม่มีถูกที่สุด ไม่มีผิดที่สุด มีแต่เหมาะหรือไม่เหมาะเท่านั้น

4.5) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการเป็นนักเขียนนวนิยาย ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่มีความพอดี รู้จักในความเหมาะสม พอเพียง ไม่คาดหวังกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินไป หรือสิ่งที่ไม่สามารถคงที่และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

4.3 ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี

ความเชื่อ เป็นสิ่งที่ฝังรากลึกกลงไปในจิตใจของมนุษย์ตั้งแต่สมัยอดีตกาล ซึ่งเรื่องความเชื่อ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถบังคับให้ใครเชื่อได้ เป็นความเชื่อที่บุคคลต้องเชื่อด้วยตนเอง เชื่อด้วยจิตใจของตนเอง เหมือนดังคำพูดที่ว่า ไม่เชื่อ ก็อย่าลบหลู่ ซึ่งความเชื่อเป็นสิ่งที่อยู่กับคนไทยมาตั้งแต่บรรพชน สืบทอดกันมายาวนานจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้โลกใบนี้ได้มีการพัฒนา ในด้านต่างๆ ไปมากมาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิทยาศาสตร์ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ ค่านิยม การดำเนินชีวิต หรืออื่นๆ อีกมาก แต่ความเชื่อก็ยังอยู่กับคนไทยมาตลอด ไม่ลบเลือนหายไปไหน ยังคงฝังอยู่ในจิตใจของคนไทยอย่างไม่สิ้นสุด

ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้เขียนต้องมีการใช้กลวิธีการเขียนที่จะต้องนำความเชื่อแบบไทยลงไป ในนวนิยาย ทั้งความเชื่อเหนือธรรมชาติ ความเชื่อตามหลักคำสอนพระพุทธศาสนา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความเชื่อแบบไทย ที่ผู้เขียนต้องมีการผสมผสานความเชื่อเหล่านี้ลงไป ในนวนิยาย เพื่อเพิ่มความสุขสนุกสนาน และเพื่อทำให้นวนิยายของผู้เขียนเป็นที่สนใจของผู้อ่าน โดยผู้เขียนจะต้องมีการใช้ความสามารถของตนเองด้วยการนำเรื่องความเชื่อมาผสมผสานกับจินตนาการ และความสามารถในการเขียนของตนเองลงไป ในนวนิยายของตนเองด้วย จากคำสัมภาษณ์ของผู้เขียน ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องความเชื่อแบบไทยลงไป ในนวนิยายแฟนตาซีของตัวเอง ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“จากนักเขียนนวนิยายด้วยกันเอง พอเราเริ่มมีวัฒนธรรมการเขียนนิยายที่ใช้ฉากตะวันตก มันก็มีความถามจากนักเขียนรุ่นใหญ่ๆ ที่เขาพูดกันตลอดเวลาว่า การเขียนนิยายที่เป็นฉากที่อยู่ในต่างประเทศ มันทำให้วัฒนธรรมไทยมันจืดจางลงหรือเปล่า เราควรจะต้องรักษาวัฒนธรรมไทยในวรรณกรรมไทยไว้หรือเปล่า จากคำตอบของพี่ แค่อยใช้ภาษาไทยมันก็มีวัฒนธรรมไทยอยู่แล้ว เพราะภาษามัน คือ รากเหง้า ของเรา แต่ถ้าคุณบอกว่าไม่มองในเรื่อง

ของการใช้ภาษาไทย เรามองในเรื่องของ Notion เป็นคำที่น้องที่ไปเรียนต่างประเทศกลับมาแล้วพูดให้พี่ฟัง ก็คือ Notion คือ การรับรู้หรือความลึกของการกระทำ เช่น ที่คนไทยถือในเรื่องของการนั่งทับหมอน คนไทยถือเรื่องการเดินผ่านผู้ใหญ่ต้องค้อมหัว คนไทยถือเรื่องการพูด คะ ครับ เด็กต้องพูดกับผู้ใหญ่ยังไง ส่วนฝรั่งไม่ คือ คำคุณแก่ I กับ YOU ดังนั้นสิ่งพวกนี้สามารถสอดแทรกลงไปในความเป็นไทยของนิยายเราได้ หนังสือที่ทุกเล่มเด็กเคารพผู้ใหญ่หมด หนังสือที่ทุกเล่มทุกคนให้เกียรติกัน แต่เราต้องยอมรับว่าเมื่อเราใช้ Platform ของวัฒนธรรมตะวันตก เราไม่สามารถ เอากิเลน เอานาค เอากินรี มาใส่ในหนังสือเราได้ มันสามารถใส่ได้ในบางเรื่อง ถ้าคุณตั้ง Setting ให้มันมี แต่พี่ก็เชื่อเรื่องนี้มาตลอดว่า นักเขียนไทยทุกคน ที่ยังเขียนนิยายอยู่ เพราะเราต้องการสืบทอดแนวคิดความเป็นไทยของเราใส่เข้าไป เราไม่สามารถตัดเอาความเป็นไทยออกไปได้จากความนึกคิด บทสนทนา คำพูด ของเราได้เลย เพราะว่าเราเป็นคนไทย” (กัลยาณี สุขขาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้นำความเชื่อแบบไทยเข้าไปผสมผสานกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยาย โดยผู้เขียนได้มีการนำเสนอความเชื่อได้อย่างเหมาะสม เพราะความเชื่อเป็นสิ่งที่อยู่กับคนไทยมาอย่างช้านาน ที่แทรกซึมเข้ามาในระบบการชีวิตของคนไทย ทั้งในด้านการคิด การพูด การกระทำ ทุกอย่างจะสะท้อนเรื่องราวความเชื่อแบบไทยอยู่เสมอ ซึ่งความเชื่อแบบไทยก็ไม่สามารถลบทิ้งออกไปจากวิถีความเป็นคนไทยได้

จากคำสัมภาษณ์และการวิเคราะห์ข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการนำความเชื่อแบบไทยเข้าไปผสมผสานเข้าไปในเรื่องราวนวนิยายของตนเอง โดยผู้วิจัยสามารถแยกประเด็นเรื่องความเชื่อแบบไทยที่ผู้เขียนสะท้อนลงไปนวนิยายได้ 2 ประเภท ดังนี้

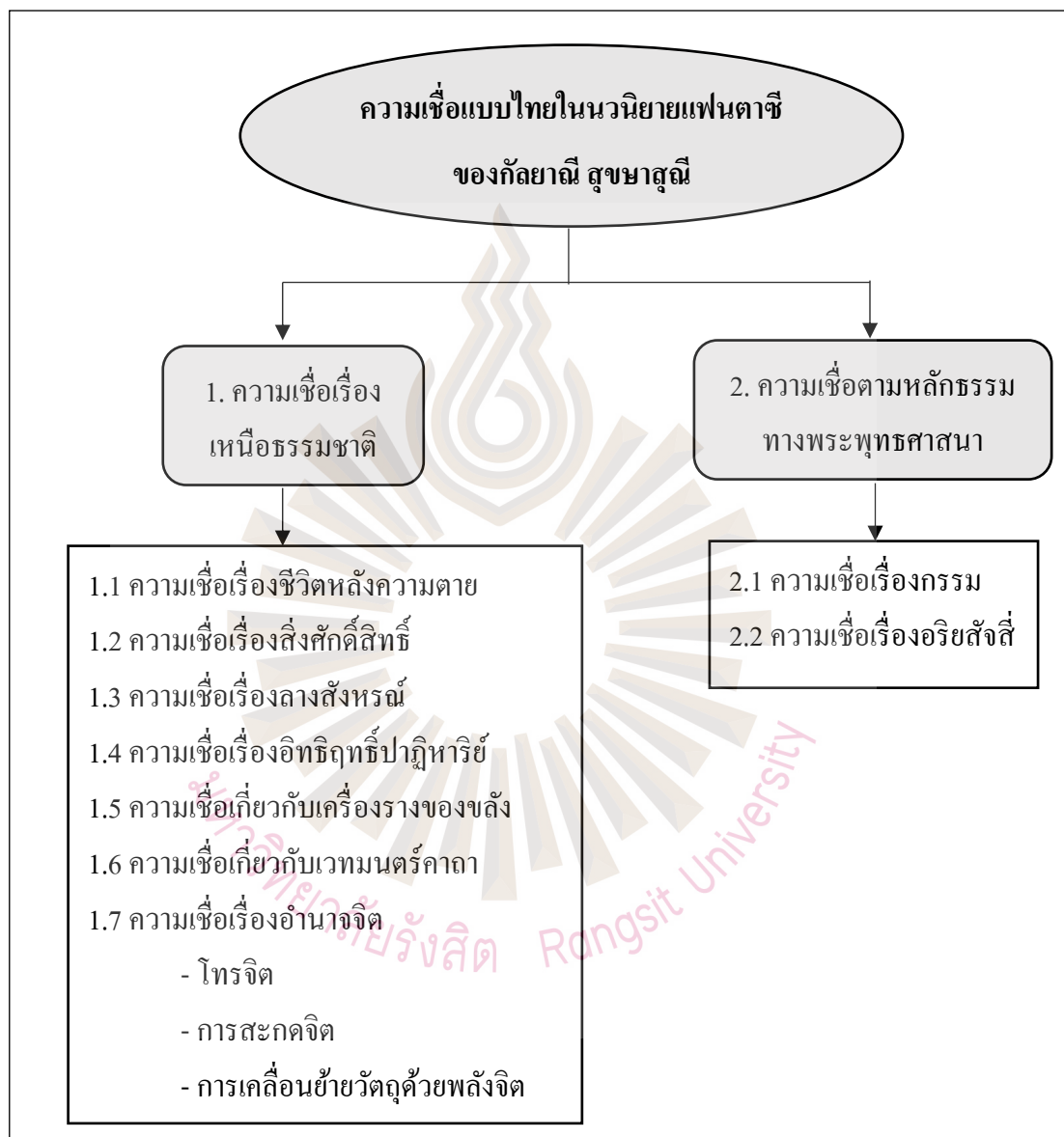
4.3.1 ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ

- 4.3.1.1 ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย
- 4.3.1.2 ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์
- 4.3.1.3 ความเชื่อเรื่องนางสังขารณ์
- 4.3.1.4 ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์
- 4.3.1.5 ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง
- 4.3.1.6 ความเชื่อเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา
- 4.3.1.7 ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

4.3.2 ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

4.3.2.1 ความเชื่อเรื่องกรรม

4.3.2.2 ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่

รูปที่ 4.8 ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุกษาสุณี

จากข้อมูลประเด็นเกี่ยวกับความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นเรื่องความเชื่อแบบไทย (รูปที่ 4.8) ได้ดังต่อไปนี้

4.3.1 ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ

ความเชื่อเหนือธรรมชาติ เป็นความเชื่อเกิดจากสิ่งเร้นลับ เป็นความเชื่อในสิ่งที่ไม่มีตัวตนอยู่นอกเหนือเหตุผลและการพิสูจน์ ให้ความเชื่อเป็นเกณฑ์วัดเพียงอย่างเดียว ความเชื่อในสิ่งเร้นลับนี้จะก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลและสังคม แล้วกลายเป็นประเพณี พิธีกรรม หรือศาสนาในสมัยหนึ่ง แล้วเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ความเชื่อในสิ่งเร้นลับ ได้แก่ ความเชื่อโชคลางเคราะห์กลางความฝัน ความเชื่อในสิ่งที่เป็นมงคลหรืออัปมงคล และข้อห้ามต่างๆ ของสังคม เป็นต้น (วลีรัตน์สิงห์, 2528, น. 41) โดยผู้เขียนได้นำความเชื่อเหนือธรรมชาติผสมผสานกับจินตนาการและความคิดของผู้เขียนลงไปในนวนิยายด้วยกัน 7 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.3.1.1 ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย

ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย เป็นความเชื่อของคนไทยที่มีมาแต่ยาวนาน เชื่อว่าเมื่อคนเราตายแล้วจะไปไหน ไปนรก หรือสวรรค์ หรือจะยังวนเวียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ยังเคยมีชีวิตอยู่ หรือจะเป็นวิญญาณเร่ร่อนที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองจะต้องไปไหน ซึ่งบางคนก็สามารถติดต่อกับวิญญาณของคนที่ยาไปแล้วได้เช่นกัน หรือบางคนก็สัมผัสถึงเรื่องราวชีวิตหลังความตายได้ของคนอื่นหรือตนเองได้

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนสะท้อนความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายลงไปในนวนิยายของตนเอง โดยผู้เขียนสะท้อนความเชื่อในเรื่องของวิญญาณที่ตายแล้ว ที่ยังวนเวียนอยู่รอบตัวของผู้ที่ตัวเองผูกพันครั้งเมื่อยังมีชีวิตอยู่ วนเวียนในสภาพแวดล้อมที่ตัวเองคุ้นเคยครั้งเมื่อยังมีชีวิต ซึ่งวิญญาณของคนที่ยาไปแล้วก็ไม่ได้ไปนรก หรือสวรรค์ ดังข้อความต่อไปนี้

“ซีเลส ท่านดีเล่น่าอยู่ใกล้คุณตลอดเวลา ไม่มีสักวินาทีเดียวที่เธอห่างจากคุณกลับแต่คุณกลับไม่ได้ยินเสียงเรียกของเธอ และนี่คือเหตุผลที่เขวิน่าไม่เคยเห็นร่างเวทกัณฑ์รัตติกาล นี่คือการตอบแทนของฟรานเซสกา เพราะหัวใจของท่านดีเล่น่าอยู่ที่คุณ”

ลิโอเอ่ยขึ้นทำให้ซีเลสคมมือลง หมิงงามเจ้าของเรือนผมสีดำสลวยแต่ดูเหมือนร่างกายนั้นจะโปร่งใสจนไม่สามารถจับต้องได้ เธอลอยอยู่ตรงหน้าเขา เธอกำลังมองเขาและร้องให้ ซีเลสเอื้อมมือทาบกับบาเรียสีดำโปร่งอย่างคดตะลึงกับภาพที่เห็น

เธออยู่ตรงนี้ เธออยู่ตรงนี้เองข้างๆเขา ไม่ได้ไปไหน แต่เพราะเขามัวแต่โทษคนอื่น เพราะเขามัวแต่เอาความ โกรธแค้นที่ตัวเองไม่สามารถรู้เธอไว้แล้วไปลงกับคนอื่นอย่างที่แม่หนูคนนี้บอกจริงๆ เขาทำลายเซวิน่าแล้วเขาจะได้อะไรเขาจะพอใจหรือ

“ดี... เล...น่า” หญิงสาวทาบมือที่อีกด้านของบาเรียสีดำโปรง

“ในที่สุดท่านก็ได้ยินเสียงข้า ข้าเฝ้ารอเวลาที่ท่านจะเห็นข้า เฝ้ารอว่าเมื่อไรท่านจะเข้าใจเสียที เฝ้ารอวันที่ท่านจะเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเรา ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านลุง ท่านน้า ท่านอาทั้งหลาย ว่าพวกเขาต้องการจะสร้างอะไร เฝ้ารอว่า ท่านจะเข้าใจว่าข้าจะต้องทำอะไรพวกเขาอยากสร้างโลกที่จะไม่ทำให้คนอย่างท่านทุกซ์ทรมาณอีก สร้างสังคมที่เท่าเทียม สร้างโลกที่เปิดกว้าง สร้างบ้านของเราให้ไม่มีการดูถูกดูแคลนกันอีก”

หญิงสาวคนนั้นพูดพราง น้ำตาก็ไหลพลาง ซีเลสพยายามจะใช้ปลายนิ้วไล่ไปตามผนังสีดำนั้น เขาไม่อยากเห็นเธอร้องไห้อย่างนั้น เขาอยากเห็นรอยยิ้มของเธอ รอยยิ้มที่สร้างโลกนี้ให้สดใส (กัลจิตตา, 2553ค, น. 537)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการนำเรื่องราวของวิญญาณของหญิงสาวคนหนึ่งชื่อ ดีเลน่า มาถ่ายทอดลงไปในนวนิยาย ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับหญิงสาวคนหนึ่งที่ต้องเสียสละตนเอง เพื่อสร้างโลกใหม่ให้กับเซวิน่า โลกที่ไม่มีการดูถูกเหยียดหยาม ซึ่งดีเลน่าได้เสียสละชีวิตตัวเองเพื่อสร้างอัญมณีประจำเมืองดาร์ก้า แต่เมื่อเธอให้สละชีวิตตัวเองแล้ว วิญญาณของเธอก็ไม่ได้ไปไหน เธอยังรอคอย และอยู่รอบข้างตัวของซีเลสอยู่เสมอ เพื่อรอให้วันใดวันหนึ่งซีเลสเข้าใจถึงการกระทำของเธอ แล้วรู้จักวางความแค้นเคืองเหล่านั้นลง ซีเลสก็จะเห็นเธอ ดีเลน่า อยู่ข้างกายเค้าตลอดเวลาเสมอ ซึ่งเมื่อซีเลสได้ปล่อยวางทุกอย่างลงแล้วจึงทำให้ซีเลสได้กลับมาเห็นดีเลน่า ถึงแม้ว่าจะเห็นแค่ร่างโปร่งใสของวิญญาณ แต่ซีเลสก็ตั้งใจที่เค้าก็ยังไม่ได้สูญเสียดีเลน่าไปตลอดกาล ซึ่งในภายหลังซีเลสก็ได้ทำวิธีการคืนชีพให้กับดีเลน่าได้สำเร็จ

4.3.1.2 ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นความเชื่อที่มนุษย์ให้ความสำคัญกับเรื่อง การที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะช่วยในการทำให้ชีวิตของมนุษย์ดีขึ้น การเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะมีการสักการบูชา การ เช่น ไหว้ หรือการนำสิ่งของไปถวายให้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นๆ เช่น ศาลพระภูมิ รูปปั้น เทพเจ้า หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในเรื่องของการให้ความเคารพต่ออนุสาวรีย์ผู้ก่อตั้งเซวิน่า มนตรามหานคร ดังข้อความต่อไปนี้

เฟมิลเดินเข้าไปใกล้อนุสาวรีย์เซวีเรียนที่อยู่ใจกลางจัตุรัส อนุสาวรีย์นี้เป็นรูปปั้นสีคำรูปคน
เจ็ดคนสวมเสื้อผ้าลักษณะต่างกัน 7 แบบ ชูมือขึ้นมาบรรจบกันตรงกลาง ตรงฐานสลักคำว่า

SEVERIAN MASCULIN

สร้างเมื่อ ปี พ.ศ. ที่ 12 โดยคณะผู้ก่อตั้งอาณาจักร

นคราเซวินาคือหนึ่งเดียว (กัลฐิตา, 2553ก, น. 48)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สอดแทรกความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ลงไปในนวนิยายของตนเอง เนื่องจากการที่ประชาชนชาวเซวีเรียน ให้ความสำคัญนับถือ 7 ผู้
ก่อตั้ง มหานครเซวีเรียน ประชาชนก็ได้มีการสร้างอนุสาวรีย์เพื่อให้เกิดสิริมงคลแก่บรรพบุรุษที่ร่วมกัน
เสียสละเพื่อบ้านเมือง และเพื่อปกป้องบ้านเมืองของประชาชนชาวเซวีเรียน เมื่อได้มีการก่อตั้ง
อนุสาวรีย์ประชาชนชาวเซวีเรียนก็ให้ความสำคัญนับถือ บูชา ยกย่อง ให้เกียรติ ซึ่งอนุสาวรีย์นี้
กลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ประชาชนชาวเซวีเรียนให้ความสำคัญนับถือ ไม่ลบหลู่

4.3.1.3 ความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์

ความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์ เป็นสิ่งที่อยู่คู่กับคนไทยมาอย่างยาวนาน เนื่องจากเป็น
ความเชื่อที่ว่าเมื่อเมื่อเกิดนิมิตใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของความฝัน ความรู้สึกของตัวเองที่ว่า
สิ่งที่จะเกิดขึ้น หรือเป็นความรู้สึกในจิตใต้สำนึกว่าจะมีสิ่งที่ดีหรือไม่ดีตามมา ความรู้สึกในด้านของ
ธรรมชาติ การสัมผัส หรือจิตต่างๆ ที่มีความรู้สึกว่าจะมีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้น แต่อาจจะยังไม่แน่ใจ
เต็มที่ที่จะรู้สึกว่าจะมีเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องราวที่ดีหรือร้าย หรือจะเป็นเรื่องราวที่เกิดกับคน
ใกล้ชิด คนรอบตัว หรือคนที่เคยรู้จัก ซึ่งเรื่องกลางสังหรณ์นั้นก็เป็นเรื่องของความรู้สึกที่ไม่สามารถ
จะเกิดได้กับทุกคน และบางครั้งอาจจะเกิดกลางสังหรณ์ขึ้นแต่คนที่ได้รับรู้เรื่องราวของกลางสังหรณ์
อาจจะไม่เชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้นก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามคนส่วนมากก็ยังเชื่อในเรื่องของกลางสังหรณ์ จาก
การศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องกลาง
สังหรณ์ ในด้านของความฝันลงไปในเรื่องรำนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“กรีด!!! คุณหนู”

“เฟรมลูกแม่!” เฟมิลพยายามวิ่งไปรีบเด็ก เพราะเธออยู่ใกล้ที่สุด แต่หญิงสาวข้าง
หลังเธอวิ่งทะลุผ่านตัวเธอไปรีบเด็กทันพอดี เด็กหญิงเมื่ออยู่ในอ้อมกอดของมารดาที่
ร้องไห้โฮ แต่แวตากลกลับแสดงอาการโกรธ เด็กหญิงหงนหน้าขึ้นไปข้างบนส่งเสียงกรีด
ร้องว่า

“คุณปู่ใจร้าย ใจร้าย!!” แสงสีแดงพุ่งจากตัวเด็กหญิงไปที่ชายแก่ทำให้เขากระเด็น
ไปติดผนัง

“เฟรม ลูกเฟรม ลูกรักของแม่ หยุคลูก หยุค เฟรมเชื่อแม่ หนูไม่รักแม่ เหนอลูกแม่
ขอร้อง”

แสงสีแฉ่งค่อยๆ จางลงๆ พร้อมๆ กับภาพที่เลื่อนไป เฟมิลลิมตาขึ้นก็พบว่าตัวเอง
นอนอยู่บนเตียงของเธอเอง แสงแดดส่องเข้ามาในห้องทำให้เฟมิลรู้ว่า ตอนนี้เป็นเวลาสาย
มากแล้ว เราฝันอะไร มีผู้หญิงสวยมาก กับเด็กผู้หญิงไซ้ใหม่ไซ้เราหรือเปล่า แต่ผู้หญิงคน
นั้นเรียกเด็กนั้นว่าเฟรมนี้ไม่ใช่เรา สงสัยเราฟังเรื่องจากคุณลุงเลยเอามาฝันแน่เลย ไม่เอา
แล้วไปอาบน้ำดีกว่าหิวจัง (กัลจิตา, 2553ก, น. 42)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการนำเรื่องความเชื่อในด้านของलग
สังหรณ์ใส่ลงไป ในนวนิยายของตนเอง ในเรื่องของตัวละครที่ชื่อ เฟมิล ที่ฝันของถึงเรื่องราวของ
ใครคนหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ไม่เคยฝันถึงมาบ้าน แต่เมื่อเฟมิลได้ข้ามมิติ
มายังโลกใหม่ คือ มหานครเซวีน่า เฟมิลก็ได้ฝันถึงเรื่องราวของเหล่ากลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเฟมิลก็ไม่สามารถ
ที่จะบอกได้ว่า เรื่องราวหลังความฝันที่เฟมิลฝันถึงนั้น เป็นเรื่องราวที่จะมีเรื่องดีหรือร้าย
ตามมา แต่เฟมิลก็ยังคงนึกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในความฝันของตนเองนั้น น่าจะเป็นเหมือนตัวเอง แต่
ก็ยังไม่มั่นใจ 100 เปอร์เซ็นต์ ว่าความฝันนั้น ต้องการบอกอะไรกันแน่ เมื่อเฟมิลตื่นเฟมิลก็ได้ละทิ้ง
ความฝันนั้นไป ซึ่งก็เป็นเรื่องราวที่เฟมิลไม่ได้เก็บเอามาคิดต่อ ว่าความฝันที่ตัวเองฝันนั้นต้องการจะ
สื่ออะไร

4.3.1.4 ความเชื่อเรื่องอภินิหารปาฏิหาริย์

ความเชื่อเรื่องอภินิหารปาฏิหาริย์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งที่เราไม่สามารถรู้ได้เลย
ว่าสิ่งที่คลบันดาลให้เกิดสิ่งที่เหนือธรรมชาตินั้นเป็นแบบไหน ไม่ว่าจะเกิดอภินิหารในเรื่องราวของการ
ฟื้นขึ้นมาหลังจากที่ได้ตายไปแล้ว หรือเป็นเรื่องราวของคนทีนอนเป็นเจ้าหญิง หรือเจ้าชายนิทราที่
ไม่รู้สึกตัวมาเป็นระยะเวลาหลายปี แต่เมื่อวันใดวันหนึ่งเค้าเกิดมีความรู้สึกตัวขึ้นมา หรือจะเป็น
เรื่องราวในด้านของคนทีตายไปแล้วแต่วิญญาณกลับไปสิงในร่างของผู้อื่น ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้เป็นสิ่งที่
มหัศจรรย์ เป็นปาฏิหาริย์ที่ไม่สามารถหาต้นตอของเรื่องราวได้ว่าเกิดขึ้นมาจากอะไร เรื่อง
อภินิหารปาฏิหาริย์นั้นก็จะไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก เป็นเรื่องที่ไม่สามารถจะบอกได้ว่าจะเกิดขึ้นได้
เมื่อไหร่ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้อภินิหารปาฏิหาริย์นั้นเป็นเรื่องที่เหนือธรรมชาติที่ไม่สามารถ
หาคำตอบได้ว่าเกิดขึ้นมาเพราะอะไร จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า

ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ในเรื่องราวที่เหนือธรรมชาติที่ไม่สามารถหาคำตอบได้ว่าเกิดขึ้นมาเพราะอะไร ใครเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้น ดังข้อความต่อไปนี้

เฟมีลรู้สึกว่เธอกำลังลอยอยู่ในสถานที่ที่เว้งว่าง ไม่มีเสียงของสิ่งมีชีวิต ไม่มีพื้นดิน ไม่มีท้องฟ้า ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีอะไรทั้งนั้น มีแต่ความมืด ทุกอย่างต่างมืดมิด ไม่มีแม้กระทั่งตัวฉัน ไม่มีเสียง ไม่มีร่าง แต่.. ทำไมฉันถึงยังคงอยู่ ทำไมฉันถึงรู้สึก ทำไมฉันถึงเศร้า ทำไมถึงรู้สึกคิดค้ำงอะไรบางอย่าง...

ร่างที่แน่นิ่งของเฟมีลค่อยๆ เปล่งแสงสีแดงเพลิงขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับแสงสีม่วงที่ข้อมือซ้ายที่เปล่งประกายกะพริบราวกับหยอกล้อกับแสงสีเพลิงนั้น

“... เฟมีล... กลับมา... กลับมาที่นี่...”

ใครกันกำลังเรียก เขากำลังเรียกใคร ทำไมเสียงเศร้าจังเลย เธอเคยได้ยินเขาไหม เธอเคยพบเขาไหม ทำไมเธอถึงได้ยินเสียงเขาละ ทำไมเธอต้องเศร้า

“...การทดสอบจบลงแล้ว ถึงเวลาที่จะเริ่มต้นอีกครั้งแล้ว รีบกลับมา ยังมีเรื่องที่เราจะต้องสนุ่กกัน ยังมีเรื่องที่เราต้องทำ...”

เขาต้องการจะบอกอะไรฉัน เขาพูดอยู่กับใคร อะไรคือการทดสอบ การเริ่มต้นของอะไร สนุ่กคืออะไร...เราคือฉันกับเขงั้นหรือ

“...เฟมีล ครอบครั้วที่เธอต้องการรอเธออยู่ เพื่อนของเธออยู่ ...และฉันกำลังรอเธอ...เฟมีล... กลับมาหาฉันเถิด”

น้ำเสียงคำร้องขอก้องกังวานไปทั่ว ความมืดที่ล้อมรอบตัวของเฟมีลเริ่มสลายไป แสงสว่างจากร่างของเฟมีลสว่างจ้าขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิด แต่ในความสว่างจ้านั้นมีจุดดำเล็กๆ ว่างหมุนวนไปมา เหล่าตัวอักษรมากมายต่างเปล่งแสงตามสีของมัน ร่างของเฟมีลค่อยๆ ขยับเหมือนผู้ป่วยอาการสาหัสเริ่มรู้สึกตัว น้ำเสียงก้องกังวานจากที่ใดดังก้องไปทั่วเสียงที่มีทั้งความนุ่มนวลและปลอบประโลม

“จงกลับไป โขชะตาเอ๋ย ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องเลือกอีกครั้ง แล้วจงกลับไป”(กัลฐิตา, 2553ค, น. 549-550)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาของเฟมีล ที่ได้ทำภารกิจและได้รับบาดเจ็บสาหัส จิตใจได้ล่องลอยออกไปนอกร่างกาย เป็นเรื่องราวที่เฟมีลไม่รับรู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น หรือเกิดอะไรขึ้นมาก่อนจากนั้นกันแน่ เฟมีลไม่สามาถเข้าใจได้เลยว่าตอนนี้ตัวเองเป็นอะไร เป็นใคร หรือทำอะไรอยู่กันแน่ จิตใจของเฟมีลอยู่ในสิ่งทีเว้งว่างไม่สามารถจับต้องอะไรได้ ซึ่งลีโอที่คอยอยู่เคียงร่างกายของเฟมีล ก็ได้พูดปลุกปลอบใจให้เฟ

มิด กลับมาเสียที ไม่ใช่อ่อนนิงๆ ไม่มีสติ ไม่มีปฏิกิริยาอะไร ลีโอก็คอยพูด คอยเล่าเรื่องราวให้เฟมิล รู้สึกตัว ซึ่งเสียงของลีโอก็ได้สะท้อนเข้าไปในจิตใจของเฟมิล แล้วเฟมิลก็ได้ยินเสียงของคนคนหนึ่ง ที่อบอุ่น และดูมีเมตตา บอกให้เฟมิลกลับไปสู่โลกแห่งความจริง คินสติผู้ร่างกายและจิตใจได้แล้ว ซึ่งเฟมิลก็ได้กลับเข้ามาสู่ใน โลกแห่งความจริงพร้อมสติและร่างกายที่ตื่นขึ้น เรื่องราวเหล่านี้ก็คือ ปาฏิหาริย์ที่เหนือธรรมชาติไม่สามารถหาคำตอบได้ว่า ทำไม หรือใคร เป็นคนส่งเฟมิลกลับคืนสู่ โลกแห่งความจริงอีกครั้ง

4.3.1.5 ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง

ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเครื่องรางของขลัง เป็นความเชื่อที่เครื่องรางของขลังนั้นจะมีพลังวิเศษ หรือเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้ที่พกพา หรือผู้ที่ศรัทธาในเครื่องรางของขลัง เครื่องรางของขลังเป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถพกพา หรือบูชา เพื่อขอพรให้กับตัวเองแคล้วคลาด เป็นสิ่งที่ปกป้องตัวเอง หรือผู้อื่น เครื่องรางของขลังนั้นก็อาจจะหมายถึงสิ่งของต่างๆ ที่มีพลังวิเศษ เช่น พระ กำไล แหวน สร้อยคอ อัญมณี เครื่องประดับ หรือสิ่งของอื่นๆ ที่มีการปลุกเสก หรือสิ่งของที่มีการทำ พิธีกรรมต่างๆ ลงไปในเครื่องรางนั้นๆ เพื่อให้ผู้ที่ศรัทธาได้พกไว้เพื่อเป็นขวัญกำลังใจในการดำเนินชีวิต เพื่อใช้ในการป้องกันตัว เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเครื่องรางของขลัง ในเรื่องราวที่เป็น สิ่งของที่สามารถเพิ่มพลังและปกป้องเจ้าของ หรือเมื่อเจ้าของต้องการใช้พลังจากสิ่งของนั้น ดังข้อความต่อไปนี้

“เท่าที่เราเรียนมา บทเรียนแรกที่ว่าด้วยวิชาประวัติศาสตร์และการก่อตั้งอาณาจักร พวกเธอก็คงจะรู้แล้วว่าคณะผู้ก่อตั้งทั้งเจ็ดคน เมื่อก่อตั้งอาณาจักรเขื่อนาขึ้นแล้ว ได้แบ่งพลังเก็บใส่อัญมณี จนเกิดวลีที่เล่าขานกันต่อๆ มาใช่ไหม” เด็กสาวทั้งสองพยักหน้า

“อัญมณีนี้เป็นทั้งสัญลักษณ์ของตระกูล สัญลักษณ์ของรัฐ และเป็นสัญลักษณ์ของเจ้าผู้ครองรัฐ”

“เกร็นพอแล้วไมล์ เริ่มเข้าเรื่องซะที” เฟมิลเอ่ยอย่างรำคาญ

“เออ ทีนี้แต่ละรัฐ คนที่จะรู้ว่าอัญมณีอยู่ที่ไหนมีแต่คนในตระกูลนั้นเท่านั้น ความหมายของอัญมณีแต่ละรัฐก็แตกต่างกันไป คงจำได้นะที่ศาสตราจารย์เคฟิบอก ว่า อัญมณีเป็นผู้เลือกเจ้าผู้ครองรัฐคนต่อไปนะ”

“อ้อ”

“พวกเธอเห็นที่หน้าผากของลีโอไหม อัญมณีสีน้ำตาลใสรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน นั่นละ อัญมณีอันดับแรกของของวลีแห่งอัญมณี ... รอยยิ้มศิลา” (กัลจิตตา, 2553ก, น. 117)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการนำความเชื่อเรื่องเกี่ยวกับเครื่องรางของขลังสะท้อนลงไปในนวนิยายของตนเอง โดยที่เครื่องรางของขลังนั้น จะเป็นสิ่งที่มอบพลังพิเศษ และเป็นสิ่งวิเศษที่ทำให้ผู้ที่ครอบครองเก่งกาจ หรือมีพลังเหนือคนอื่น โดยจะเห็นได้จากเรื่องราวของอัญมณี ที่ชื่อ รอยยิ้มศิลา ของลีโอ ที่เป็นเครื่องราง และอัญมณีพิเศษ ประจำเมือง และเป็นของพิเศษของเจ้าของผู้ครองรัฐ ซึ่งเครื่องรางรอยยิ้มศิลานั้น จะเป็นเครื่องรางที่เพิ่มพลังพิเศษ ให้กับตัวลีโอ เป็นเครื่องรางที่ทำให้ลีโอเก่งกาจ ผู้ที่ครอบครองรอยยิ้มศิลา ก็จะมีพลังชาตุดินเทียบเท่ากับเด็กที่มีชาตุดินบริสุทธิ์ สามารถใช้พลังของชาตุดิน ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งอัญมณีนี้จะเป็นตัวที่ใช้ในพิธีกรรมเพื่อคัดเลือกเจ้าผู้ครองรัฐคนต่อไปอีกด้วย

4.3.1.6 ความเชื่อเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา

ความเชื่อเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อที่คนไทยส่วนมากยังคงเชื่อถืออยู่ ซึ่งจะปรากฏในต่างจังหวัดของประเทศไทยหรือปรากฏในเมืองที่เป็นชนบท หรือเขตนอกเมืองต่างๆ ความเชื่อเรื่องเวทมนตร์เป็นความเชื่อที่นิยมใช้ในด้านของการรักษาโรคร้ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการร้ายบมนตร์ที่ทำพิธีในเรื่องของน้ำมนตร์ ความเชื่อที่การเป่าหรือให้พรวิเศษแก่ผู้ที่มารับการรักษา เช่น การที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองนำเด็กไปให้ผู้เฒ่าผู้แก่ ทำการร้ายมนตร์ เพื่อให้เด็กเป็นสิริมงคลหรือเพื่อทำการรักษาเด็กตามความเชื่อของชาวบ้าน การรักษาแบบนี้จะเป็นการรักษาที่คนทั่วไปทำการรักษาจะต้องมีความเชื่อเท่านั้น เพราะไม่มีอะไรมาเป็นตัวกำหนดว่าการรักษานั้นจะหายหรือไม่หาย เพราะเป็นการกระทำโดยความเชื่อ ซึ่งเวทมนตร์นั้นก็จะเป่าเวทมนตร์ทั้งในด้านของการรักษา หรือเป็นเวทมนตร์คาถาในการปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายออกจากร่างกายหรือสิ่งแวดล้อมอื่นๆ จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา ในเรื่องราวที่ต้องใช้เวทมนตร์ในการรักษาเรื่องโรคร้าย ดังข้อความต่อไปนี้

เฟมีลและลีโอเริ่มบรรเลง แสงสีขาวเข้าห่อหุ้มคนทั้งห้าศาสตราจารย์เดเลใช้นี้ว้จิดเส้นวงมนตราเพื่อกันพลังเวทไม่ให้เล็ดลอดออกมาจากพื้นที่ที่มันควรจะเป็น เสียงจากเปียโนและไวโอลินประสานกันกลมกลืนอย่างน่าประหลาดไวโอลินเสร์ราสร้อยเสียดแทงอารมณ์และเปลี่ยวหงา แต่เปียโนอ่อนหวานนุ่มนวล และอบอุ่น เวลาผ่านไปเท่าไรเฟมีลไม่อาจรับรู้จนกระทั่งเสียงของศาสตราจารย์เดเลดั่งขึ้น

“พอแล้วเฟมีลค่า ลีโอ การรักษาเสร็จสิ้นแล้ว”

เฟมีลหยุดเล่น เมื่อลิ้มคำขึ้นก็พบว่าเด็กที่ได้รับบาดเจ็บตอนนี้ไม่มีผ้าพันแผลแล้วตามร่างกายก็ไม่มีรอยแผล เพียงแต่เขายังไม่ฟื้นเท่านั้น เฟมีลลุกขึ้นจากเก้าอี้จะเดินไปดู แต่

พอจะก้าวขาจากล้นหมดแรงเอาคือๆ เธอคงจะหวัคมาไปข้าง หน้าถ้าไม่ได้มือของคนที่ยืนอยู่ข้างๆคว่าไว้ก่อน

“เป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงนุ่ม ๆ ที่เฟมีลไม่เคยได้ยินจากปากของคู่อริเอ่ยถาม

“เปล่าแต่ไม่มีแรง”

“คงจะเหนื่อยนะ การรักษาคณอื่นก็เหมือนเอาพลังของเราไปให้เขานั่นแหละ” ลีโอพูดพลางพยุงเฟมีล ไปนั่งที่เก้าอี้ เฟมีลนั่งอ่อนางหมดแรง (กัลจิตดา, 2553ก, น. 105)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สอดแทรกเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับการใช้เวทมนตร์ของไทยลงไปในนวนิยายของตนเอง โดยเน้นที่เวทมนตร์คาถาในการรักษา ดังปรากฏในเรื่องราวที่ว่า เฟมีลและลีโอ จะต้องเอาเวทมนตร์ในเรื่องของการรักษา มาทำการรักษาเพื่อนที่ได้รับอันตรายจากไฟอนธการครอก ซึ่งเป็นการใช้เวทมนตร์ผ่านทางเครื่องดนตรี คือ ไวโอลิน และเปียโน ซึ่งเพื่อนของเฟมีลและลีโอ ทำการรักษาเบื้องต้นด้วยสมุนไพรแล้ว แต่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ จึงต้องมีการใช้เวทมนตร์เข้ามาเกี่ยวข้องกับการรักษาด้วย เมื่อนำเวทมนตร์มาใช้ในการรักษา จึงทำให้เพื่อนของเฟมีล และลีโอปลอดภัยจากอันตรายที่พบเจอ ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้น ผู้เขียนสามารถสะท้อนการรักษาด้วยการใช้คาถาเวทมนตร์ลงไปนวนิยายได้อย่างดี

4.3.1.7 ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต

1) โทรจิต (Telepathy)

โทรจิต เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารของบุคคลที่มีความสามารถพิเศษในการสื่อสารทางจิตด้วยกัน ซึ่งสามารถพบได้ยากในปัจจุบัน หรือการจะมีการสื่อสารทางโทรจิตในปัจจุบันก็ได้ แต่ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลในเรื่องนี้ จึงทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าการสื่อสารทางโทรจิตอาจจะไม่มีจริงแต่ความเชื่อเรื่องการสื่อสารทางโทรจิตนั้น เป็นความเชื่อที่มีมานาน ซึ่งคนไทยก็ยังคงมีความเชื่อในเรื่องนี้อยู่ ซึ่งการสื่อสารทางโทรจิต อาจจะเป็นการสื่อสารที่แปลก และไม่สามารถสัมผัสได้ นอกจากคนคนที่มีความสามารถในการสื่อสารทางด้านนี้เท่านั้น ที่จะรู้ว่าความจริงแล้วการสื่อสารทางโทรจิตมีจริงหรือไม่จริง จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องอำนาจจิต ในเรื่องของโทรจิต ในการสื่อสารของตัวละครลงไปในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“วิวข้างบนนี้สวยจัง เขียวไปหมดเลย” เฟมิลตะ โคนแข่งกับเสียงลมที่มาปะทะหน้า ตอนที่มอริลจึงพยักหน้าตอบแทน

“นี่ อักคา ทำไมนายไม่ออกมาให้เร็วกว่านี้ล่ะ” เฟมิลตะ โคนถามพาหะจำเป็นตัวนี้ แต่เสียงที่ได้ยินกลับไม่ใช่เสียงที่ดังจากปากแล้ว ได้ยินจากหู เพราะมันก้องอยู่ในหัวว่า

‘เจ้านายไม่ต้องตะ โคนก็ได้เราคุยกันด้วยจิต’

‘ได้หรือ เยี่ยม เวลานินทาเจ้ากระรอกบินนั่นก็สบาย’

‘เสียใจ ยัยเด็กบ้า ฉันอ่านใจคนได้’ เสียงอีกเสียงดังขึ้น เมื่อเฟมิลหันไปมองเจ้าของเสียงก็พบว่าฟอร์กำลังแลบลิ้นปลิ้นตาให้เธออยู่เธอ จึงสะบัดหน้าหนีอย่างขัดใจ

‘ว่าไงอักคา ทำไมไม่ออกมาตั้งแต่แรก’ เด็กสาวซักไซ้

‘ผมเพิ่งมาอยู่ในนี้เมื่อไม่นานมานี้เองครับ’

‘แล้วเดิมไปไหนมา’ เฟมิลทำเสียงเข้ม

‘ไป... ทำหน้าที่เล็กน้อย เพิ่งกลับมาหลังวันเกิดเจ้านายประมาณ 2 วันเอง’ อักคาเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อรรน (กัลลฐิตา, 2553ข, น. 66-67)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า นักเขียนนำความเชื่อเรื่องการสื่อสารทางโทรจิตสะท้อนลงไปนวนิยายของผู้เขียน โดยจะปรากฏในเรื่องราวของการสื่อสารของเฟมิล กับอักคา สัตว์พิเศษประจำตัวเฟมิล ซึ่งทั้งสองตัวละครนี้เป็นตัวละครที่มีความสามารถในการสื่อสารทางด้านโทรจิต คือ มีการสื่อสารผ่านทางความคิด สามารถพูดคุย ติดต่อกับสื่อสารทางด้านจิตได้ โดยที่คนที่อยู่รอบตัวไม่สามารถรู้เรื่องราวที่เฟมิล กับอักคาทำการสื่อสารกัน ความสามารถทางโทรจิตนี้ทำให้เฟมิล และอักคาสามารถพูดคุยรายละเอียดเรื่องความลับได้อย่างปลอดภัย โดยไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครมาได้ยิน จากเรื่องราวที่ปรากฏในนวนิยาย ผู้เขียนสามาดที่จะนำความเชื่อเรื่องการสื่อสารทางโทรจิตเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวของนวนิยายของตนเองได้เป็นอย่างดี มีการถ่ายทอดเรื่องราวที่น่าสนใจ และมหัศจรรย์ลงไปด้วย

2) การสะกดจิต (Hypnotism)

การสะกดจิต เป็นการที่คนที่มีอำนาจเหนือกว่าคนที่โดนสะกดจิต โดยเป็นการสะกดจิตด้วยอำนาจที่เหนือกว่า เป็นการควบคุมคนที่มีอำนาจน้อยกว่า ให้ทำตามความต้องการ โคนที่ผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าจะไม่สามารถทำการขัดขืนหรือต่อต้านการกระทำของผู้ที่มีอำนาจจิตมากกว่า ซึ่งการที่มีอำนาจที่สามารถสะกดจิตใจผู้อื่นนั้น เป็นอำนาจที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งในด้านดี และด้านที่ไม่ดีได้ การกระทำเหล่านี้จะเป็นการกระทำที่ขึ้นอยู่กับคนที่มีอำนาจจิตว่า เขาจะ

ต้องการให้อำนาจจิตของตนเอง ไปใช้ในด้านไหน ความเชื่อเรื่องอำนาจจิตนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมา ยาวนานในชีวิตของคนไทย เนื่องจากสามารถพบเจอเรื่องราวการสะกดจิตนั้น ได้ตั้งแต่อดีต มาจนถึง ปัจจุบัน บางครั้งก็ฟังเรื่องราว เรื่องเล่ามาจากผู้อื่น หรือบางครั้งก็สามารถรับรู้ได้ด้วยตนเอง เหมือน ที่เกิดขึ้นในวงการแพทย์ ที่นำเรื่องการสะกดจิตไปใช้ในการรักษา อาจจะเป็นการรักษาในด้านของ จิตใจ เพื่อให้ผู้ที่ทำการรักษาผ่อนคลาย ไม่วิตกกังวล เพื่อจะได้ทำให้การรักษามีประสิทธิภาพมาก ยิ่งขึ้น จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียน ได้สะท้อนความเชื่อเรื่อง อำนาจจิต ในเรื่องของการสะกดจิต จากผู้ที่มีอำนาจจิตมากกว่าทำการสะกดจิตคนที่มีความอำนาจจิตน้อย ว่า ดังข้อความต่อไปนี้

เฟมีลพยายามใช้เสียงขลุ่ยบังคับ โน้ตของเครื่องดนตรีอีกสามชิ้นให้เคลื่อนไปตามไคห้าเส้น ที่ล้อมรอบร่างของเธออยู่ แต่เหมือนมีบางสิ่งบางอย่างดึงเสียงของเธอ โอบรัดเข้ามาทุกที ปลายข้างหนึ่งของบันได ค่อยๆ ไต่ขึ้นยังดวงไฟสีทองที่อยู่เบื้องบน เสียงเพลงดังก้องกังวาน ในหูขึ้นเรื่อย ๆ เธอเริ่มที่จะควบคุมตัวเองไม่ได้ ลำแสงของบันไดทำให้เธอตาลาย

สตอันรางเลื่อนของเฟมีล ทำให้เธอไม่ได้ยินเสียงกริคร้องของมอริลที่ร้องขึ้น เมื่อ เห็นเพื่อนสนิทลอยขึ้นเหมือนมีใครมาอุ้มร่างเธอขึ้นไป มือทั้งสองข้างที่ตกลงข้างตัวทำให้รู้ว่าหญิงสาวแทบไม่มีสติเหลืออยู่แล้ว ในห้องโถงนี้บางคนอยู่ในอาการตกตะลึงเมื่อเห็น เครื่องดนตรีทั้งสี่ชิ้นที่แม่จะหลุดจากมือของผู้เล่นแล้ว แต่มันก็ยังคงบรรเลงต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มอริลมองหาใครสักคนที่จะช่วยเพื่อนของเธอได้ แต่น่าแปลก ทุกคนที่อยู่ใน ห้องประชุมนี้ เหมือนตกอยู่ในมนต์สะกดของอะไรสักอย่าง เด็กสาวพยายามวิ่งฝ่าบันไดห้า เส้นที่โอบล้อมเวทีแก้วไว้ แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ทำไม่ได้เหมือนมีพลังบางอย่างที่กล้าแกร่งกว่ามากันเธอเอาไว้ (กัลฐิตา, 2553ช, น. 337)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนนำความเชื่อเรื่องการสะกดจิต เข้า ไปใช้ในนวนิยายเรื่องของตนเอง โดยผ่านเรื่องราวของเฟมีล ที่ได้รับการสะกดจิต จากการแสดง ละครเวที เป็นการสะกดจิตเพื่อให้เฟมีลทำตามสิ่งที่ผู้ที่มีอำนาจจิตมากกว่าต้องการ โดยที่เฟมีลไม่ สามารถบังคับตัวเอง ไม่สามารถขัดขืน หรือมีสติเต็มร้อยที่จะรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในตอนนั้นได้ เฟ มีลรู้แล้วว่าตัวของตัวเองทำการเคลื่อนไหวไปตามสิ่งที่ผู้ที่มีอำนาจจิตที่เหนือกว่าต้องการ โดยที่เฟมีล ก็มีความรู้สึกตกใจและหวาดกลัว การสะกดจิตที่ปรากฏขึ้นนั้นทำให้รู้ว่าผู้ที่มีอำนาจการสะกดจิตที่ เหนือกว่า หรือเก่งกาจกว่านั้น สามารถทำเรื่องการสะกดจิตผู้อื่นได้ จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นทำให้ผู้วิจัย พบว่า ผู้เขียนได้นำเรื่องการสะกดจิตไปใช้ในเรื่องราวในนวนิยายของตนเองได้อย่างเหมาะสม เป็น เรื่องราวที่น่าพิศวง และตื่นเต้น

3) การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต (Telekinesis)

ความเชื่อเรื่องการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต จะเป็นเรื่องราวที่ผู้คนชาวไทย รับรู้มาตลอด ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้จะปรากฏให้เห็นในสื่อบันเทิงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นละคร ภาพยนตร์ หรือสื่อต่างๆ อีกมากมาย หรือบางคนก็เห็นเรื่องราวการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตจากคนที่มีความสามารถในเรื่องนี้มาด้วยตนเอง ความสามารถในด้านการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตจะต้องมีการกำหนดจิตใจที่แน่วแน่ อาจจะเป็นการเพ่ง การมอง การนึกถึง การแผ่ หรือการกระทำผ่านร่างกายในด้านอื่นๆ หรือจะเป็นการกระทำผ่านทางสมองก็ได้ ซึ่งการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตจะเป็นการเคลื่อนย้ายวัตถุที่มีน้ำหนักเบา หรือวัตถุที่มีน้ำหนักมากก็ตาม บางครั้งการเคลื่อนย้ายวัตถุไม่ว่าจะเป็นประเภทไหน ถ้าวัตถุมีขนาดใหญ่หรือน้อย ก็เป็นตัวกำหนดว่าคุณมีพลังจิตแข็งแกร่งมากเท่าใด ซึ่งถ้าเคลื่อนไปมาด้วยความคล่องแคล่ว แสดงว่ามีพลังจิตที่แข็งแกร่งเหมือนกัน จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องอำนาจจิตในเรื่องของการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตลงในเรื่องราวของนวนิยาย ดังข้อความต่อไปนี้

“ลีโอ...ช่วยเฟมิล...” เด็กหนุ่มยกมือตบไหล่มอร์ริลเบา ๆ อย่างเข้าใจก่อน จะเดินผ่านบันได ทำเสื่ออย่างสบายๆ แวดาศิณิลเหลือบมองร่างของเฟมิลที่ลอยอยู่เบื้องบน จากนั้นก็วัดกลับมาที่ไวโอลินสีขาวยริสุทธ์ เด็กหนุ่มกางฝ่ามือเล็งมาทางไวโอลินนั้น จากนั้นก็เหมือนมีเชื้อกกระซอกไวโอลินให้มาอยู่ในมือเขา ทันทีที่มันสัมผัสกับมือของลีโอ สีขาวยริสุทธ์นั้นก็ถูกข้อมด้วยสีดำวาทันที (กัลฐิตา, 2553ช, น. 338)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนนำความเชื่อเรื่องการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต สะท้อนลงไปไปในนวนิยายของผู้เขียน โดยปรากฏในเรื่องราวของนวนิยาย คือ การที่ลีโอใช้พลังจิตในการเคลื่อนย้ายไวโอลินให้กลับมาหาตนเอง โดยที่ลีโอการไม่ได้ขยับตัวไปไหน ไวโอลินตัวนั้นก็ลอยเข้ามาหาตัวลีโอเอง ซึ่งเมื่อลีโอได้ไวโอลินมาแล้วก็ได้บรรเลงเพลงเพื่อที่จะได้ช่วยเฟมิลที่ยังไม่รู้สึกรู้สีกตัวนั่นเอง ซึ่งการใช้พลังจิตในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ทำให้รู้ว่า ผู้เขียนมีการสะท้อนความเชื่อเรื่องการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิตลงในนวนิยายของตนเองด้วย

จากการศึกษาเรื่องความเชื่อทางอำนาจจิต ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวความเชื่อในด้านอำนาจจิต ออกมาได้ 3 แบบ คือ

1) โทโรจิต (Telepathy) ผู้แต่งได้สะท้อน ในเรื่องราวของการสื่อสารทางด้านจิต ซึ่งเป็นการสื่อสารเฉพาะบุคคล ที่พูดคุยกันทางความคิดหรือจิต โดยที่คนที่อยู่รอบข้างก็จะไม่รับรู้การสื่อสารนั้น

2) การสะกดจิต (Hypnotism) ผู้แต่งได้สะท้อนในเรื่องราวของการสะกดจิต ที่ผู้ที่มีอำนาจจิตเหนือว่าทำการสะกดจิตผู้ที่มีอำนาจจิตน้อยกว่า แล้วผู้ที่มีอำนาจจิตน้อยกว่าก็ไม่สามารถบังคับ ชัดขึ้น ต่อการกระทำนั้นได้

3) การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต (Telekinesis) ผู้แต่งได้สะท้อนในเรื่องราวของการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยการบังคับทิศทางให้วัตถุเข้ามาหาตนเองด้วยพลังจิตที่สามารถเคลื่อนย้ายสิ่งของนั้น

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อเหนือธรรมชาติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้เขียนมีการนำความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ สอดแทรกลงไป ในนวนิยายของตนเองได้อย่างพอดี ซึ่งทำให้ผู้อ่านคล้อยตามเรื่องราวความเชื่อ นั้นได้ โดยผู้วิจัยสามารถสรุปความเชื่อที่ผู้เขียนสอดแทรกลงในนวนิยายได้ 6 แบบ คือ

1) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย ผู้เขียนได้สะท้อนในเรื่องของวิญญาณ ที่เมื่อตายแล้วยังวนเวียนอยู่รอบตัวของคนที่ผูกพันกันเมื่อยังมีชีวิตอยู่ หรือสถานที่ที่คุ้นเมื่อยังมีชีวิตอยู่

2) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวความเชื่อในด้านของการที่เป็นที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวของจิตใจ เป็นที่พึ่งพาของจิตใจ เมื่อจิตใจเกิดความทุกข์ หรือไม่มีความสุข ก็นึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์จิตใจนั้นก็จะผ่อนคลายลงได้

3) ความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์ ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องในเรื่องของความฝัน ที่เป็นสิ่งบ่งบอกว่าเรื่องราวที่ฝันนั้น จะเกิดเรื่องดีหรือเรื่องร้าย เป็นเรื่องราวที่อาจจะเกิดขึ้นกับตัวเอง หรือคนรอบข้าง

4) ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ผู้เขียนได้สะท้อนในเรื่องสิ่งที่ไม่สามารถบอกได้ว่า สิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นได้เพราะอะไร ที่ทำให้คนที่ไม่รับรู้หรือจิตใจไม่อยู่กับตัว สามารถฟื้นตัวตื่นขึ้นมาเป็นปกติได้อย่างไร

5) ความเชื่อเรื่องเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง ในด้านที่เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ที่ครอบครองมีพลัง อำนาจ ที่เหนือกว่าผู้อื่น สามารถรอดพ้นจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองได้

6) ความเชื่อเกี่ยวกับเวทย์มนตร์คาถา ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับเวทย์มนตร์คาถา ในการรักษาโรคร้ายที่เกิดขึ้น ผสมกับเวทย์มนตร์ที่ทำให้โรคที่พบเจอหายได้ เป็นปกติ

7) ความเชื่อทางอำนาจจิต ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวความเชื่อในด้านอำนาจจิต ออกมาได้ 3 แบบ คือ

7.1) โทรจิต (Telepathy) ผู้เขียนได้สะท้อน ในเรื่องราวของการสื่อสารทางด้านจิต ซึ่งเป็นการสื่อสารเฉพาะบุคคล ที่พูดคุยกันทางความคิดหรือจิต โดยที่คนที่อยู่รอบข้างก็จะไม่รับรู้การสื่อสารนั้น

7.2) การสะกดจิต (Hypnotism) ผู้เขียนได้สะท้อน ในเรื่องราวของการสะกดจิต ที่ผู้ที่มีอำนาจจิตเชื่อว่าทำการสะกดจิตผู้ที่มีอำนาจจิตน้อยกว่า แล้วผู้ที่มีอำนาจจิตน้อยกว่าก็ไม่สามารถบังคับ ชัดขึ้น ต่อการกระทำนั้นได้

7.3) การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต (Telekinesis) ผู้เขียนได้สะท้อน ในเรื่องราวของการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยการบังคับทิศทางให้วัตถุเข้ามาหาตนเองด้วยพลังจิตที่สามารถเคลื่อนย้ายสิ่งของนั้น

4.3.2 ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเป็นหลักธรรมที่อยู่กับคนไทยมาตั้งแต่บรรพกาล เป็นหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อช่วยในการดำเนินชีวิต เพื่อให้ใช้ชีวิตอย่างมีสติ ใช้ชีวิตด้วยการไม่ประมาท เป็นแบบอย่างในการประพฤติตนด้วยให้อยู่ในความพอดี เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของมนุษย์ เพื่อให้ดำรงอยู่ในความถูกต้อง อยู่ในครรลองคลองธรรม จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนาลงไปใน การเขียนนวนิยายตนเองด้วย ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“เรานั้นเป็นครอบครัวพระพุทธศาสนา จึงได้ไปอ่านหนังสือพระธรรมอันหนึ่งที่พูดถึงโลกของพระศรีอริยเมตไตร ที่บอกว่าโลกไม่ต้องถือคประตุ บ้านไม่ต้องถือคประตุ ทุกคนมีพระอรหันต์ ทุกคนอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข เราเลยรู้สึก ในโลกแห่งความเป็นจริง ไม่มีพระอรหันต์แล้ว แต่ถ้าเราอยากจะทำโลกที่สมบูรณ์แบบมันจะเกิดขึ้นจากอะไร คือ ทำให้โลกนั้นเกิดขึ้นมาจากคนธรรมดาแบบพวกเรา จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เซวิน่าจึงมาจาก Something ความคิดนั้น จึงได้ความคิดว่า ต้องมีใครซักคนหนึ่งเสียสละเพื่อโลก คำถามก็คือว่า มันจะมีคนแบบนั้นหรือ ที่ยอมเสียสละเพื่อคนอื่น สุดท้ายที่ก็ตกตะกอนความคิดจากการอ่านหนังสือหลายๆ อย่าง และจากตัวเองว่า มันไม่มีใครหรอกที่จะเสียสละให้คนอื่นได้ ทุกคนสามารถทำเพื่อคนอื่นได้แค่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่ถ้าเราทำอะไรเพื่อตนเองเราจะทำได้นาน นั่นก็คืออาจจะเป็นเหตุผลที่ปัจจุบันนี้แคมเปญในเรื่องของการรณรงค์ต่างๆ มักจะวน

กลับมาหาตัวคนในสังคมเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทิ้งขยะ การปลูกต้นไม้ โลกร้อนทุกคนพยายามรณรงค์โดยไม่ได้รู้ประเด็นว่าทำต่อโลกแต่ทำเพื่อตัวเอง เพราะว่าคุณต้องอยู่ในโลกใบนี้ นั่นคือเป็นหลักการเดียวที่เซวิน่าใช้ จึงเอา 2 อย่างนั้นมา Match กัน” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการศึกษาข้อมูลของนวนิยายแฟนตาซีและคำสัมภาษณ์ของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถแยกประเด็นเรื่องความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนาที่สอดแทรกอยู่ในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนได้ 2 แบบ ดังต่อไปนี้

4.3.2.1 ความเชื่อเรื่องกรรม

4.3.2.2 ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่

จากประเด็นเรื่องการสอดแทรกความเชื่อทางพระพุทธศาสนาลงในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นข้างต้น ได้ดังต่อไปนี้

4.3.2.1 ความเชื่อเรื่องกรรม

เรื่องราวที่เกี่ยวกับผลของการกระทำที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาว่า คุณกระทำสิ่งใดแล้ว ผลของการกระทำนั้นก็จะย้อนกลับมาหาคุณ ถ้าคุณทำสิ่งดี คุณก็จะได้ผลดีตอบกลับมา ถ้าคุณทำสิ่งไม่ดี คุณก็จะได้สิ่งไม่ดีนั้นย้อนกลับคืนมาเช่นกัน ซึ่งเรื่องกรรมนั้นอาจจะมาจากเรื่องราวของการกระทำครั้งที่เป็นอดีตที่ส่งต่อมายังปัจจุบัน หรือเป็นเรื่องราวที่ทำ ณ ปัจจุบัน จะส่งผลต่ออนาคตก็ได้ โดยจะเป็นการผูกพันในเรื่องราวของการกระทำของตัวบุคคลนั้นกับบุคคลอื่น จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนา ในเรื่องของความเชื่อเรื่องกรรม ลงไปในการเขียนนวนิยายตนเองด้วย ดังการสัมภาษณ์ผู้เขียนต่อไปนี้

“ในเรื่องของ บาปบุญ คุณโทษ พี่ตีความออกไปอีกแบบหนึ่งว่ามันคือ ปลูกถั่วได้ถั่ว ปลูกงาได้งา คือพี่ไม่ใช้คำว่าบาปบุญคุณโทษ แต่พี่ใช้หลักการนี้คือ คุณปลูกอะไรคุณได้อย่างนั้น ซึ่งนั่นก็เป็นสำนวนไทย แต่เพียงแค่ว่าพี่ไม่ได้เขียนขึ้นมา จึ้นในลักษณะของการที่เราทำอย่างไร เราได้อย่างนั้น กรรมตามสนอง หรือแม้กระทั่งว่า คุณทำร้ายใครแบบนี้ เดี่ยวคุณก็ต้องถูกทำร้ายแบบนี้เหมือนกัน มันก็คือ กรรมตามสนอง” (กัลยาณี สุขยาสุณี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 ตุลาคม 2561)

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ความเชื่อเรื่องกรรมที่เกิดจากกระทำสอดแทรกลงไปในงานนิยายของตนเอง โดยผู้เขียนไม่ได้ใช้คำว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่ผู้เขียนเน้นในเรื่องของกรรม ดังภาษิตนี้คือ ปลูกถั่วได้ถั่ว ปลูกงาได้งา ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าไม่ทำอะไรสิ่งไหน ผลที่ได้รับก็ย่อมเป็นไปตามการกระทำนั้นๆ เช่น ถ้าทำร้ายใครไว้ อีกไม่นานคุณก็จะได้รับผลตอบแทน

จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนา ในเรื่องของความเชื่อเรื่องกรรม ลงไปในการเขียนนวนิยายตนเองด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

"ไอเซ่ เซร์ราต้องเป็นคนเลือกเอง เพราะน้ำตานี้ไม่ได้มีแค่ของข้า แต่เป็นน้ำตาที่ทั้งข้า เซร์รา เรดानी อินดิโก้ คนนั้นหลั่งออกมาพร้อมๆ กัน ในเวลาที่ตราฟลีนลมหายใจ... ตานี้จะเป็นตัวแทนของข้าและเซร์รา มันจะผู้เป็นเลือกไซเอนที่เหมาะสมมันจะเป็นสื่อกลางให้คนสองคนที่ควรจะรักกันได้รักกัน มันจะทำให้ความรักครั้งนี้สวยงามอย่างที่เซร์ราควรได้รับ ส่วนตราฟ...เวลา 3,000 ปี คงนานพอที่จะให้เรื่องราวทุกอย่างลงตัว..."

เหมือนสายฟ้าฟาดลงบนร่างที่ปราศจากความรู้สึกของลิโอ เขาไม่เคยเข้าใจว่าทำไมพี่ของเขาถึงถูกเลือก ไม่เข้าใจว่า ทำไมท่านอาคริฟเฟอร์ถึงได้มีสีหน้าเศร้าสร้อย และไม่เคยห่างจากหอนาฬิกาไซเอน แม้กระทั่งเขาที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับหอนาฬิกานั้นดี แต่ก็ยังอดสงสัยในการคัดเลือกของภูตนาฬิกาไม่ได้ ว่ามีเกณฑ์ในการคัดเลือกอย่างไร

ตอนนั้น พี่ไทม์บอกกับเขาในรถลากว่า

"...พี่ได้ยินเสียงเธอตั้งแต่วันที่น้องอายุครบขวบ เริ่มสัมผัสถึงการมีอยู่ของบางสิ่งบางอย่าง ในอีกปีต่อมาสองปีต่อมา เริ่มมองเห็นเธอชัดเจน ทุกครั้งที่เห็นใบหน้าของเธอมักเผลอไปด้วยน้ำตา..."

นี่เองคือเหตุผลที่พี่ได้รับเลือกเป็นไซเอน ไม่ใช่เพราะมีคุณสมบัติที่จะดำรงตำแหน่งนี้ได้ แต่เป็นเพราะพี่คือคนที่รับรู้ถึงคุณค่าของหยดน้ำหยดสำคัญหยดนั้น หยดน้ำตาที่ชันเก็บรักษามาหลายพันปี หยดน้ำตาที่เต็มไปด้วยพลังแห่งความมุ่งมั่น เต็มไปด้วยความรู้สึกแห่งความเสียใจ เต็มไปด้วยบาดแผลแห่งความเศร้าสร้อยและเต็มไปด้วยความรัก

คุณค่าของหยดน้ำตาหยดนั้น...คือ การดำรงอยู่ของผู้รับตำแหน่งไซเอน (กัลลิตดา, 2553จ, น. 314)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ความเชื่อของเวรกรรม เข้ามา สอดแทรกในนวนิยายของตนเอง ในเรื่องของการกระทำของตัวละคร ในครั้งอดีตที่ส่งผลมายัง ปัจจุบัน ซึ่งเป็นเรื่องราวครั้งอดีตของดีดาเรน ฟรานเซสกา ได้เตรียมการเรื่องการสร้างหอนาฬิกาไซเอน โดยการใช้หน้าตาของตัวเอง เซร่า เรดานิ อินดิโก้ รวมกันเพื่อที่จะใช้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างหอนาฬิกาไซเอน เพื่อที่หน้าตาหยคนี่จะเป็นผู้เลือกไซเอนที่เหมาะสม มันจะเป็นสื่อกลางให้ คนของคนที่ควรรักกันได้รักกัน ซึ่งการกระทำนี้เป็นการกระทำครั้งเมื่ออดีตและส่งผลมายังปัจจุบัน ที่เป็นเรื่องราวที่เกิดคนที่จะมาเป็นเจ้าของหอนาฬิกาไซเอน ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่รู้ถึงคุณค่าของหยคน้ำตาหยดสุดท้าย โดยในเรื่องราวก็จะปรากฏว่าคนที่ได้รับรู้เสียงเรียกที่เป็นเสียงร่ำไห้ของภูติแห่งกาลเวลา ตั้งแต่เด็ก ก็คือ ไทเมอร์ ฟรานเซสกา ผู้ซึ่งเป็นพี่ชายของลิโอ ซึ่งจะเป็นคนที่ครองคู่และอยู่กับภูติแห่งกาลเวลา ชื่อ นาริก้า ต่อจากไซเอนคนก่อนๆ ซึ่งเป็นผลพวงมาจากพิธีกรรมที่ดีดาเรน ทำมาครั้งอดีตนั่นเอง

4.3.2.2 ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่

ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ คือ ความเชื่อในเรื่องของทุกข์ ที่เกิดมาจากจิตใจและร่างกายของมนุษย์ ที่มีความปรารถนา มีความอยากได้ในสิ่งที่ต้องการ จนก่อให้เกิดเป็นความทุกข์ เมื่อทุกข์แล้วก็ต้องหาทางดับทุกข์โดยต้องมีการกระทำหาขั้นตอนการดับทุกข์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเมื่อรู้วิธีการดับทุกข์ก็ต้องทำการดับทุกข์นั้นเพื่อยุติความต้องการ ความทะยานอยาก ความปรารถนานั้น ให้หมดไปจากจิตใจและร่างกาย เพื่อให้ความทุกข์ที่มีนั้นดับไป จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนา ในเรื่องของความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ ในเรื่องของการเกิดทุกข์จากความต้องการและปรารถนาของมนุษย์ จากการศึกษาข้อมูลนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนได้สอดแทรกความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ ลงไปในนวนิยายตนเองด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

ภาพของเด็กหญิงวัย 8 ขวบค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเด็กสาว ร่างกายเติบโตขึ้น เข้าสู่สังคม รอยยิ้ม และเสียงเปียโน เธอจำได้แล้ว ทุกครั้งที่เธอเสร์ราเธอจะเล่นเพลงนั้น และทุกครั้งที่เธอเล่นเพลงนั้นเธอจะลืมเรื่องราวทุกอย่างที่แสนเศร้านั้นได้ เธอเคยคิดว่าทำไมเธอจึงลืมหน้าคนง่ายนัก เธอเคยคิดว่าทำไมเธอถึงผ่านชีวิตที่แสนเศร้าสุดล้าเคียดในช่วงเวลานั้นมาได้ เพราะอย่างนี้เองเพราะอย่างนี้...บทเพลงนั้น

ดวงตาสีเพลิงหลับลงพร้อมกับเสียงเพลงที่เธอไม่ได้ยินมานาน เธอไม่ได้เล่นเพลงนี้ นับตั้งแต่มาอยู่ที่เซวิน่า เธอเกือบลืมมันไป แล้วความยากลำบากและความพยายามสุดชีวิต

ในตอนนั้นเธอมีความฝันเธออยากรักษาบ้านหลังนี้ไว้ พยายามทำทุกอย่าง ถึงแม้จะเศร้า ถึงแม้จะเหนื่อย นั่นคือความฝันที่เธอต้องทำ แม้ว่ามันจะสร้างรอยแผลที่ไม่อาจลบเลือนไปจากใจเธอก็ตาม

บาดแผล??? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิด จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าบาดแผลนี้หายไป ความฝันของเธอจะหายไปด้วยไหม ไม่นะ ไม่นะ!

เพลิง! ภาพของเธอในแต่ละวัยแตกออกเป็นเสี้ยวๆ หญิงสาวยกมือขึ้นปิดสัญญาณญาณ สิ่งที่คุณสัมผัสได้ คือน้ำตา นี่เธอร้องไห้จนเธอ ไซ้ เธอกำลังร้องไห้ น้ำตาที่ไม่ได้หลั่งออกมาในตอนที่ยังคงจะหลัง นี่ต่างหากคือสิ่งที่เธอเป็น ถึงแม้จะมีน้ำตา ถึงแม้จะเจ็บปวด ถึงแม้จะมีบาดแผลลึก แต่สิ่งเหล่านั้นก็มาพร้อมกับความฝันเสมอ

เธอเคยคิดว่าคนที่เข้มแข็งต้องไม่ร้องไห้ เคยคิดว่าคนที่แข็งแกร่งคือคนที่ไร้รอยแผล ไร้ความเจ็บปวดแต่นั้นไม่ใช่ คนที่มีความฝันต่างหาก คือคนที่เข้มแข็งเพราะเมื่อเรามีความฝันเราจึงต้องสู้ เราต้องพยายามทำทุกวิถีทาง ยอมที่จะเจ็บปวด ยอมที่จะหลั่งน้ำตา และยอมที่จะได้รับบาดแผล... รับความเจ็บปวดอันทรมาณอย่างแสนสาหัส สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ตัวแทนของความอ่อนแอ แต่เป็นตัวแทนของความเข้มแข็งต่างหาก

หญิงสาวใช้หลังมือปาดน้ำตาออกจนหมด ก่อนจะพุ่งไปที่เศษกระจกสีทองที่กำลังรวมตัวกันอีกครั้งภาพอดีตภาพต่อมากำลังจะปรากฏ เธอไม่มีวันยอมให้อีกฝ่ายเข้ามายุ่งเกี่ยวกับความทรงจำของเธอได้ง่ายๆ อีก (กัลฐิตา, 2553จ, น. 246-247)

จากข้อความข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการสอดแทรกความเชื่อในด้านพระพุทธศาสนา ในเรื่องของความเชื่ออริยสัจสี่ ที่เป็นผลพวงมาจากการเกิดทุกข์ สาเหตุของการเกิดทุกข์ วิธีที่ดับทุกข์ และดับทุกข์ได้ ดังปรากฏในเรื่องราวของตัวละครที่ชื่อ เฟมิล เนื่องจากเฟมิล เป็นตัวละครที่ตั้งใจความได้เธอเป็นคนที่อยู่ตัวคนเดียว อาศัยอยู่ในมิติอีกมิติหนึ่งของเขาวินาทีเรียกว่า มหานครเซเวน ซึ่งเป็นการใช้ชีวิตด้วยตัวเองนับตั้งแต่อายุ 8 ขวบ เฟมิลได้ทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะรักษาฤทธานุภาพไคเอนแพนไทน์ไว้ให้ได้ ซึ่งเฟมิลก็มีความทุกข์ที่เกิดจากการที่ตัวเองไม่มีใครคอยช่วยเหลือ ต้องอาศัยอยู่คนเดียว หากทางอยู่คนเดียวมาตั้งแต่เด็ก เรื่องราวที่เฟมิลพบเจอก็ได้สร้างรอยแผลให้กับจิตใจของเด็กคนหนึ่งมาตั้งแต่อายุ 8 ขวบเป็นต้น แต่เมื่อเฟมิลได้รู้ว่าถ้าเราทำตามความฝันที่ตัวเองต้องการ ถึงแม้จะเหนื่อย จะท้อ จะเสียน้ำตาไปมากเท่าไร แต่ก็ยังคงรักษาความฝันของตนเองได้ ซึ่ง ณ ตอนนั้นสิ่งที่เฟมิลต้องการคือ การรักษาบ้านที่ตัวเองอาศัยอยู่ไม่ให้โดนธนาคารยึดไปนั่นเอง สิ่งที่ทำให้เฟมิลมีกำลังที่จะต่อสู้ คือ ความฝัน จากนั้นเฟมิลก็ได้ตั้งสติหาวิธีการดับทุกข์ที่เกิด ในเรื่องราวที่เจอคือการเล่นเปียโน ที่เป็นการทำให้เฟมิลผ่อนคลาย และลืมจากเรื่องราวความ

ทุกข์นั้น ได้ ซึ่งเมื่อเฟมิลยอมรับความทุกข์ที่ได้พบเจอแล้ว เฟมิลก็ได้เข้มแข็งขึ้น จึงทำให้เฟมิลมีพลังที่จะต่อสู้กับเรื่องราวหรือปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้ต่อไป

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล เรื่องความเชื่อความหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้แต่งได้นำหลักธรรมที่เป็นหัวใจหลักของคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนาเข้าไปสอดแทรกในนวนิยายของตนเอง ซึ่งความเชื่อตามหลักธรรมพระพุทธศาสนาก็สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต เพื่อความสงบสุขและสามารถใช้ชีวิตได้อย่างรอบคอบ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปความเชื่อตามหลักธรรมพระพุทธศาสนาที่ผู้เขียนได้สอดแทรกลงไป ในนวนิยาย ได้ 2 ประการ คือ

1) ความเชื่อเรื่องกรรม เป็นความเชื่อที่ผู้แต่งสะท้อนให้เห็นของการกระทำของใครคนใดคนหนึ่ง ที่กรรมนั้นจะตกไปสู่อีกคนหนึ่ง อาจจะเป็นการกระทำจากครั้งอดีตส่งผลต่อบริบทปัจจุบัน หรืออนาคตได้

2) ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ เป็นความเชื่อที่ผู้แต่งได้สะท้อนในเรื่องราวของการเกิดทุกข์ที่จะมีกำหนดทางกรรมทุกข์นั้น เพื่อดับความต้องการ ความปรารถนา ที่ก่อให้เกิดทุกข์ เมื่อดับทุกข์จิตใจก็จะสงบ และมีความสุขขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวเคราะห์เรื่อง “กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขษาสุณี” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี และเพื่อวิเคราะห์ความเชื่อแบบไทยที่สอดแทรกอยู่ในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) การวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) และการตีความ (Interpretation) จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแฟนตาซี กลวิธีการแต่งนวนิยาย และความเชื่อแบบไทย โดยผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาระดับพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 การวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซี

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี โดยผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

นวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี เป็นนวนิยายที่อยู่ในเรื่องราวของโลกสมมติ ที่เป็นเรื่องราวที่ต่างจากโลกแห่งความจริง ทั้งในด้านของการดำเนินชีวิต สิ่งของเครื่องใช้ สัตว์วิเศษต่างๆ ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นจะอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ

นวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี เป็นนวนิยายที่อยู่ในเกณฑ์ของความเป็นแฟนตาซีระดับสูง หรือ High Fantasy ซึ่งจะเป็นเรื่องราวที่เกิดใน โลกแห่งจินตนาการของผู้เขียน เป็นสิ่งที่ผู้เขียนสามารถใส่จินตนาการของตนเองลงไปได้อย่างเต็มที่ โดยเรื่องราวจะดำเนินไปในเรื่องของ

การผจญภัย การต่อสู้ การใช้เวทมนตร์คาถา มีสัตว์วิเศษ สิ่งของหรือวัตถุที่แปลกพิศดาร หรือบุคคลที่มีอำนาจในการใช้พลังที่เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดา

นวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี เป็นเรื่องราวที่ตัวละครเอกมีการเดินทางทะลุมิติจากโลกหนึ่งไปยังอีกโลกหนึ่ง ซึ่งเป็นการเดินทางจากโลกปกติไปสู่โลกที่มีเรื่องราวมหัศจรรย์กว่าโลกแห่งความจริง ซึ่งโลกที่ทะลุมิติไปตัวละครจะต้องการปรับการดำเนินชีวิต ปรับการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็น การสื่อสาร การเล่าเรียนหนังสือ การใช้ชีวิตประจำวัน ที่สิ่งที่เกิดจากโลกใหม่นั้น จะมีความแตกต่างจากโลกปกติ แต่ก็ยังคงอยู่ในจินตนาการของผู้เขียน ที่ผู้เขียนกำหนดขึ้นมา ซึ่งเหตุผลหรือเรื่องราวที่ดำเนินไปนั้น ก็จะอยู่ในขอบเขตหรือกฎเกณฑ์ที่ผู้เขียนสร้างขึ้น และผู้อ่านก็ยอมรับเรื่องราวเหล่านั้นได้

นวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขขาสุณี เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยของวีรบุรุษ วีรสตรี หรือผู้กล้า โดยเรื่องราวจะดำเนินเรื่องไปในด้านของการผจญภัย ตามหาสิ่งของวิเศษต่างๆ ที่อยู่ในเรื่องนั้นๆ ซึ่งระหว่างการเดินทางหรือการผจญภัยเหล่านั้น ก็จะมีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้ การประลองพลังต่างๆ การเข้ารับการทดสอบเพื่อพิชิตตำแหน่งหรืออำนาจ หรือเป็นการเรียนรู้เรื่องราว ที่ไม่ได้พบเจอ มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งเรื่องจะพบกับสถานที่ที่แปลกตา มีเรื่องให้ลุ้นระทึกอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจากการผจญภัยเหล่านั้นก็จะทำให้พบว่า มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ทั้งมิตรภาพของเพื่อน ความสำเร็จที่ได้มาจากการฝึกฝน ความสำเร็จที่ได้มาจากการพยายาม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้ภารกิจสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

5.1.2 วิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขขาสุณี

การวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขขาสุณี โดยผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย เพื่อมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยาย ผู้วิจัยสามารถสรุปผลขององค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนนวนิยาย ดังต่อไปนี้

5.1.2.1 โครงเรื่อง

1) ตอนเปิดเรื่อง พบว่า ผู้เขียนมีการเปิดเรื่องอยู่ 3 วิธีการ คือ 1. การเปิดเรื่อง โดยการบรรยายฉากและบรรยากาศ ซึ่งเป็นการบรรยายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใน

สภาพแวดล้อม หรือบรรยากาศที่เกิดขึ้นในเรื่องราวนั้นเพื่อให้ดำเนินไปสู่เรื่องราวต่อไป 2. การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร เป็นการบรรยายให้ผู้อ่านเกิดความรู้จักตัวละครว่าตัวละครนั้นสำคัญหรือมีลักษณะบุคลิกที่แตกต่างหรือโดดเด่น หรือรู้จักนิสัยของตัวละคร 3. การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ เป็นการบรรยายเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกร่วมเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ที่ตัวละครกำลังดำเนินเรื่องอยู่ และทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจต่อไปว่าเหตุการณ์ต่อจากนี้จะเป็นเหตุการณ์อะไรต่อไป

2) ตอนดำเนินเรื่อง พบว่า ผู้เขียนมีการดำเนินเรื่อง โดยการใช้ความขัดแย้ง 3 ลักษณะ คือ 1. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เป็นการขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง เป็นการขัดแย้งในเรื่องราวของความคิดเห็นไม่ตรงกัน หรือไม่ชอบในการกระทำของฝ่ายตรงข้าม ไม่ใช่ความขัดแย้งที่รุนแรงมากนัก ซึ่งสามารถหาทางแก้ไขความขัดแย้งนี้ได้ด้วยดี 2. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่เกิดขึ้นกับธรรมชาติ เป็นการขัดแย้งที่อยู่ในเรื่องราวของความเป็นไปของธรรมชาติ หรือสิ่งกีดขวาง 3. ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจของตัวละครเอง ที่ขัดแย้งด้วยความคิดของตัวเอง เป็นความคิดที่ดีกันในหัวสมอง แต่ตัวละครก็จะมีทางออกในความคิดนั้น

3) จุดวิกฤตของเรื่อง พบว่า ผู้เขียนมีการใช้จุดวิกฤตของเรื่อง ในการเพิ่มเรื่องราวให้นวนิยายมีความตื่นเต้น น่าสนใจลงไปในเรื่องราว ซึ่งผู้เขียนมีการสร้างปมความขัดแย้งที่ทำให้ตัวละครต้องการแก้ปัญหาของปมนั้น เป็นการใช้จุดวิกฤตในด้านของการบีบบังคับของสภาพแวดล้อมรอบข้าง ความผิดชอบชั่วดีของตัวละคร การต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าของตัวละคร

4) จุดคลี่คลายของเรื่อง พบว่า ผู้เขียนมีการเขียนจุดคลี่คลายของเรื่องลงในนวนิยายของตัวเอง เพื่อคลายความสงสัยของผู้อ่าน ให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวของนวนิยายมากขึ้น และเพื่อให้ผู้อ่านเอาใจช่วยให้ตัวละครนั้นผ่านพ้นเรื่องราวของปัญหาไปได้

5) ตอนจบเรื่อง พบว่า ผู้เขียนมีการใช้ตอนจบเรื่องที่เน้นในเรื่องของการจบแบบมีความสุข เป็นการจบเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านมีความสุขกับการจบเรื่อง คลายความสงสัย และมีรอยยิ้มกับเรื่องราวที่ดำเนินมาจนจบ และมีความสมหวัง ไม่โศกเศร้าของตัวละครใดๆ และสามารถคลี่คลายปมของเรื่องได้อย่างหมดจด ชัดเจน

5.1.2.2 แก่นเรื่อง

พบว่า ผู้เขียนมีการใช้แก่นเรื่องในด้านของความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง รับผิดชอบต่อคำพูดหรือคำสัญญาที่ตัวเองเคยรับปากไว้กับผู้อื่น เมื่อเป็นหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง

แล้ว จะต้องทำหน้าที่ที่ได้รับมาอย่างเต็มที่ เพื่อที่จะไม่ต้องมาเสียใจในภายหลังว่าตัวทำไม่ถึงยังทำได้ไม่สุดความสามารถ เป็นแก่นเรื่องที่เน้นในด้านของหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเอง

5.1.2.3 ตัวละคร

พบว่า ผู้เขียนมีการใช้การสร้างตัวละคร 2 แบบ คือ (1) ตัวละครแบบแบน ซึ่งเป็นตัวละครที่มีจิตใจที่มั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตนเองง่ายๆ ไม่ซับซ้อนในด้านของความคิด เช่น เป็นคนดีก็จะเป็นคนดีตลอดไป ไม่วอกแวกไปหลงใหลในสิ่งที่ไม่ดี ซึ่งเป็นตัวละครที่เป็นเพียงส่วนเดียวของจิตใจมนุษย์ และ (2) ตัวละครแบบกลม ซึ่งเป็นตัวละครที่พบได้จริงของโลกมนุษย์ ที่มีจิตใจที่ซับซ้อน มีดี มีเลวปะปนกันไป เป็นตัวละครที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไปในโลกแห่งความจริง มีรัก โลภ โกรธ หลง ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์เรา

5.1.2.4 ฉากและสถานที่

พบว่า ผู้เขียนมีการสร้างฉากและสถานที่ 4 แบบ คือ (1) ฉากที่เป็นธรรมชาติ เป็นการสร้างฉากที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ หรือสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่อยู่ในเรื่องราวของนวนิยาย (2) ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ เป็นการสร้างฉากที่ประดิษฐ์มาจากฝีมือของมนุษย์ หรือพลังต่างๆ เช่น อาคาร บ้านเรือน สภาพของที่อยู่อาศัยต่างๆ ชุมชน หมู่บ้าน (3) ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร เป็นการสร้างฉากที่เล่าเรื่องราวชีวิตประจำวันของตัวละครนั้น เป็นฉากที่บอกเรื่องราวการใช้ชีวิตของตัวละครในแต่ละวัน และ (4) ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เป็นฉากที่สร้างขึ้นมาจากเรื่องราวของประเพณี และวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในนวนิยายนั้น

5.1.2.5 มุมมองหรือการเล่าเรื่อง

พบว่า ผู้เขียนมีมุมมองหรือการเล่าเรื่อง 3 แบบ คือ (1) ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเอง เป็นมุมมองหรือการเล่าเรื่อง ที่ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเอง ซึ่งผู้เขียนจะรู้ถึงรายละเอียดและเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน และลึกซึ้ง (2) ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่า เป็นมุมมองหรือการเล่าเรื่อง ที่ตัวละครเป็นคนดำเนินเรื่องราว ที่จะรับรู้เหตุการณ์ผ่านตัวละครในมุมมองที่ไม่ได้หลากหลายเท่าที่ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเอง และ (3) ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า เป็นมุมมองหรือการเล่าเรื่อง ที่ผู้เขียน

ให้ตัวละครใดตัวละครหนึ่ง เล่าเรื่องราวที่พบเจอด้วยตนเอง เป็นเหมือนการสังเกตดูเรื่องราวอยู่รอบนอกของการเล่าเรื่อง ซึ่งจะเห็นตัวละครอื่นในอีกแง่มุมหนึ่ง

5.1.2.6 ลีลาการเขียน

พบว่า ผู้เขียนมีลีลาการเขียนที่ใช้ภาษาอยู่ 3 แบบ คือ (1) การใช้ถ้อยคำ ผู้เขียนมีการใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม สละสลวย ไม่ขัดต่อเรื่องราวที่กำลังดำเนินอยู่ เป็นการใช้ถ้อยคำในการตั้งฉายาหรือเป็นถ้อยคำที่มีลักษณะของบุคคลนั้น (2) การใช้การเปรียบเทียบ ผู้เขียนมีการใช้คำเปรียบที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้อย่างชัดเจน เห็นภาพมากยิ่งขึ้น และสัมผัสเรื่องราวนั้นได้ดี และ (3) การใช้ประโยค ผู้เขียนมีการใช้ประโยคที่สื่อให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจน เป็นการใช้ประโยคที่ร้อยเรียงออกมาให้เห็นภาพ ไม่ซับซ้อน อ่านแล้วเข้าใจง่าย และทำให้ผู้อ่านจดจ่อกับสิ่งที่ผู้เขียนเขียนออกมาได้เป็นอย่างดี

ด้านกลวิธีการสร้างความสนใจ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้กลวิธีการสร้างความสนใจ คือ การจบบทแต่ละบทโดยขั้วยู่ให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นต่อไป ซึ่งผู้เขียนสร้างกลวิธีการสร้างความสนใจในด้านที่ทำให้ผู้อ่านอยากรู้อะไรของบทต่อไป เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวที่ผู้เขียนจะเขียนออกมาในบทต่อไป

ในส่วนแนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายแฟนตาซี ผู้วิจัยพบว่า

1) แนวคิดของผู้เขียนในการสื่อสารกับผู้อ่าน พบว่า ผู้เขียนมีแนวคิดในด้านการสื่อสาร โดยผู้เขียนจะมีการสังเกตพฤติกรรมของผู้อ่านผ่านทาง การสอบถาม พูดคุย หรือจาก Comment ของผู้อ่านเอง และผู้เขียนก็ได้นำสิ่งที่ได้มาปรับใช้ในนวนิยายของตนเองเสมอ

2) แนวคิดของผู้เขียนในการแตงนวนิยายเพื่อผู้อ่าน พบว่า ผู้เขียนมีความคิดที่ว่าผู้เขียนจะไม่แตงนวนิยายที่ให้ผู้ตัวเองเป็นคนอ่าน แต่ผู้เขียนจะแตงนวนิยายที่ให้อ่านเป็นคนอ่าน เนื่องจากผู้เขียนต้องการให้เรื่องราวของนวนิยายที่ผู้เขียนแตงออกมานั้นสามารถที่จะทำให้อ่านนำไปพูดคุย ไปเข้าสังคมหรือสามารถเป็นหัวข้อในการสนทนาได้

3) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการแตงนวนิยายที่มาจาก การสังเกต พบว่า ผู้เขียนเป็นคนที่ชอบสังเกตสิ่งรอบตัวอยู่เสมอ และจดจำนำสิ่งที่โดดเด่นนั้นมาปรับใช้กับนวนิยายของตนเอง จึงทำให้ผู้เขียนมีความแตกต่างและมีเอกลักษณ์ในงานเขียนเฉพาะเป็นของตัวเอง

4) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย พบว่า ผู้เขียนเป็นคนที่ 'ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์' ในการเขียนนวนิยายว่าจะต้องทำตามขั้นตอนนั้นๆ แต่สิ่งที่ผู้เขียนค้นพบคือสิ่งที่ผู้เขียนนำมาใช้กับงานเขียนของตัวเองเสมอ เพราะกลวิธีการแต่ง 'ไม่มีถูกที่สุด ไม่มีผิดที่สุด มีแต่เหมาะหรือไม่เหมาะเท่านั้น'

5) แนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับการเป็นนักเขียนนวนิยาย พบว่า ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่มีความพอดี รู้จักในความเหมาะสม พอเพียง ไม่คาดหวังกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินไป หรือสิ่งที่ไม่สามารถคงที่และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

5.1.3 ความเชื่อแบบไทยในนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธษาสุณี

ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการนำความเชื่อแบบไทยเข้าไปผสมผสานในนวนิยายของตนเอง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

5.1.3.1 ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ

พบว่า ผู้เขียนมีการสะท้อนเรื่องความเชื่อเหนือธรรมชาติลงไปนวนิยาย 7 ประเภท คือ

1) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย ในเรื่องของวิญญาณ ที่เมื่อตายแล้วยังวนเวียนอยู่รอบตัวของคนที่ผูกพันกันเมื่อยังมีชีวิตอยู่ วิญญาณจะวนเวียนอยู่รอบตัว หรือสถานที่ที่คุ้นเมื่อยังมีชีวิตอยู่

2) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในด้านของการที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เป็นที่พึ่งพาของจิตใจ เมื่อจิตใจเกิดความทุกข์ หรือไม่มีความสุข เมื่อนึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์จิตใจนั้นก็ผ่อนคลายลงได้

3) ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ลงไปนวนิยาย ในเรื่องของความฝัน ที่เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าเรื่องราวที่ฝันถึงนั้นว่าจะเกิดเรื่องดีหรือเรื่องร้าย เป็นเรื่องราวที่อาจจะเกิดขึ้นกับตัวเอง หรือคนรอบข้าง

4) ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ โดยการเชื่อในสิ่งที่ไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นได้เพราะอะไร ที่สามารถทำให้คนที่ไม่รับรู้หรือจิตใจไม่อยู่กับตัว สามารถฟื้นตัวตื่นขึ้นมาเป็นปกติได้

5) ความเชื่อเรื่องเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ที่ครอบครองมีพลัง อำนาจ ที่เหนือกว่าผู้อื่น หรือเป็นสิ่งที่สามารถคุ้มครองผู้ที่ครอบครองให้รอดพ้นจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นได้

6) ความเชื่อเกี่ยวกับเวทย์มนตร์คาถา ผู้เขียนมีการสะท้อนเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับเวทย์มนตร์คาถา โดยการใส่ความเชื่อเรื่องเวทย์มนตร์ในด้านการรักษา ในด้านของโรคภัยที่เกิดขึ้น ผสมกับเวทย์มนตร์ที่ทำให้โรคที่พบเจอหายได้เป็นปกติ

7) ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจจิตลงไป ในนวนิยาย 3 แบบ คือ (1) โทโรจิต ผู้เขียนได้ใส่เรื่องราวความเชื่อด้านโทโรจิตลงไป ในนวนิยาย ในด้านการสื่อสารของตัวละครกับสัตว์วิเศษ ที่เป็นการสื่อสารกันภายในจิตใจ คนที่อยู่รอบข้างไม่สามารถรับรู้ถึงเรื่องราวที่ตัวละครสื่อสารกันทางโทโรจิตได้ (2) การสะกดจิต ผู้เขียนได้สะท้อนความเชื่อเรื่องการสะกดจิตลงไป ในนวนิยาย โดยการให้คนที่มีความอำนาจจิตที่มากกว่าสะกดจิตคนที่มีความอำนาจจิตน้อยกว่า เป็นการบังคับคนที่มีความอำนาจจิตน้อยกว่าให้ทำตามคำสั่งของผู้ที่มีความอำนาจจิตมากกว่า ซึ่งผู้ที่มีความอำนาจจิตน้อยกว่าจะไม่สามารถขัดขึ้น หรือปฏิเสธสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ และ (3) การเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยพลังจิต เป็นการเคลื่อนย้ายวัตถุไปในทิศทางที่ผู้ที่มีพลังจิตต้องการ อาจเป็นการเพ่ง การมอง หรือการโบกสะบัดผ่านร่างกายของผู้ที่มีพลังจิตในด้านนี้

5.1.3.2 ความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

พบว่า ผู้เขียนมีการสะท้อนเรื่องความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ลงไปในนวนิยาย 2 แบบ คือ

1) ความเชื่อเรื่องกรรม ผู้เขียนสะท้อนเรื่องราวของความเชื่อเรื่องกรรม ในด้านที่บรรพบุรุษได้กระทำสิ่งใดลงไปเมื่อครั้งอดีต สิ่งเหล่านั้นก็จะสะท้อนมาสู่รุ่นลูกหลาน ที่มีความผูกพันหรือสืบสายเลือดของตน โดยที่ไม่สามารถปฏิเสธเรื่องราวเหล่านั้นได้ กรรมจึงเป็นผลของการกระทำ ไม่ว่าจะมาจากตนเองหรือของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกัน

2) ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ ผู้เขียนได้สะท้อนเรื่องราวของความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ โดยการที่เมื่อเกิดทุกข์ ก็ต้องการหาทางดับทุกข์ มีวิธีการดับทุกข์ เพื่อให้ทุกข์ที่พบเจอนั้น คลายไป ซึ่งเป็นความเชื่อที่สามารถทำได้ และทำให้ชีวิตมีความสุขได้เมื่อได้ดับทุกข์นั้นไปแล้ว

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาและวิเคราะห์งานวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซีกรณีศึกษากัลยาณี สุขษาสุณี” เมื่อพิจารณาผลทางการศึกษาสามารถอภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจได้ ดังนี้

5.2.1 ลักษณะเด่นของนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแตงนวนิยายแฟนตาซีกรณีศึกษากัลยาณี สุขษาสุณี” ผู้วิจัยพบว่าลักษณะเด่นของนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี มีดังนี้

สิ่งที่โดดเด่นของผู้เขียน คือ “การสร้างโลกใหม่ที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียน” ผู้เขียนมีการสร้างโลกใหม่ที่แปลกออกไปจากโลกแห่งความเป็นจริง ที่มีบางสิ่งบางอย่างจะมีความแตกต่างจากโลกแห่งความจริง โดยโลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมานั้น จะมีโครงสร้างและมีพื้นฐานในการสร้างโลกจินตนาการที่มาจากโลกแห่งความจริงในปัจจุบัน แต่อาจจะมีบางสิ่งบางอย่างที่คิดแปลก หรือแตกต่างไปจากโลกแห่งความจริงนี้ไปบ้าง ซึ่งสิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่น่าสนใจและสร้างความแตกต่างให้กับการสร้างโลกแห่งจินตนาการของผู้เขียนกับผู้เขียนท่านอื่นๆ โดยผู้เขียนจะมีการสร้างโลกที่ผู้เขียนสนใจออกมา อย่างแรกที่ผู้เขียนต้องมี คือ ไอเดีย หรือที่ผู้เขียนเรียกว่า Inspiration Key ซึ่งตัว Inspiration Key ไม่สามารถลอกมาหาผู้เขียนได้ ผู้เขียนไม่สามารถค้นออกมาได้ เป็นสิ่งเดียวที่ผู้เขียนยอมรับว่ามีคือพรสวรรค์ Inspiration Key คือ ตัวกำหนดทุกอย่าง คือ ต้นข้าว คือ แหล่งตาน้ำ ถ้ากำหนดผิด ก็ต้องเททิ้งกระดานเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด ซึ่ง Inspiration Key เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดระยะเวลาได้ กำหนดอะไรไม่ได้ ค้นอะไรก็ไม่ได้ ดังนั้น Inspiration Key คือ จุดเริ่มต้นของทุกอย่าง เป็นกุญแจหลักที่เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างโลก เป็นกุญแจที่ไขไปสู่โลกใหม่แห่งจินตนาการที่ผู้เขียนสร้างขึ้น

ผู้เขียนมีการสร้างโลกแห่งจินตนาการที่มาจากพื้นฐานของโลกแห่งความจริง นั่นคือ โลกแห่งความจริงจะประกอบไปด้วยธาตุต่างๆ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ ต้นไม้ แสงสว่าง ความมืด อากาศ และอื่นๆ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานของธาตุต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกแห่งความจริง และผู้เขียนก็นำสิ่งเหล่านี้ไปปรับและเชื่อมโยงให้เกิดการสร้างเมือง สร้างวัฒนธรรม การแต่งกาย ค่านิยม การดำเนินชีวิต เวทมนตร์ สัตว์วิเศษ พลังวิเศษ อาหาร ความเป็นอยู่ หรืออื่นๆ อีกมากมาย ตัวอย่างเช่น รัฐที่เกี่ยวกับน้ำ บ้านเรือน สิ่งก่อสร้าง ค่านิยม ความเป็นอยู่ เศรษฐกิจ เวทมนตร์ สัตว์วิเศษ พลัง

วิเศษ ผู้วิเศษ ความสามารถของประชาชนในรัฐนั้นๆ ก็จะเกี่ยวข้องกับน้ำ หรือมีน้ำเป็นส่วนประกอบหลักนั่นเอง ซึ่งผู้เขียนก็จะมีการดัดแปลงสิ่งเหล่านี้ให้เข้ากับหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่ผู้เขียนกำหนดไว้ โดยสิ่งที่ผู้เขียนสร้างขึ้นใหม่เพื่อ โลกแห่งจินตนาการนั้นก็จะต้องมีความสมเหตุสมผล มีกฎเกณฑ์มาครอบในการสร้าง โลกแห่งจินตนาการ สร้างสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมา เช่น การสร้างค่านิยม การสร้างบรรทัดฐาน การพูด การคิด การใช้ชีวิต การกระทำ การตอบสนอง มุมมอง แนวคิดของตัวละครนั้น เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ที่ผู้เขียนกำหนดไว้ และผู้อ่านก็สามารถยอมรับกฎเกณฑ์นั้นได้ โดยการสร้าง โลกแห่งจินตนาการนั้นก็ต้องสร้างสิ่งที่แตกต่างออกไปจากโลกแห่งความจริง ใส่ความเป็นจินตนาการของผู้เขียนลงไป เพิ่มเอกลักษณ์หรือลูกเล่นใหม่ๆ ที่เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วสามารถจดจำได้ เช่น การสร้างเทศกาลประจำเมือง การสร้างการร่ำรำ การสร้างเรื่องเล่าประจำเมือง หรือวัฒนธรรมที่แตกต่างและโดดเด่นขึ้นมา สิ่งเหล่านี้ก็จะเป็กิมมิกหรือเอกลักษณ์ที่ทำให้แตกต่างและเพิ่มความน่าสนใจให้กับผู้อ่าน ในการสร้าง โลกแห่งจินตนาการนั้นก็จะมีการสร้างบ้านเรือน การดำเนินชีวิต การปกครอง กฎหมาย วัฒนธรรม จุดเด่นของเมือง หรือสิ่งอื่นๆ ผู้เขียนจะมีการหาข้อมูลและสังเกตสิ่งรอบตัวต่างๆ แล้วนำสิ่งเหล่านั้นมาปรับใช้ในการสร้างโลกใหม่ เช่น เมื่อผู้อ่านนึกถึงเมืองที่ร่ำรวย และสวยงามในยามย่ำคืน ผู้อ่านก็จะนึกถึงเมืองคาโรซ่า ที่เป็นเมืองที่มีระยะเวลากลางวันที่ยาวนานกว่ากลางวัน และเป็นเมืองที่ประชาชนร่ำรวยที่สุดในเซวินานันเอง

ในการสร้าง โลกแห่งจินตนาการของผู้เขียนจะพบว่า ผู้เขียนได้สร้าง โลกแห่งจินตนาการที่มีโครงสร้างพื้นฐานมาจากโลกแห่งความจริง เช่น ตลาด ชุมชน โรงเรียน โรงพยาบาล โรงแรม โรงอาหาร ร้านค้า สถานที่ปกติเหล่านี้ก็สังเกตและจดจำจากโลกแห่งความจริงไปใช้ แต่ก็มีการดัดแปลงให้สถานที่เหล่านั้นน่าสนใจและมีความแตกต่างจากโลกแห่งความจริง ซึ่งผู้เขียนก็ดึงจุดเด่นที่มีในโลกแห่งความจริงไปใช้ในการสร้าง โลกแห่งจินตนาการ โดยเพิ่มเติมและสร้างกิมมิกหรือเอกลักษณ์ที่แตกต่างลงไปในโลกแห่งจินตนาการนั้น ตัวอย่างเช่น การตั้งชื่อโรงเรียน ก็จะเป็นการตั้งชื่อว่าโรงเรียนเวทแห่งเซวินา การตั้งชื่อเปียโน ก็จะเป็นการตั้งชื่อว่า เปียโนเวท การตั้งชื่อโดมที่ใช้ในการเรียนเวทมนตร์แห่งไฟ ก็จะเป็นการตั้งชื่อว่า เรดโดม เป็นต้น โลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมีพื้นฐานจากโลกแห่งความจริง ที่มีการผสมผสาน ตกแต่งเพิ่มเติมจินตนาการที่ผู้เขียนต้องการ ใสลงไปในโลกแห่งจินตนาการนั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็จะดึงดูดและกระตุ้นให้ผู้อ่านรู้สึกสนใจ โลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมานั่นเอง การสร้าง โลกแห่งจินตนาการของผู้เขียน ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของ ปนัดดา สดุดิวิดิชัย (2545, น. 11) กล่าวว่า แฟนตาซีนั้นแรกเริ่ม คือ การเล่าเรื่องพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ และเรื่องเหนือธรรมชาติก่อนที่จะมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเรื่องเล่าที่สืบ

ทอดต่อๆ กันมาจนกลายเป็นงานเชิงจินตนาการ คงเป็นการยากหากจะให้คำจำกัดความของแฟนตาซีที่เฉพาะเจาะจง วรรณกรรมแนวแฟนตาซีจึงเป็นวรรณกรรมที่ไม่มีกรอบ หรือกฎเกณฑ์ใดๆ มาบังคับ ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเกิดขึ้นได้ตามความปรารถนาของผู้แต่งและจินตนาการของผู้อ่าน โดยสิ่งที่ผู้อ่านต้องยอมรับ คือ การละความคลางแคลงใจต่อสิ่งมหัศจรรย์อย่างเต็มที่ เปิดใจให้เชื่อในโลกจินตนาการที่ผู้แต่งสร้างขึ้น เช่น หากผู้แต่งบอกว่า หมูมีปีกบินได้เหมือนนก ผู้อ่านก็ต้องยอมรับว่าหมูบินได้ และถึงแม้วรรณกรรมแฟนตาซีจะกล่าวถึงสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ผู้แต่งก็มักจะบรรจุความจริงและความเป็นเหตุเป็นผลของตัวมันเองลงไป ในจินตนาการนั้น ด้วยการเสริมสร้างความน่าเชื่อถือ ปั้นแต่งรายละเอียด ประวัติความเป็นมา ประหนึ่งว่าสิ่งเหล่านั้นมีตัวตนอยู่จริง ถือเป็นกลวิธีหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ และโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดการยอมรับ ว่าสิ่งประหลาดทั้งหลายที่เป็นไปไม่ได้สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกอื่น ซึ่งเป็นโลกแห่งจินตนาการ

การสร้างโลกแห่งจินตนาการและเรื่องราวในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ที่ผู้เขียนมีแรงบันดาลใจและได้รับอิทธิพลพื้นฐานเรื่องราวบางอย่างมาจากนวนิยายต่างประเทศมาบ้าง เนื่องจากผู้เขียนได้มีการเขียนนวนิยายแฟนตาซีแบบร่วมสมัย ที่มีการตั้งชื่อบ้านเมือง ตัวละคร สถานที่ สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ อาคารบ้านเรือน อาหารการกิน หรืออื่นๆ ที่อยู่ในนวนิยายเป็นภาษาต่างประเทศ แต่ผู้เขียนก็ได้สอดแทรกความเป็นไทยลงไป ในนวนิยายแฟนตาซีของตนเองด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น การตั้งชื่ออัญมณีประจำรัฐหรือวลีแห่งอัญมณี โดยผู้เขียนได้มีการตั้งชื่อเรียกอัญมณีทั้งเจ็ดแบบเป็นชื่อเรียกแบบไทยและชื่อของอัญมณีแต่ละแบบก็มีความคล้องจองกันแล้วผู้เขียนได้มีการแต่งกลอน โดยมีต้นแบบการแต่งกลอนแบบไทย เช่น การแต่งกลอนแปดสุภาพเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวของนวนิยาย ผู้เขียนมีการสร้างเครื่องดนตรีเวทีที่ชื่อ เกล็ดตะวัน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่มีลักษณะคล้ายขลุ่ยที่เป็นเครื่องดนตรีไทยในปัจจุบันอีกด้วย หรือแม้แต่คำรายเวทมนตร์ที่ตัวละครใช้ก็เป็นคำรายเวทมนตร์ที่เป็นการรายแบบใช้ถ้อยคำและประโยคสำนวนแบบไทย ซึ่งได้สอดคล้องกับงานวิจัยของอาริสา สิริฐฎา (2560) วิจัยเรื่อง วรรณกรรมแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา: การวิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง ประเด็นที่ว่า แม้จะได้รับอิทธิพลและแรงบันดาลใจจากวรรณกรรมแฟนตาซีของต่างประเทศ แต่วรรณกรรมแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา ก็มีเอกลักษณ์ที่เป็นของตัวเอง แม้ชื่อตัวละครและชื่อเรียกสิ่งต่างๆ ในวรรณกรรมแฟนตาซีชุดนี้ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาต่างประเทศ แต่ชื่อเรียกอัญมณีสำคัญทั้งเจ็ดชิ้นในเรื่อง ผู้แต่งใช้ภาษาไทยตั้งชื่อให้คล้องจองกัน รวมถึงประพันธ์บทกลอนขึ้นมาเพื่อใช้ประกอบกับปริศนาในเรื่องซึ่งถือเป็นจุดเด่นของวรรณกรรมแฟนตาซีชุดนี้

“การสอดแทรกความเชื่อแบบไทยในนวนิยายของตนเอง” ผู้เขียนมีการสอดแทรกความเชื่อแบบไทยผสมผสานกับเรื่องราวนวนิยายแฟนตาซีของตนเอง โดยมีการสอดแทรกในเรื่องของความเชื่อเหนือธรรมชาติลงไปด้วย ตัวอย่างเช่น ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย ความเชื่อเรื่องล้างสังขันธ์ ความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลัง ความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์ปฎิหาริย์ ความเชื่อเรื่องโทรจิต เป็นต้น แล้วผู้เขียนยังได้สอดแทรกความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้ามาอีกด้วย โดยเป็นความเชื่อเรื่องกรรมและความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ ความเชื่อเหล่านี้เป็นความเชื่อที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจและสามารถคล้อยตามเรื่องราวที่ผู้เขียนสื่อออกมาได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้อ่านเป็นคนไทยที่มีความเชื่อแบบไทย ซึ่งเป็นความเชื่อที่อยู่ในจิตใจและความนึกคิดของคนไทยมาอย่างยาวนาน ไม่ว่าจะป็นทั้งการพูด การกระทำ หรือความคิด ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของชวัช ปุณ โณทก (2528 , น. 350) ได้กล่าวถึงความเชื่อไว้ว่า ความเชื่อ คือ การยอมรับอันเกิดอยู่ในจิตสำนึกของมนุษย์ต่อพลังอำนาจเหนือธรรมชาติ ที่เป็นผลดีหรือผลร้ายต่อมนุษย์นั้นๆ หรือสังคมมนุษย์นั้นๆ แม้ว่าพลังอำนาจเหนือธรรมชาติเหล่านั้น ไม่สามารถที่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริง แต่มนุษย์ในสังคมหนึ่งยอมรับและให้ความเคารพเกรงกลัวสิ่งเหล่านี้ เรียกว่าความเชื่อ ฉะนั้นความเชื่อจึงมีขอบเขตกว้างขวางมาก ไม่เพียงแต่จะหมายถึงความเชื่อในดวงวิญญาณทั้งหลาย ภูตผี ศาลาอาคม โขกลาง ไสยเวทต่างๆ ยังรวมถึงปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มนุษย์ยอมรับนับถือ เช่น ต้นไม้ (ต้นโพธิ์ ต้นไทร) ป่าเขา เป็นต้น

“ลีลาการเขียน” จากผลการศึกษาผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้ภาษาไทยที่ดีสามารถบรรยายหรือเล่าเรื่องให้ผู้อ่านได้อ่านและเข้าใจได้ง่าย ไม่สับสน ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายจาก สถานที่ การต่อสู้ ความคิดของตัวละคร หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้น เนื่องจากผู้อ่านเป็นเยาวชน ผู้เขียนจึงใช้ภาษาที่สามารถเข้าใจได้ง่าย ไม่ซับซ้อน สละสลวย ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาได้เป็นอย่างดี ถึงแม้บางครั้งการใช้ภาษาในการแตงนวนิยายของผู้เขียนจะมีการบรรยายที่มีเนื้อหาที่อัดแน่นและละเอียดมากจนเกินไปบ้าง จึงทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเหมือนอ่านหนังสือเรียนหรือสารานุกรม ที่อัดแน่นไปด้วยเนื้อหาสาระ เนื่องจากผู้เขียนต้องการใส่รายละเอียดของเรื่องราวให้ชัดเจนและลึกซึ้ง จึงทำให้เรื่องราวที่ผู้อ่านเจอเป็นเรื่องราวที่มีรายละเอียดที่อัดแน่นจนเกินไปในบางครั้ง แต่โดยรวมแล้วเรื่องราวเนื้อหาที่อัดแน่นนั้น ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวและรับรู้ถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้เป็นอย่างดี และในส่วนของการใช้ภาษาในด้านของการแตงกลอนที่เป็นส่วนประกอบของเรื่องราวในนวนิยาย ผู้เขียนก็ได้มีการแตงกลอนที่สละสลวยและลึกซึ้ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้เขียนมีการใช้ภาษาไทยที่ดีในระดับหนึ่ง มีความเข้าใจและเรียบเรียงภาษาไทยที่แตงออกมาเป็นกลอนได้เป็นอย่างดี ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของชัยญา สังข

พันธานนท์ (2539, น. 208) ระบุว่า ท่วงทำนองในการแสดงออก หมายถึง การเรียบเรียงถ้อยคำ ประโยควรรคตอน อันเกิดจากความคิดเห็นเฉพาะของนักประพันธ์

“การสอดแทรกแนวคิด ปรัชญา และคำสอน” ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกแนวคิด ปรัชญา คำสอนเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในนวนิยายของตนเอง โดยเรื่องราวที่ดำเนินไปนั้นผู้เขียนได้สะท้อนแนวคิด คำสอน ให้แก่ผู้อ่านได้อย่างเนียนและสมเหตุสมผล ซึ่งคำสอนและแนวคิดเหล่านั้นสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้อ่านได้ โดยผู้เขียนได้สะท้อนแนวคิดในด้านของความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตนเองให้ดีที่สุด เห็นความสุขของส่วนรวมมากกว่าความสุขส่วนตัว มองเห็นแนวคิดในด้านการเสียดสีของบรรพบุรุษที่มีต่อบ้านเมือง เพื่อให้บ้านเมืองมีความสุข และอยู่อย่างเท่าเทียมซึ่งกันและกัน และในเรื่องราวของนวนิยายก็ได้มีการสะท้อนแนวคิดและคำสอนในด้านของการให้กำลังใจ เตือนสติ และปลอบโยนจิตใจให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของ กุหลาบ มลลิกะมาส (2529 อ้างถึงใน อริสา สิริฐญา, 2560) ให้ความหมายเอาไว้ว่า แก่นเรื่อง คือ ทรศนะที่ผู้แต่งแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของมนุษย์ หรือทัศนะที่ผู้แต่งมีต่อโลก แล้วนำเสนอแสดงให้ประจักษ์แก่ผู้อ่าน โดยใช้เนื้อเรื่องเป็นเครื่องมือสื่อสาร แก่นเรื่องจึงเป็นจุดมุ่งหมายเป็นแกนกลาง หรือเป็นแนวคิดหลักของเรื่อง หรือเป็นสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน

5.2.2 นวนิยายแฟนตาซี: โลกแห่งจินตนาการ

โลกแห่งจินตนาการ คือ โลกที่ถูกถ่ายทอดเรื่องราวและจินตนาการมาจากผู้เขียน เป็นโลกที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน เป็นสิ่งที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียนเอง เป็นโลกที่ไม่สามารถพบได้จากโลกแห่งความจริงแต่สามารถพบได้จากโลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวมายังผู้อ่าน ซึ่งสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่านนั้น ผู้อ่านสามารถคิดและจินตนาการไปตามสิ่งที่ผู้เขียนต้องการได้ โลกแห่งจินตนาการจะไร้ขอบเขต แต่ก็ยังมีความสมเหตุสมผลและกฎเกณฑ์ของเรื่องราวหรือการกระทำต่างๆ ของตัวละครหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องราวของนวนิยายแฟนตาซี โดยผู้อ่านนวนิยายแฟนตาซีจะต้องละทิ้งความคลั่งใจ และต้องยอมรับต่อสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ในเรื่องราวเหล่านั้น ต้องมีการเปิดใจ ไม่ปิดกั้น และต้องเชื่อใน โลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้นมา

จากผลการวิจัยผู้วิจัยพบว่า นวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียน ที่มีความโดดเด่นในการสร้างโลกแห่งจินตนาการขึ้นมานั้น โดยมีพื้นฐานและโครงสร้างของโลกจินตนาการมาจากโลกแห่งความจริง

แต่ผู้เขียนมีการเพิ่มเติม เสริมแต่ง และสร้างกิมมิกเอกลักษณ์ให้กับโลกจินตนาการและเรื่องราวของนวนิยายก็มีเรื่องราวที่น่าตื่นเต้น และมีความมหัศจรรย์เกิดขึ้นในเรื่อง จากการศึกษาพบอีกว่าผู้อ่านที่อ่านนวนิยายแฟนตาซี และได้หลุดเข้าไปในโลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้นมานั้น ก็จะมีสมาธิจดจ่อ มีความเพลิดเพลิน มีความสนใจต่อเรื่องราวที่กำลังดำเนินไป เนื่องจากนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นนวนิยายขนาดยาวที่ต้องใช้สมาธิ ความตั้งใจ และจินตนาการคิดเรื่องไปตามสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา ซึ่งเมื่อผู้อ่านสามารถหลบหนีจากโลกแห่งความจริงที่มีความเคร่งเครียด วุ่นวาย ปัญหา หรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิต ก็สามารถหลุดเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการนี้ได้ โดยที่ผู้อ่านได้ดำดิ่งไปกับเรื่องราวแห่งจินตนาการนั้น หลุดพ้นจากความเจ็บปวด ความเครียด และปัญหาที่พบเจอไปสู่อีกโลกที่สามารถปลดปล่อยความคิด และผ่อนคลายอารมณ์หรือปัญหาที่พบเจอจากโลกแห่งความจริง ดังเหมือนที่ผู้เขียนก็ได้มีการเขียนนวนิยายแฟนตาซี สร้างโลกแห่งจินตนาการมาจากการ์ตูนที่ผู้เขียนได้เกิดภาวะ โรคซึมเศร้า ที่มาจากความเคร่งเครียดและความกดดันต่อการเรียนที่พบเจอ ผู้เขียนจึงหลีกเลี่ยงความจริงที่เคร่งเครียด และไม่มีความสุขนี้ ไปสร้างโลกที่ตัวเองสามารถปลดปล่อยเรื่องราว และจินตนาการที่ตัวเองต้องการได้ การแต่งนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนหลุดพ้นจากความเครียดและภาวะ โรคซึมเศร้าที่พบเจอได้ และสามารถเป็นกำลังใจให้กับผู้เขียนในการเล่าเรียนต่อไป

การที่ผู้อ่านได้พบเจอกับความเคร่งเครียด ปัญหา อุปสรรค และไม่มีความสุขในชีวิตจริง ได้เข้ามาอ่านนวนิยายแฟนตาซีที่สร้างโลกแห่งจินตนาการที่สามารถปลดปล่อยความทุกข์ ผ่อนคลายอารมณ์ หลุดพ้นจากความเครียด ปัญหา หรือสิ่งต่างๆ ที่ทำให้ไม่มีความสุข ไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีความสนุก เพลิดเพลิน สามารถปลดปล่อยความคิดไปตามเรื่องราวที่พบเจอในนวนิยาย ที่มีความแปลกใหม่และความมหัศจรรย์ให้กับผู้อ่าน โดยสิ่งที่พบเจอนั้นเป็นสิ่งที่สามารถรักษาและเยียวยาจิตใจของผู้อ่านที่ประสบปัญหา อุปสรรคความทุกข์หรือไม่มีความสุขในชีวิตให้มีความเข้มแข็งขึ้น สามารถเพิ่มพลังให้ตนเอง และมีกำลังใจในการต่อสู้กับปัญหาเหล่านั้นได้

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เขียนเป็นผู้เขียนที่มีแนวคิดในด้านบวก มีการสอดแทรกคำพูดหรือเหตุการณ์ที่เป็นสิ่งที่ให้กำลังใจ และให้ข้อคิดต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยผู้เขียนจะมอบแต่สิ่งดีๆ และความคิดในด้านบวกให้กับผู้อ่านเสมอ ผู้เขียนไม่นิยมมอบความโหดร้าย หรือความทุกข์ให้กับผู้อ่านหลังจากที่ผู้อ่านอ่านนวนิยายของผู้เขียนเอง ผู้เขียนต้องการให้นวนิยายของตนเองเป็นสิ่งที่สามารถให้กำลังใจ ให้สติ ให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านได้ สิ่งเหล่านี้จึงทำให้โลกแห่งจินตนาการของผู้เขียน และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายแฟนตาซีของผู้เขียนเป็นสิ่งที่สามารถให้กำลังใจแก่ผู้อ่าน ที่

พบเจอปัญหา หรือความทุกข์ ให้หลุดพ้นออกไปจากความทุกข์นั้นหลังจากที่อ่านนวนิยายแฟนตาซี หรือหลุดเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการ ตัดโลกแห่งความจริงออกไป ดำดิ่งสู่จินตนาการอันไร้ขอบเขต ที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา จึงทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน มีความสุข และสามารถนำแนวคิด คำสอน หรือปรัชญา ที่พบเจอในเรื่องราวของนวนิยายแฟนตาซีไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ การสร้างโลกใหม่ แห่งจินตนาการที่สร้างจากผู้เขียนนั้น และทำให้ผู้อ่านปลดปล่อยอารมณ์ความตึงเครียดที่พบเจอใน โลกแห่งความจริงไปสู่โลกแห่งจินตนาการ ได้สอดคล้องกับแนวคิดของสุกฤษา วิเศษ (2554, น. 1) กล่าวไว้ว่า วรรณกรรมแฟนตาซีในยุคปัจจุบัน เป็นวรรณกรรมแฟนตาซีสมัยใหม่ได้มีการแทรก ประเด็นปัญหาต่างๆ ของสังคมไว้โดยนำเสนอผ่านเนื้อเรื่องที่มีความมหัศจรรย์ เพื่อลดทอนความตึง เครียดของปัญหาให้กับผู้อ่านที่เป็นเยาวชน ประเด็นทางสังคมที่กำลังเป็นประเด็นที่ทุกคนในโลก กำลังตื่นตัวและให้ความสนใจอยู่ในขณะนี้ คือ ปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้โลก และมนุษย์เราเผชิญกับวิกฤติทางธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงทั้งทางภูมิประเทศและ ภูมิอากาศ ปรากฏการณ์เรือนกระจก หรือแม้แต่ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น ประเด็นปัญหาเรื่อง สิ่งแวดล้อมจึงเป็นประเด็นหนึ่งที่ปรากฏในวรรณกรรมร่วมสมัย

5.2.3 ความเชื่อในสังคมไทยกับนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุธงษาสุณี

ความเชื่อ เป็นสิ่งที่อยู่คู่กับคนไทยมาอย่างยาวนาน เป็นสิ่งที่ไม่สามารถลบเลือนออกไปจาก จิตใจของคนไทยได้ ถึงแม้ว่าโลกจะมีการเปลี่ยนแปลงไปมากมาย ไม่ว่าจะเป็นในด้านของ เทคโนโลยี วัฒนธรรม วิถีการดำเนินชีวิต สิ่งแวดล้อม หรืออื่นๆ แต่ก็ยังคงปรากฏความเชื่อแบบไทย ในสังคมไทยอยู่ ซึ่งเป็นความเชื่อที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของคนไทยมา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน การพูด หรือการดำเนิน ชีวิต เป็นต้น

ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ เป็นความเชื่อที่ไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ได้ หรือวิทยาศาสตร์ก็ ไม่สามารถหาคำตอบให้ได้ ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติได้ปรากฏอยู่ในเรื่องราวของนวนิยายแฟนตาซี ของต่างประเทศด้วยเช่นกัน อาทิเช่น ความเชื่อเรื่องนางสังหรัณในเรื่องความฝัน ความเชื่อเรื่องอิทธิ ฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลัง ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น ซึ่งความเชื่อ เหนือธรรมชาติผู้เขียนก็ได้มีการสอดแทรกเข้ามาในเรื่องราวนวนิยายของตัวเอง ซึ่งความเชื่อเรื่อง เหนือธรรมชาติก็เป็นความเชื่อที่อยู่ในสังคมไทยมาอย่างยาวนานตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน โดยผู้วิจัย

พบว่าผู้เขียนได้นำเสนอและสอดแทรกความเชื่อเหนือธรรมชาติที่อยู่ในสังคมไทยเข้าไปในเรื่องราวของนวนิยายได้อย่างโดดเด่นและชัดเจน นั่นคือ

“ความเชื่อในด้านของกลางสังหรณ์ที่เกี่ยวกับความฝันบอกเหตุ” โดยผู้เขียนได้มีการใช้ความเชื่อในด้านของความฝันบอกเหตุให้เห็นได้อย่างชัดเจน โดยตัวละครในเรื่องจะมีการฝันถึงคนที่ตัวเองรัก หรือมีความผูกพันรั้วจะต้องมีเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งส่วนมากความฝันที่พบเจอในเรื่องนั้นจะเป็นความฝันที่บอกเหตุการณ์ร้ายที่ตัวละครจะพบเจอในอนาคต โดยผู้ที่ฝันถึงเหตุการณ์นั้นก็จะมีความหวาดกลัว หวาดระแวง และตื่นตระหนกว่าความฝันที่ฝันถึงนั้น เป็นความฝันที่จะเกิดขึ้นเมื่อใด เกิดขึ้นที่ไหน และสามารถหาทางป้องกันเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งในสังคมไทยก็ยังคงมีความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์เกี่ยวกับความฝันบอกเหตุเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ความเชื่อเรื่องความฝันที่ผู้ฝันฝันถึงเรื่องราวเกี่ยวกับฝัน ไม่ว่าจะเป็นฝันหลุด ฝันหัก หรือฝันในลักษณะอื่นๆ ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่า เมื่อฝันเกี่ยวกับเรื่องราวเกี่ยวกับฝันก็จะเกิดเหตุการณ์ร้ายๆ ขึ้น จนบางครั้งเหตุการณ์ร้ายนั้นถึงขั้นชีวิตหรือเลือดตกยางออกกับคนที่ผูกพันหรือใกล้ชิด ซึ่งเป็นความเชื่อที่ปลูกฝังและคงอยู่ในจิตใจของคนไทยมาอย่างยาวนานนั่นเอง ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของ สะอาด รอดคง (2533, น. 502) ความเชื่อเรื่องกลางสังหรณ์และความฝัน คือ ความเชื่อที่ว่ากลางสังหรณ์และความฝันที่เกิดขึ้นกับใครนั้น อาจนำมาทำนายทายทักถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งในทางที่ดีและทางร้ายได้ ซึ่งสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นอาจเกิดกับเจ้าตัวผู้ฝัน หรืออาจเกิดกับบุคคลที่ใกล้ชิด เช่น ญาติสนิท มิตรสหาย เจ้านาย ผู้มีพระคุณ รวมทั้งข้าทาสบริวาร

“ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง” เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดอีกอย่างหนึ่งที่ปรากฏขึ้นในนวนิยายของผู้เขียนเอง โดยเป็นสิ่งที่ผู้เขียนได้สอดแทรกลงไปในเรื่องราว โดยเครื่องรางของขลังนั้นก็จะจะเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับเครื่องประดับ อัญมณี ผู้ที่ได้ครอบครองนั้นจะปลอดภัย ปราศจากสิ่งอันตราย และคุ้มครองให้ผู้ครอบครองมีความสุข ซึ่งในสังคมไทยก็ยังคงมีความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลังด้วยเช่นกัน เช่น การที่คนไทยมีการพกพระพุทธรูปที่ห้อยไว้เป็นสร้อยคอ หรือบางคนมีการพกเครื่องรางของขลังเป็นสร้อยข้อมือ หรือสายสิญจ์ ซึ่งคนไทยเชื่อว่าการพกเครื่องรางของขลังติดตัวนั้น เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เพิ่มกำลังใจ และคุ้มครองตนเองจากสิ่งร้ายๆ เป็นความเชื่อที่ยังคงเห็นอยู่ในสังคมไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั่นเอง ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของสุพัตรา สุภาพ (2520, น. 177) กล่าวหาว่า ความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง กล่าวถึงความเชื่อเรื่องเครื่องรางของขลังไว้ว่า คนไทยมีการนับถือเครื่องรางมาแต่โบราณ โดยดูได้จากหนังสือวรรณคดียุคต่างๆ มักมีการกล่าวถึงเครื่องรางเสมอ ทั้งนี้เพราะเชื่อกันว่าเป็นกำลังใจแก่ผู้ใช้อย่างหนึ่ง เช่น เมื่อมีรถใหม่

หรือถ้าจะต้องมีปัจจัยก่อนถึงจะจับรถ ได้ด้วยความมั่นใจ ซึ่งในปัจจุบันนี้คนไทยก็ยังเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางของขลัง เพราะเป็นความเชื่อที่ฝังอยู่ในจิตใจตลอดเวลา

ความเชื่อตามหลักกรรมทางพระพุทธศาสนานั้น ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อเรื่องกรรมและความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ เข้ามาผสมผสานกับเรื่องราวในนวนิยาย เนื่องจากผู้เขียนเป็นคนไทย นับถือศาสนาพุทธ มีครอบครัวและครอบครัวเป็นคนไทยและชาวพุทธ จึงได้มีความเชื่อและความนับถือตามหลักกรรมทางพระพุทธศาสนา ซึ่งความเชื่อตามหลักกรรมทางพระพุทธศาสนานั้น ก็เป็นความเชื่อที่อยู่ในสังคมไทยด้วยเช่นกัน ผู้เขียนจึงได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักกรรมทางพระพุทธศาสนา ลงไปในนวนิยายของตนเอง ดังนี้

“ความเชื่อตามหลักกรรมทางพระพุทธศาสนา” ปรากฏในนวนิยายของผู้เขียนในด้านของความเชื่อเรื่องกรรม ที่ผู้เขียนได้สอดแทรกลงไปไปในนวนิยายของตนเองได้อย่างชัดเจน โดย “ความเชื่อเรื่องกรรม” เป็นเรื่องของการกระทำเมื่อครั้งอดีตส่งผลมาในปัจจุบัน หรืออนาคตที่จะพบเจอเรื่องราวเหล่านั้น โดยในเรื่องราวจะพบเจอความเชื่อเรื่องกรรมในด้านที่บรรพบุรุษได้กระทำให้บางสิ่งบางอย่างลงไป แล้วสิ่งนั้นก็ให้สะท้อนกลับมายังลูกหลาน โดยสิ่งเหล่านี้ก็เหมือนกับสำนวนไทยที่ว่า ปลูกถั่วได้ถั่ว ปลูกงาได้งา นั่นคือ กระทำสิ่งใดลงไปก็จะได้ผลกระทำสิ่งนั้นตอบแทน กระทำชั่วย่อมได้รับผลไม่ดีตอบแทน กระทำดีที่ดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน ซึ่งเรื่องกรรมเหล่านี้ก็ได้ปรากฏในสังคมไทยในปัจจุบันเช่นกัน ดังที่เห็นจากข่าวที่สื่อมวลชนได้นำเสนอ ตัวอย่างเช่น ข่าวการฆาตกรรม จากผู้ร้ายที่ได้ทำร้ายผู้อื่นจนเสียชีวิต จนตำรวจทำการค้นหา จับกุมและตามตัวไปรับโทษที่ผู้ร้ายได้ก่อขึ้น ซึ่งโทษที่ได้รับนั้นก็มาจากความผิดที่ผู้ร้ายได้กระทำลงไป เป็นผลกรรมที่เมื่อทำร้ายผู้อื่นผลของการกระทำนั้นก็ย้อนกลับมาที่ตนเองนั่นเอง ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของบุญมี แทนแก้ว (2545, น. 39-44) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องกรรม สรุปได้ดังนี้ 1) กรรมหมายถึงการกระทำเป็นคำกลางๆ ถ้าทำดีก็เป็นกุศลกรรม ถ้าทำชั่วก็เป็นอกุศลกรรม และ 2) ความเห็นส่วนตัวคำว่า กรรม น่าจะมีความหมายกระชับลงไปอีกว่า หมายถึง การกระทำตามหน้าที่ วิธีทำกรรม หมายถึง การกระทำทั้งกายทางวาจา ทางใจ

“ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่” เป็นความเชื่อในด้านของการเกิดทุกข์ และการหาหนทางพ้นทุกข์ เพื่อให้พบกับความสุข โดยทุกข์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นทุกข์ที่มาจากความปรารถนาและความต้องการของมนุษย์ เป็นทุกข์ที่เกิดจากกิเลส ตัณหาของมนุษย์ ซึ่งความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่เริ่มแรกก็คือความต้องการ ความปรารถนา ที่ก่อให้เกิดทุกข์ เมื่อมีทุกข์ก็ต้องมีการหาหนทางดับทุกข์ หาขั้นตอนการ

ดับทุกข์นั้น เพื่อให้ส่งผลไปสู่การพ้นทุกข์ที่แท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจคำสอนของพระพุทธเจ้า 4 ประการ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นั่นเอง โดยในสังคมไทยความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ก็ยังคงมีอยู่ในจิตใจของคนไทยมาอย่างยาวนาน ซึ่งเป็นความเชื่อในด้านของการหาวิถีทางการพ้นทุกข์ที่มนุษย์ได้พบเจอ ให้หลุดพ้นจากทุกข์นั้น ตัวอย่างเช่น ในสังคมไทย เมื่อคนเรามีทุกข์ที่พบเจอหรือหาทางออกไม่ได้ สิ่งที่เราจะคุ้นเคยคือการที่คนที่มีทุกข์ จะมีไปบำเพ็ญศีล บำเพ็ญธรรม เพื่อผ่อนคลายจิตใจและเพื่อเพิ่มสมาธิและสติให้ตนเอง ให้กลับมาต่อสู้กับทุกข์หรือปัญหาที่เจอ ซึ่งบางครั้งการไปบำเพ็ญสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นกรหาหนทางพ้นทุกข์ หรือหาหนทางหลีกเลี่ยงหนีจากทุกข์ที่พบเจอในชีวิต ไปสู่การตั้งจิต สมาธิ บำเพ็ญบุญ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็เป็นการกระทำเพื่อให้พ้นทุกข์หรือมีสติไปต่อสู้กับปัญหา ซึ่งได้สอดคล้องกับแนวคิดของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) (2555, น. 846-852) ได้อธิบายถึงอริยสัจสี่ ว่าเป็นหลักธรรมสำคัญที่ครอบคลุมคำสอนทั้งหมดในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสว่า สิ่งทีพระองค์ตรัสรู้มีมากมาย แต่ทรงนำมาสอนเพียงเล็กน้อย เหตุผลที่ทรงกระทำเช่นนั้น ก็เพราะทรงสอนแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ ใช้แก้ปัญหาได้ และสิ่งที่ประกอบด้วยประโยชน์ใช้แก้ปัญหาได้นั้นก็คือ อริยสัจสี่ หัวใจคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ที่อริยสัจสี่ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง กลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขขาสุณี ผู้วิจัยพบว่า ยังมีประเด็นที่น่าสนใจศึกษาอีก ดังต่อไปนี้

5.3.1 สำหรับนักวิจัยที่มีความสนใจในการศึกษางานวิจัยเรื่องกลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซี นักวิจัยที่สนใจควรศึกษาวิเคราะห์ในรูปแบบอื่นๆ ของนวนนิยายแฟนตาซี เช่น การวิเคราะห์แนวคิดของผู้เขียนที่สะท้อนลงไปในการเขียนนวนนิยาย, การวิเคราะห์ภาษาและคุณค่าของนวนนิยายแฟนตาซี, การวิเคราะห์นวนนิยายแฟนตาซีในแนวสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

5.3.2 สำหรับนักวิจัยที่มีความสนใจในการศึกษางานวิจัยเรื่องกลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซี นักวิจัยที่สนใจควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแตงในงานเขียนประเภทอื่นๆ เช่น การแตงนวนนิยายสืบสวน, นวนิยายประวัติศาสตร์, นวนิยายอิงศาสนา, นวนิยายรักโรแมนติก เป็นต้น

5.3.3 สำหรับนักวิจัยที่มีความสนใจในการศึกษางานวิจัยเรื่องกลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซี นักวิจัยที่สนใจควรศึกษานวนิยายในแนวเดียวกันนี้ของผู้เขียนท่านอื่นๆ เพื่อให้เห็นถึงกลวิธีการแตงนวนนิยายของผู้เขียนแต่ละท่าน

5.3.4 ในการศึกษาเรื่องกลวิธีการแตงนวนนิยายแฟนตาซีให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ควรมีการกำหนดขอบเขตการศึกษาให้หลากหลายมากกว่านี้ เพื่อให้ผลการวิจัยออกมาได้สมบูรณ์มาก

ยิ่งขึ้น และสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปส่งเสริมการเขียนเชิงจินตนาการในเยาวชน หรือสามารถนำไปปรับใช้ให้กับผู้ที่สนใจในการแตงนวนิยายแฟนตาซีได้

บรรณานุกรม

- กระแสรู้ มาลาภรณ์. (2516). *วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.
- กระแสรู้ มาลาภรณ์. (2530). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2525). *ความรู้ทั่วไปทางวรรณคดีไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2552). *วรรณคดีวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กัลจิตตา. (2553ก). *เชวีน่า มหานครแห่งมนตรา ภาค 1* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- กัลจิตตา. (2553ข). *เชวีน่า มหานครแห่งมนตรา ภาค 2* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- กัลจิตตา. (2553ค). *เชวีน่า มหานครแห่งมนตรา ภาค 3* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- กัลจิตตา. (2553ง). *เชวีน่า มหานครแห่งมนตรา ภาค 4* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- กัลจิตตา. (2553จ). *เชวีน่า มหานครแห่งมนตรา ภาค 5* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- แก้วกล้า. (2557). “10 ปีเชวีน่า สู่ก้าวใหม่ของ ‘กัลจิตตา’ ใน ‘ลินคอร์น ไดอะรี’ – นักเขียนในดวงใจ”. สืบค้นจาก <https://www.dailynews.co.th/article/276424>
- ขวัญจิตร นุชชำนาญ. (2556). *ความเชื่อเหนือธรรมชาติและการสร้างภาวะเหนือธรรมชาติในนวนิยายของกึ่งจักร (Unpublished Master’s thesis)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- คมชัดลึก. (2556, 15 กันยายน). *อมหมีกเคี้ยวกระดาก : สนุก...สุขและฝัน กับ 7 Stars Sataporn Fantasy*. หนังสือพิมพ์คมชัดลึก. สืบค้นจาก <http://www.komchadluek.net/news/knowledge/168197>
- จินณะ รุจิเสนีย์. (2554). *การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร (Unpublished Master’s thesis)*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- จิราภรณ์ ภัทรภานุภัทร. (2528). *สถานภาพการศึกษาคติความเชื่อของไทย*. กรุงเทพฯ : รายงานผลการวิจัยทุนโครงการไทยศึกษา ฝ่ายวิชาการ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ซูทิพย์ นาถ. (2523). *งานประพันธ์ประเภทเรื่องสั้นของอังกฤษและอเมริกัน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชัยวัฒน์ คุประตกุล. (2523). *พลังจิต อี.เอส.พี. วารสารมติที่ 4, 5 (กุมภาพันธ์)*, 50.
- ไชย ฌ พล. (2532). *ฤทธิ์อำนาจ*. กรุงเทพฯ : Truth Authorization Institute.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้น: การศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ทฤษฎี เสมา. (2541). *วิเคราะห์การแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของเหม เวชกร* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2523). *คติชาวบ้าน*. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- เทพย์ สาริกบุตร. (2500). *คัมภีร์พุทธศาสตร์คม*. พระนคร : อุดสาหกรรมการพิมพ์.
- เทพย์ สาริกบุตร. (2514). *เคล็ดลับไสยศาสตร์*. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.
- ธวัช ปุณโณทก. (2527). *แนวทางศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพฯ : นาคร.
- ฉันทิษา รุ่งแสง. (2554). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปิดรับหนังสือวรรณกรรมแฟนตาซี* (Unpublished Independent study). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- บรรยง บุญฤทธิ์. (2523). *เบื้องหลังการค้นคว้าพลังจิตและพลังลึกลับในโลกตะวันตกและโลกหลังม่านเหล็ก*. กรุงเทพฯ : ประเสริฐศิริ.
- เบญจรัตน์ อติชาตินานนท์. (2530). *ลีลาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สากลการศึกษา.
- บุญมี แทนแก้ว. (2545). *ปรัชญาตะวันตก (สมัยใหม่)*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (2522). *วิเคราะห์สวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ปนาพันธ์ นุตร์อำพัน. (2542). *ภพภูมิ ภาวะหลังความตายและกายละเอียด*. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์ บุคส์.
- ปนัดดา สดุดีวิธิชัย. (2545). *การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเด็กแนวแฟนตาซีของ โรอัลด์ ดาห์ล กับ มิชาเอล เอนเดอ* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ประกาศรี สีหอำไพ. (2531). *การเขียนแบบสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ปริญญา เกื้อหนูน. (2537). *เรื่องสั้นอเมริกันและอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประจักษ์ ประภาพิตยากร. (2519). *ประเพณีและไสยเวทวิทยาในชุมชนข้างขุนแผน*. กรุงเทพฯ : เจริญธรรม.
- เปลื้อง ณ นคร. (2535). *ศิลปะแห่งการประพันธ์*. กรุงเทพฯ : ข้างฟ้าง.
- พร รัตนสุวรรณ. (2525). *อำนาจจิต (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ : วิญญาณ.
- พลูหลวง. (2546). *โชคกลาง สัญญาณ สัทธิ (รหัสวิทยา: พลังเร้นลับ)*. กรุงเทพฯ : โบราณ.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต). (2555). *พุทธธรรม ฉบับปรับขยาย : พุทธธรรมประดิษฐาน 26 ศตวรรษกาล พ.ศ. 2555 (พิมพ์ครั้งที่ 32)*. กรุงเทพฯ : ผลิธัมม์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พระยาอนุমানราชชน. (2505). *สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 5*. พระนคร: บรรณาการ.
- พิชากร กรัตนุดตง. (2546). *วิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบุลย์* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- พ็อดิน. (2551). *กัลฐิตา (นักเขียนประจำเดือนตุลาคม)*. สืบค้นจาก <https://www.dek-d.com/writer/11121>
- พ็อดิน Columnist. (2558). *เคล็ดลับสร้างโลกแฟนตาซีให้น่าอยู่ โดย “กัลฐิตา”*. สืบค้นจาก <https://www.dek-d.com/writer/37804/>
- พัทธ์ธีรา โรจน์รัฐคณาธร. (2553). *การวิเคราะห์นวนิยายอินเทอร์เนต: กรณีศึกษานวนิยายของ แสตมป์เบอร์รี่* (Unpublished Independent study). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- โพสทูเดย์. (2556, 17 พฤศจิกายน). *เขียนนิยายแฟนตาซี ให้คงแบบ กัลยาณี สุขขาสุณี. หนังสือพิมพ์โพสทูเดย์*. สืบค้นจาก <https://www.posttoday.com/life/life/259398>
- มณี พยอมยงค์. (2529). *วัฒนธรรมล้านนาไทย*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- มณี พยอมยงค์. (2536). *ความเชื่อของคนไทยในวัฒนธรรมพื้นบ้าน คติความเชื่อ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มิ่งฟ้า พิงรัตน์ะมงคล. (2551). *วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์: การวิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอ โครงเรื่อง* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- ยุทธชัย สว่างสมุทรชัย. (2557). *กัลฐิตา 10 ปีบนโลกแฟนตาซี*. สืบค้นจาก <http://www.praphansarn.com/home/content/423>
- ยูวพาส์ (ประทีปเสนา) ชัยศิลป์วัฒนา. (2544). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- เรไร สืบสุข. (2521). *ไสยศาสตร์ในวรรณคดีสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น พ.ศ. 2325-2349* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- รินฤทัย สัจจพันธุ์. (2552). *จากเก่าสู่ใหม่ วรรณศิลป์ไทยไม่สิ้นสูญ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วนิดา บำรุงไทย. (2542). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. พิษณุโลก : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วนิดา บำรุงไทย. (2544). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วรรณะรัตน์ ไชยวงศ์. (2550). *การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลี* (Unpublished Independent study). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วลีรัตน์ สิงหราช. (2528). *เรื่องเหนือธรรมชาติของจินตวิวัฒน์* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- วิภา กงกะนั้นนท์. (2533). *วรรณคดีศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วิระวัลย์ ดีเลิศ. (2549). *การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของภูเตศวร* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- วิศิษฐ์ ศุภางค์รัตน์. (2549). *การสร้างสรรคภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์โดยใช้ทฤษฎีแฟนตาซี* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2525). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สถานีวิทยุไทยพีบีเอส (Thai PBS Radio). (2559). *รายการหลบมุมอ่าน: กัลฐิตา นักเขียนวรรณกรรมแฟนตาซี* [Audio podcast]. สืบค้นจาก <https://www.thaipbsradio.com/track/394/กัลฐิตา+นักเขียนวรรณกรรมแฟนตาซี/>
- สะอาด รอดคง. (2533). *วิเคราะห์ลักษณะเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2534). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : การพิมพ์พระนคร.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2537). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : เอสอาร์พรีนติ้งเมสโปรดักส์.
- สุกฤภา วิเศษ. (2554). *วรรณกรรมเยาวชนชุดเซ็นจูรี ของปีแอร์ โดเมนีโก บัคคาลารีโอ : วรรณกรรมแนวแฟนตาซีกับนิเวศน์สำนัก* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2525). *วรรณคดีวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุพรรณิ วราทร. (2519). *ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย ตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึง พ.ศ. 2475*. กรุงเทพฯ : มุลินธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- สุพิศรา สุภาพ. (2520). *สังคมและวัฒนธรรมไทย คำนิยม:ครอบครัว:ศาสนา:ประเพณี*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุเมธ เมธาวิทย์กุล. (2525). *ศาสนาเปรียบเทียบ*. กรุงเทพฯ : พิมพ์อักษร.
- สำนักงานอุทยานการเรียนรู้. (2558). “TK Reading Club ตอน วรรณกรรมแฟนตาซี” ประจำเดือน พฤษภาคม 2558. สืบค้นจาก https://www.tkpark.or.th/tha/tk_news_detail/224/TK-Reading-Club-ตอน-วรรณกรรมแฟนตาซี
- สำเร็จ สัมพันธ์รักษ์. (2525). *อำนาจจิตเร้นลับ*. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์
- หนังสือพิมพ์รังสิต. (2559, 1 กุมภาพันธ์). สองนักเขียนชื่อดัง แห่ประสบความสำเร็จจากนักเขียนออนไลน์อ่านฟรี สู่งานเขียนสร้างรายได้. *หนังสือพิมพ์รังสิต*. สืบค้นจาก <http://www.jr-rsu.net/article/1922>
- อภิชาติ สภาพงศ์. (2553). *เปิดใจแล้วกับ “101 อันดับหนังสือเล่ม ในดวงใจนักอ่านและนักเขียน”*. สืบค้นจาก <http://www.happyreading.in.th/news/detail.php?id=52>
- อารีสา สนิษฐา. (2560). *วรรณกรรมแฟนตาซีชุด เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา: การวิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการนำเสนอโครงเรื่อง* (Unpublished Master’s thesis). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- อุบลรัตน์ สุขมาก. (2549). *ความนิยมชมชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮร์รี่ พอตเตอร์” และการปรับเปลี่ยนจินตนาการ (Fantasy) จากวรรณกรรมให้เข้ากับชีวิตจริงของชมรมคนรักแฮร์รี่ พอตเตอร์ในประเทศไทย* (Unpublished Master’s thesis). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพฯ.
- อุดม หนูทอง. (2523). *พื้นฐานการศึกษาวรรณคดีไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สงขลา : เมืองสงขลา.
- อัปสร มีศิลป์. (2545). *การถ่ายทอดความเป็นแฟนตาซีสำหรับเด็กในละครพื้นบ้านทางโทรทัศน์* (Unpublished Master’s thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- Abrams, M. H. (1957). *Glossary of Literatures Terms* (3rd ed.). New York : Rinehart and Winston.
- Eyre, F. (1971). *British Children 's Book in the Twentieth Century*. London : Longman.
- Forster, E. M. (1974). *Aspects of the novel, and related writings*. London : Edward Arnold.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Nannan, J. (2012). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ โดยงามพรรณ เวชชาชีวะ* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Roberts, E. V. (1998). *Writing Themes about Literature* (6th ed.). New York : Prentice-Hall International.
- Russell, D. L. (2004). *Literature for children: A short introduction* (5th ed.). Boston : Pearson/AandB.
- Schlobin, R. C. (1994). *The Secondary World of High Fantasy in The Aesthetics of Fantasy Literature and Art*. Notre Dame, Indiana : University of Notre Dame Press.
- Stanton, R. (1965). *An Introduction to Fiction*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Tomlinson, C., & Lynch-Brown, C. (1996). *Essentials of children 's literature* (2nd ed.). Boston : Allyn and Bacon.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	สุพิชญา จันทราช
วัน เดือน ปีเกิด	9 ธันวาคม 2534
สถานที่เกิด	จังหวัดลำปาง ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด, 2556 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาโทเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, 2561
ที่อยู่ปัจจุบัน	5 หมู่ 2 ตำบลเวียงมอก อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง

